

Ellen G. White Estate

A wooden cross is the central focus, set against a background of light-colored square tiles. The cross is made of two weathered wooden beams. The text is overlaid on the cross and background.

CESTA
K
VNITŘNÍMU
POKOJI

ELLEN G. WHITE

Cesta k vnitřnímu pokoji

Ellen G. White

2005

**Copyright © 2014
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby.

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Obsah

Information about this Book	i
Předmluva	v
Bezpodmínečná láska	7
Syn představil Otce	8
Zemřel, aby nás zachránil	9
Největší potřeba člověka	13
Co člověka změní?	14
Potřebujeme pomoc	15
Jak se zbavit pocitu viny	18
Pravá lítost	20
Podstatou zákona je láska	22
Nečekejme na lepší příležitost	23
Čisté svědomí	29
Zlo otupuje vnímavost	31
Úplné odevzdání	33
Největší zápas	33
Pravá motivace	34
Kristus nabízí to nejlepší	35
Vůle a odevzdání	36
Vnitřní pokoj a vyrovnanost	38
Rozhodnout se musíme sami	39
Potřebujeme Kristova Ducha	40
Bůh nás přijímá jako Otec	41
Jak prožít opravdovou změnu	44
Výsledky působení Ducha	45
Možné omyly	46
Podmínky věčného života	47
Co je pravá víra	49
Trvalý pokoj	52
Spojení se zdrojem	54
O čem přemýšlíme?	55
Ježíš chce žít ve tvém srdci	57
Láska a služba	60
Láska pomáhá	60

Služba začíná doma	63
Směřovat výš	65
Bůh k nám promlouvá	66
Trvalý námět ke studiu	67
Podmínky studia	68
Síla modlitby	70
Důvěra je podmínkou	72
Pravidelnost a vytrvalost	73
Neuzavírejme se do samoty	75
Projevme vděčnost	76
Vítězství nad pochybnostmi	79
Nejsme schopni pochopit všechno	80
Důvody pro víru	83
Opravdová radost	86
Pěstujme radost, nikoli pochybnosti	88
Důvody k obavám	90

Předmluva

Jen málo knih se může chlubit takovým rozšířením jako svazek, který držíte v rukou. Kniha byla přeložena do více než sto dvaceti jazyků, dočkala se bezpočtu různých vydání a miliónových nákladů. Stále přináší inspiraci a ukazuje řešení základních otázek lidské existence statisícům čtenářů po celém světě.

Anglický originál byl poprvé vytištěn v roce 1892 pod názvem *Steps to Christ* (Cesta ke Kristu). V průběhu dvacátého století byl nejméně třikrát přeložen do češtiny a vydán pod uvedeným názvem. Vydání v původním jazyce už asi nedokáže nikdo spočítat. I když od sepsání knihy uplynulo více než celé století, obsah neztratil nic na aktuálnosti a důležitosti. Úctyhodný věk knihy je patrný z jazyka a stylu, kterým byla původně napsána. Nakladatelství, které dílo od samého počátku nabízí, se před několika lety pokusilo celý text jazykově zmodernizovat a přiblížit tak dnešnímu čtenáři. Jazykově upravené dílo vydalo pod názvem *Steps to Jesus* (Cesta k Ježíši). Právě toto vydání jsme přijali jako předlohu pro nový překlad. Zvolili jsme název, který podle našeho názoru nejlépe a nejpřesněji vystihuje nejvlastnější záměr knihy. Tento překlad chce přiblížit základní kroky na cestě víry způsobem, který nepředpokládá zvláštní náboženskou informovanost nebo znalost křesťanské terminologie. Knihu jsme rozšířili o příběhy, které chtějí ilustrovat předkládané myšlenky, inspirovat k uvažování a prohloubit zážitek z četby.

Autorka, Ellen Gould Whiteová (1827 — 1915), se narodila na východním pobřeží Spojených států amerických, ve městě Gorham, ve státě Maine. V tzv. „Nové Anglii“ prožila také první část svého života. V době osídlování a rozvoje amerického středozápadu přesunula těžiště své intenzivní přednáškové a literární činnosti do oblasti velkých jezer na hranicích mezi Spojenými státy a Kanadou. V letech 1885 až 1887 podnikla přednáškové turné po Evropě. Na dalších devět let přenesla své působiště do Austrálie a na Nový Zéland. Poslední léta svého života strávila v Kalifornii. Napsala stovky článků do různých časopisů, připravila a vydala čtyřicet pět knih různého

[6]

rozsahu i zaměření — knihy, které přibližují Bibli, knihy o výchově a vzdělávání, knihy o zdraví i zdravotnictví, knihy o praktickém křesťanství. Některé z nich dosáhly více než milionového nákladu.

Knihy „Cesta k vnitřnímu pokoji“ naznačují řešení základních otázek člověka a chce mu ukázat, kde a jak najde skutečný vnitřní pokoj, vyrovnanost, cíl a smysl svého života. Představuje a vysvětluje kroky na cestě víry, které vedou ke skutečné a trvalé radosti, po níž všichni toužíme.

Vydavatelé

[7]

[8]

[9]

[10]

Bezpodmínečná láska

Příroda i Bible vyprávějí o Boží lásce. Bůh — náš nebeský Otec — nám dává život, moudrost a radost. Sledujme úžasnou nádheru přírody. Přemýšlejme o tom, jak se Bůh stará a vytváří příznivé prostředí pro všechno živé.

Svit slunce i kapky deště svědčí o lásce Tvůrce. Vyprávějí o něm i hory, moře a úrodné pláně. Uspokojuje každodenní potřeby všech živých tvorů. Starozákonní pěvec David o Bohu napsal: „S nadějí tě, Pane, všichni vyhlížejí, ty jim dáváš pokrm v jejich pravý čas, otevíráš svou ruku, vše živé sytíš, těší se z tvé neustálé dobroty.“¹

Když Bůh stvořil Adama a Evu, neměli v sobě ani náznak zla a prožívali dokonalé štěstí. Země, která vyšla z rukou Tvůrce, byla nádherná. Nic nebylo pokažené, nic neumíralo. Adam s Evou však nerespektovali Boží řád — Boží zákon lásky. Jejich neposlušnost vnesla do světa zármutek a zánik. Bůh však projevoval svou lásku i tehdy, když zlo začalo přinášet utrpení.

Bible nám vysvětluje, že Bůh sdělil prvním lidem, jaké důsledky bude mít jejich neposlušnost. Tyto důsledky však budou člověku svým způsobem prospěšné. Bůh dovolil, aby na zemi začalo růst trní a bodláci. Dovolil, aby těžkosti a problémy naplnily život lidí namáhavou prací a starostmi. Právě tyto problémy měly lidem pomoci, aby se pozvedli z úpadku a degradace působené hříchem. Ve světě zla a hříchu však není jen bolest a smutek. I samotná příroda nabízí naději a povzbuzení. Vždyť i plevel kvete a trní pokrývají růže.

Bůh je láska. Dosvědčuje to každý květ a každé stéblo trávy. Ptáci svým zpěvem svědčí o Boží laskavé péči. Květy, které naplňují vzduch vůní, stejně jako vysoké stromy v lese nám připomínají, že Bůh chce, aby jeho děti byly šťastné.

[11]

Bible nám představuje Boží charakter. Bůh sám nás ujistil o své nekonečné lásce a o svém milosrdenství.

Mojžíš kdysi prosil: „Dovol mi spatřit tvou slávu.“ Bůh mu na to odpověděl: „Dobrá, projdu před tebou v celé své dobrotě a poodhalím

ti svůj charakter. Dám ti bytostně poznat svou milost a soucit, který mám s lidmi.“²Boží dobrota, to je jeho sláva.

Bůh procházel kolem Mojžíše a prohlásil: „Jsem Hospodin, soucitný Panovník a laskavý Bůh. Jsem shovívavý, milující a věrný. Prokazuji svou přízeň tisícům obyvatel země a odpouštím jim jejich viny, vzdor i nepravosti. Přesto však žádnou špatnost jen tak nepřehlížím a dopouštím, aby se zhoubné důsledky provinění rodičů podepsaly na jejich potomcích až do třetí nebo čtvrté generace.“

³Bůh projevuje vždy trpělivost a slitování, jeho láska se nemění.

Bůh nás k sobě přitahuje různými způsoby. Promlouvá k nám prostřednictvím přírody i nejhlubší a nejsoucitnější lásky, jakou člověk může prožít. Nic z toho však plně nepředstavuje Boží lásku.

Přestože nám Bůh o sobě podal tolik důkazů, nepřítel dobra, satan, zaslepil lidi tak, že Boha neuznávají nebo ho považují za tvrdého a bezcitného soudce a mají z něho strach. Našeptává, že Stvořitel stále hledá na lidech chyby, aby je mohl trestat. Ježíš Kristus přišel na tento svět, aby nám lidem ukázal, že to není pravda. Ukazoval lidem bezpodmínečnou Boží lásku.

Syn představil Otce

Ježíš Kristus — Boží Syn — představil lidem, jaký Bůh ve skutečnosti je. „Boha nikdo z lidí neviděl; jenom ten, který má k němu blízko jako jediný Syn k Otci, nám o něm sdělil pravdu.“

⁴ „Otec mi svěřil všechno, jenom Otec zná Syna a Otec zná jenom Syn a ti, kterým ho Syn zjeví.“⁵

[12] Když se jeden z apoštolů obrátil na Ježíše Krista s prosbou: „Ukaž nám Otce“, Ježíš mu odpověděl: „Filipe, tak dlouho s vámi žiji a ty jsi mne ještě nepoznal? Jak se tak můžeš ptát? Kdo vidí mne, vidí Otce. Proč mne tedy žádáš, abych ti ho ukázal?“⁶

Ježíš Kristus svým posluchačům představil úkol, který má na zemi splnit. Prohlásil: „Duch Boží mě vede, protože mne Bůh určil, abych chudým přinesl radostnou zprávu, uzdravil ty, kteří jsou v srdci zraněni, sňal lidem pouta, kterými jsou svázáni, slepým abych vrátil zrak, utlačené osvobodil a ohlásil, že teď přichází čas, kdy se Bůh chce nad každým slitovat a zachránit ho.“⁷

To bylo jeho poslání. Procházel zemi, konal dobro, uzdravoval nemocné a trápené satanem. V celých vesnicích najednou nebylo slyšet nářek nemocných, protože tudy prošel a uzdravil trpící.

Činy Ježíše Krista dokazovaly, že přišel z nebe. Každý jeho čin dokazoval lásku a milosrdenství. Motivovala jej láska k lidem.

Boží Syn se stal člověkem proto, aby mohl pomáhat lidem. Ani ti nejchudší a nejprostší lidé se nebáli za ním přijít. Dokonce i malé děti mu chtěly být nablízku. Rády mu sedaly na klín a dívaly se do jeho přemýšlivé a láskyplné tváře.

Nikdy nezatajil ani jediné slovo pravdy, mluvil však vždy s láskou. Byl zdvořilý, laskavý a pozorný. Za žádných okolností nebyl hrubý a nikdy nemluvil přísněji, než bylo zrovna nezbytné. Nikoho zbytečně nezranil. Nikdy lidem nevyčítal jejich slabosti. Říkal pravdu, ale vždy s láskou.

Mluvil proti neupřímnosti, proti nevěře, špatnosti a hříchu, v jeho hlasu však přitom vždy zněl zármutek a lítost. Plakal nad městem, které měl tolik rád, protože ho nepřijalo a odmítlo to, co nabízel — pravdu, cestu a život. Lidé se postavili proti němu — proti svému Zachránci — on je měl však stále rád a bylo mu jich líto. Ježíš Kristus nežil samolibě, ale opravdově se zajímal o druhé. V jeho očích měl každý člověk velkou cenu. Ke každému přistupoval s láskou. Vnímal, že každý člověk potřebuje záchranu.

Ježíšův život ukázal jeho charakter, byl však také svědectvím o charakteru Boha. Prostřednictvím svého Syna nám Bůh projevuje svou lásku. Ježíš Kristus — soucitný, laskavý Zachránce — to byl Bůh,,který přišel na svět v lidském těle“.⁸

[13]

Zemřel, aby nás zachránil

Ježíš Kristus žil, trpěl a zemřel proto, aby nás zachránil. Přišel jako „muž bolesti“, abychom my mohli mít podíl na věčné radosti.

Bůh dovolil, aby jeho Syn opustil slávu nebes a přišel na tento svět zamořený zlem. Dovolil mu jít do světa, na který padá stín smrti. Dovolil, aby odešel z jeho přítomnosti a z prostředí, kde jej uctívali andělé. Dovolil, aby byl ponižován, hanoben a nakonec zemřel. To však nebylo samoučelné.,,On trpěl za naše vlastní provinění a klesal pod tíhou našich nepravostí... Vzal na sebe odplatu za naše provinění, aby nám přinesl pokoj. Uzdravil nás svými ranami a utrpením.“⁹

Sledujme Pána Ježíše na poušti, v Getsemanské zahradě a na kříži! Naprosto bezhříšný Boží Syn na sebe vzal tíhu všech lidských provinění. Předtím byl vždy dokonale za-

jedno se svým nebeským Otcem, nyní však cítil propast, kterou mezi námi a Bohem vytváří hřích. Proto z jeho úst zazněl výkřik smrtelné úzkosti: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“¹⁰ Srdce mu zlomila tíha všech lidských provinění, hrozná schopnost zla — hříchu — odloučit člověka od Boha.

Ježíš Kristus však neobětoval svůj život proto, aby v Bohu vzbudil lásku vůči nám. Nezemřel proto, aby Boha přiměl nabídnout nám záchranu. Naopak, „vždyť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho uvěří, unikl záhubě a získal věčný život.“¹¹

[14] Bůh — nebeský Otec — nás nemiluje proto, že Ježíš za nás zemřel, ale byl ochoten obětovat svého Syna, protože nás miluje. Prostřednictvím Ježíše Krista Bůh prokázal hříšnému světu bezpodmínečnou lásku. „Bůh s námi prostřednictvím Ježíše Krista uzavřel mír.“¹² Bůh trpěl spolu se svým Synem.

Utrpením v Getsemane a smrtí na kříži zaplatil cenu za naši záchranu.

Ježíš Kristus prohlásil: „Protože dávám svůj život, Otec mne miluje a z lásky mi ho zase vrátí.“¹³ Jako by tím říkal: „Můj Otec vás má tolik rád, že miluje i mne více, protože jsem byl za vás ochotný zemřít. Zemřel jsem místo vás, abyste mohli dosáhnout odpuštění. Protože jsem to byl ochoten vykonat, mám ještě užší vztah s Otcem. Nyní Bůh zůstává spravedlivý, a přesto může zachránit každého hříšného člověka, který ve mě uvěří.“

Zachránit nás mohl pouze Boží Syn — Ježíš Kristus. Jedině on nám mohl přiblížit Otce, protože je s ním jedno. Mohl nám představit jeho lásku, protože znal její hloubku i její šířku. Nic jiného než nepochopitelná oběť Ježíše Krista nám nemohlo ukázat, jak Bůh miluje hříšného člověka.

„Vždyť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho uvěří, unikl záhubě a získal věčný život.“ Dal Ježíše Krista, aby žil s lidmi, aby na sebe vzal jejich hříchy a provinění a zemřel za ně. Bůh svého Syna daroval tomuto světu. Tím, že se stal člověkem, poznal Ježíš Kristus, jak se lidé cítí a co potřebují. Je

jedno s Otcem, a přesto se navždy spojil s lidským rodem, nestydí se nazývat nás svými bratry. ¹⁴

Ježíš Kristus je obět' za naše viny — obětovaným beránkem, je náš právní zástupce, je náš bratr a stojí v lidské podobě před trůnem nebeského Otce. Navždy bude vypadat jako člověk a bude spojen s lidstvem, které přišel zachránit. Je také Synem člověka.

Všechno to podstoupil proto, aby nás vymanil z úpadku, který působí na tomto světě hřích, aby se i v nás mohla projevovat Boží láska a abychom mohli prožívat radost ze života podle Božích požadavků.

Tím, že dal svého jediného Syna, aby za nás zemřel, nebeský Otec přinesl obrovskou obět' a zaplatil za naši záchranu nepředstavitelnou cenu. Právě velikost této ceny by nám měla naznačit, čím bychom se měli podle Božích představ stát. Jeden z nejbližších spolupracovníků Ježíše Krista, apoštol Jan, zřejmě pochopil rozměry Boží lásky více než ostatní apoštolové. Chtěl nám ji popsat, ale našel dostatečně výstižná slova; proto napsal: „Jak nás Otec miluje! Přijal nás za syny a dcery. Lidé nás často nechápou, protože Boha neznají.“ ¹⁵ Jak nesmírnou cenu v jeho očích máme!

[15]

Když se člověk rozhodl pro zlo — pro hřích — stal se otrokem satana, Božího nepřítele. Vírou v Ježíše Krista, díky jeho oběti, se však člověk může stát Božím dítětem. Tím, že se Ježíš Kristus stal člověkem, pozvedl nás tak, že se spojením s ním můžeme stát nositeli titulu „Boží děti“.

Taková láska nemá obdoby. Můžeme se stát dětmi nebeského Krále, to je jedinečný slib. Přemýšlejme o lásce Boha vůči světu, který ho nemá rád.

Přemýšlíme-li o Boží lásce, vede nás to k pokoře. Rozjímáme-li o oběti Ježíše Krista, dostáváme se blíže k Bohu. Čím více se snažíme poznat, jaký Bůh je, a čím více přemýšlíme o kříži Ježíše Krista, tím více poznáváme Boží laskavost, dobrotu a ochotu odpustit. Zjistíme také, že Bůh je čestný a spravedlivý. Poznáváme jeho nekonečnou lásku a soucit, které jsou daleko větší, než láska matky vůči neposlušnému dítěti.

[16]

[17]

-
- ¹Žalm 145,15.16.
²2. Mojžíšova 33,18.19.
³2. Mojžíšova 34,6.7.
⁴Jan 1,18.
⁵Matouš 11,27.
⁶Jan 14,8.9.
⁷Lukáš 4,18.19.
⁸1. Timoteovi 3,16.
⁹Izajáš 53,5.
¹⁰Matouš 27,46.
¹¹Jan 3,16.
¹²2. Korintským 5,19.
¹³Jan 10,17.
¹⁴Viz Židům 2,11.
¹⁵1. Janův 3,1.

Největší potřeba člověka

Bůh dal prvním lidem, Adamovi a Evě, vyvážené myšlení a ušlechtilý charakter. Měli čisté úmysly a zájmy beze stopy zla. Když se však rozhodli Boha neuposlechnout, jejich myšlení se změnilo. Sebeláska vytlačila jejich lásku k Bohu. Vzpouira proti Bohu — hřích — je tak oslabila, že už nebyli schopni vzdorovat moci zla. Stali se satanovými otroky, a kdyby jim Bůh nenabídl pomoc, zůstali by v tomto otroctví navždy.

Satan se snažil zkazit záměr, který Bůh sledoval stvořením Adama a Evy. Chtěl svět zamořit utrpením a smrtí. Potom by obvinil Boha, že za všechno to špatné může, protože stvořil lidi.

Před tím, než se Adam s Evou postavili proti Bohu, měli možnost s ním komunikovat přímo. V jeho přítomnosti byli šťastní, protože, „v něm jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání“.¹ Když se však dopustili hříchu tím, že Boha neuposlechli, už jim Boží čistota, Boží svatost, nepřinášela radost a snažili se před Bohem ukrýt.

Dnešní člověk jedná podobně. Protože se mu nelíbí to, co se líbí Bohu, není rád v jeho přítomnosti a nerad s ním mluví prostřednictvím modlitby. Kdyby jej Bůh přijal do svého království v nebi, byl by tam nešťastný. Neměl by radost z toho, že může být s Bohem nebo s anděly.

Celý vesmír se řídí pravidlem nesobecké lásky. Všichni obyvatelé nebe milují Boha, protože Bůh miluje je. V srdci člověka, který má rád hřích, však Boží láska nenachází patřičnou odezvu. Myšlenky a chování takového člověka se podstatně liší od myšlenek a chování zachráněných, kteří se hříchu vzepřeli a budou žít v nebi. Byl by tam nešťastný. Před Ježíšem, světlem a zdrojem radosti, by se skrýval. Bůh žádným příkazem nevyloučil z nebe ty, kdo přijali hřích za svůj. Vylučují se sami. Nebyli by tam schopni žít. Boží sláva by se pro ně stala zničujícím žárem. Raději by zemřeli, než by pohlédli do tváře Ježíše Krista, který položil život, aby je zachránil.

My sami, svou vlastní silou, nejsme schopni se vymanit z moci zla — hříchu. Naše srdce je zamořeno hříchem a sami je nedokážeme

[18]

změnit.,,Kdo dokáže, aby čisté vzešlo z nečistého? Vůbec nikdo.“² „Jestliže někdo žije podle své přirozenosti, je ovládán sobeckými touhami. Žije-li však v někom Boží Duch, je jím také usměřován. Vlastní touhy vedou ke smrti. Duch Boží však dává život a pokoj. Ti první nemají Boha příliš v lásce, protože je jim nepříjemný a jeho zákony jsou pro ně nepřijatelné.“³

Co člověka změní?

Výchova, dobré návyky a síla vůle — to všechno nám pomáhá jednat správně. Nedokáže to však změnit naši podstatu a zajistit čistotu našeho života. Jedině nový život, který přijmeme od Boha — vnější síla, která působí v našem nitru, může z nás, kdo jsme měli původně rádi hřích, udělat lidi, kteří mají rádi skutečnou čistotu, svatost. Tou silou je Ježíš Kristus. Jedině jeho milost nás může oživit a přitáhnout k Bohu a k bezhříšnosti — čistotě, svatosti.

Ježíš Kristus prohlásil: „Víš, na čem záleží? Na tom, aby se člověk znovu narodil, protože jinak se nestane občanem Božího království.“⁴ Podstatné je, aby se člověk nechal vnitřně proměnit Bohem, aby přijal nové cíle a nová přání. Někteří lidé se domnívají, že stačí rozvíjet dobro, které už v sobě mají. To je však mylné pojetí a vede k tragickým koncům — k věčné smrti.

„Člověku vyzbrojenému jen vrozenými schopnostmi jsou ovšem pravdy Božího Ducha proti mysli. Zdají se mu hloupé a nepochopitelné, protože pochopit se dají jen s pomocí Ducha.“⁵ Proto Ježíš vysvětloval: „Nediv se mým slovům, že se musíte znovu narodit.“⁶ O Ježíši Kristu je napsáno: „Je zdrojem všeho života a pro lidi světlem na cestě k Bohu.“⁷ „Jenom on je Spasitel a nečekejte, že se ozve ještě jiné jméno, které by znamenalo záchranu.“⁸

[19]

U Boha můžeme sledovat laskavou dobrotu a otcovský soucit. Můžeme se přesvědčit, že jeho zákon je moudrý, spravedlivý a správný. Je to vlastně zákon lásky. Nestačí však, abychom to všechno pochopili a uznali. Velký hlasatel křesťanství, apoštol Pavel, tomu dobře rozuměl, když prohlásil: „Souhlasím se zákonem a uznávám, že je dobrý. . . Zákon je tedy sám v sobě svatý a přikázání svaté, spravedlivé a dobré.“ Přestože to Pavel všechno věděl, prožíval bezmoc a zklamání. Nakonec prohlásil: „My jsme však slabí lidé, jako otroci prodání hříchu.“⁹

Pavel chtěl být čistý a spravedlivý před Bohem. Uvědomoval si však, že skutečnost je jiná a že není schopný se změnit, proto zvolal: „Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti?“¹⁰ Podobně volali věřící ve všech dobách a ve všech zemích. Pro všechny platí stejná odpověď: „Beránek Boží, který bere na sebe hříchy celého světa.“¹¹

Bůh se snažil nejrůznějšími způsoby sdělit tuto skutečnost všem, kdo toužili zbavit se nadvlády hříchu ve svém životě. Když starozákonní patriarcha Jákob podvedl svého otce a přivlastnil si požehnání, které měl dostat jeho bratr Ezau, musel utéct z domu. Zůstal sám a daleko od domova. Nejvíce ze všeho jej však znepokojovala obava, že jej jeho vina odloučí od Boha. Zdrcený Jákob se uložil ke spánku na holé zemi. Obklopovaly ho jen pusté kopce, nad ním se třpytila hvězdnatá obloha. Když usnul, zdálo se mu, že jej zalilo jasné světlo. Ve snu viděl žebřík, sahající od místa, kde ležel, až branám nebe. Po žebříku sestupovali a vystupovali andělé. Z nebeské slávy slyšel hlas, který jej těšil a povzbuzoval. Zpráva z nebe odpovídala na jeho problém. Znovu dostal ujištění, že i jako hříšník se může díky Zachránci stát znovu Božím přítelem. Pocítil radost a vděčnost.

Žebřík v Jákobově snu představuje Ježíše Krista. Jen on může obnovit narušený vztah mezi člověkem a Bohem. Ježíš Kristus připomněl později Natanaelovi Jákobův sen slovy: „Uvidíte nebesa [20] otevřená a anděly Boží vystupovat a sestupovat na Syna člověka.“

¹²Když Adam a Eva neposlechli Boha — a tedy zhřešili — odvrátili se od Boží lásky a přerušili přátelský vztah s ním. Sami se od Boha odloučili. Pak už nemohli mluvit s Bohem přímo. Ježíš Kristus však obnovil přerušené spojení. Vytvořil mezi nebem a zemí most, po kterém k nám mohou přicházet andělé, pomáhat nám a povzbuzovat nás. Umožnil hříšným, slabým a bezmocným přístup ke zdroji nekonečné moci.

Potřebujeme pomoc

Ke všemu dobrému, oč se v životě snažíme, potřebujeme Boží pomoc. Každá naše snaha pomáhat druhým, aby vedli lepší život, vyzní bez Boží pomoci naprázdno. Pro lidstvo, které podlehl moci zla, je Bůh jedinou nadějí. „Všechno, co je dobré a dokonalé, pochází od Boha.“¹³

Bez Boha si také nedokážeme vypěstovat skutečně ušlechtilý charakter. Jediná cesta, která nás může přivést k Bohu, je Ježíš Kristus. Proto mohl prohlásit: „Já jsem cesta k Bohu, pravda o Bohu a život s Bohem. Proto k mému Otci můžete přijít jen skrze mne.“¹⁴

Bůh má hluboký zájem o své pozemské děti. Jeho láska k nám je silnější než cokoli jiného. Tím, že nám dal svého Syna, nám vlastně dal celé nebe. Ježíš Kristus tady na zemi žil a zemřel. Nyní slouží jako náš Zástupce v nebi, jako náš Velekněz. Andělé napomáhají tomu, abychom mohli být zachráněni. Nebeský Otec i Duch svatý usilují o naši záchranu.

Zamysleme se nad tím, jak velkou obět' Ježíš Kristus pro nás podstoupil. Projevme vděčnost za to, co všechno nebesa dělají pro záchranu ztraceného lidstva. Bůh podniká všechno pro to, aby nás přivedl zpátky k sobě domů.

Ježíš Kristus nabízí velkou odměnu, aby nás motivoval jednat správně. Slíbil nám radost v nebi, kde se budeme po celou věčnost rozvíjet duchovně, duševně i tělesně. Budeme žít ve společnosti andělů a prožívat lásku Boha Otce i Ježíše Krista.

Tato odměna by nás měla dostatečně motivovat, abychom svůj život odevzdali svému Tvůrci a Zachránci.

Na druhé straně nás Bible stejně naléhavě varuje, abychom nedělali to, co si přeje Boží nepřítel — satan. Upozorňuje nás, že hřích ničí náš charakter a přináší věčnou smrt. Na konci dějin tohoto světa Bůh odstraní zlo i jeho nositele.

Nezapomeňme na Boží milost. Co víc mohl Bůh ještě udělat? Vypěstujme si správný vztah k tomu, který nás tolik miluje. Přijměme Boží lásku i způsob, jak nás Bůh chce změnit, abychom se mu podobali. Tak se staneme přáteli andělů a budeme žít v souladu a ve společnosti Boha Otce i Syna.

[23] ¹ Koloským 2,3.

[24] ² Jób 14,4.

[24] ³ Římanům 8,5-7.

[25] ⁴ Jan 3,3.

⁵ 1. Korintským 2,14.

⁶ Jan 3,5.

⁷ Jan 1,4.

⁸ Skutky 4,12.

⁹ Římanům 7,16.12.14.

¹⁰Římanům 7,24.

¹¹Jan 1,29.

¹²Jan 1,51.

¹³Jakubův 1,17.

¹⁴Jan 14,6.

Jak se zbavit pocitu viny

Jak může člověk obnovit svůj vztah k Bohu? Jak se může stát spravedlivým člověkem, který podlehl zlu? Jedině prostřednictvím Ježíše Krista si můžeme porozumět s Bohem a zbavit se zla. Jak ale máme přijít ke Kristu?

Podobně se ptá mnoho lidí. O Letnicích v Jeruzalémě si celý zástup lidí uvědomil svou vinu. Posluchači se ptali Petra a ostatních apoštolů: „Co máme dělat?“¹

Petr jim odpověděl: „Litujte svých hříchů a vyznávejte je.“² O několik dnů později na stejnou otázku odpověděl: „Přiznejte svou vinu. . . a prostě Boha, aby vám odpustil.“³

Litovat svých hříchů a rozejít se s nimi — to je pokání. Žádného hřichu se nevzdáme, pokud si neuvědomíme, jak je škodlivý. V našem životě nedojde ke skutečné změně, dokud nepřestaneme mít hřích rádi a pokud se nerozhodneme s ním skoncovat.

Mnozí z nás nechápou, co je to pokání. Litují, že se dopustili něčeho špatného. Dokonce se začnou jinak chovat, mají strach, že je jejich nesprávné činy přivedou do neštěstí. To ale není skutečné pokání, o jakém mluví Bible. Tito lidé litují, že jim spáchané zlo může přinést nepříjemnosti, nelitují však vlastního nesprávného jednání.

Ezauovi bylo líto, že jako důsledek svého nesprávného jednání provždy ztratil otcovské požehnání a bohatství. Balaám se vyděsil, když na cestě před sebou uviděl anděla s taseným mečem. Uznal: „Zhřešil jsem,“ protože se bál o život. Nebylo mu však skutečně líto toho, co dělal. Nezměnil postoj a nelitoval činu, který zamýšlel spáchat.

Jidáš prodal svého Mistra lidem, kteří jej chtěli zavraždit. Dodatečně potom litoval: „Zhřešil jsem, zradil jsem nevinného člověka!“

[26] ⁴K takovému vyznání ho přiměl strach z trestu.

Bál se, že ho za tak strašný čin postihne trest. Ve skutečnosti však nelitoval, že prodal nevinného Božího Syna na smrt. Nebylo mu líto, že se rozešel s Ježíšem. Když na egyptského panovníka dolehl

Boží trest, byl faraó ochotný uznat, že jednal nesprávně. Chtěl se tak vyhnout dalšímu utrpení a dalším ztrátám. Jakmile však utrpení skončilo, okamžitě se znovu obrátil proti Bohu.

Všichni jmenovaní litovali, že jim jejich nesprávné činy — hříchy — přinesly bolestné důsledky, nelitovali však vlastních činů — hříchů samých.

Když se poddáme působení Božího Ducha, probudí se naše svědomí. Začneme si uvědomovat, jak dalekosáhlý a jak nedotknutelný je Boží zákon, že je základem Boží vlády v celém vesmíru stejně jako na naší zemi. Ježíš Kristus, „pravé světlo, které osvěcuje každého člověka“, ⁵ ukazuje i nejtajnější zákoutí naší mysli a odhaluje skrývané myšlenky. Poznáváme, jak spravedlivý je Bůh, a obáváme se přijít k němu, protože si uvědomíme, jak jsme se provinili a jak jsme zasaženi zlem. Uvědomujeme si, že on o nás ví všechno. Pak začneme chápat také Boží lásku, krásu jeho svatosti a radost, kterou přináší jeho bezhříšnost. Zatoužíme po tom, abychom byli také tak čistí a mohli se s Bohem opět spřátelit.

Král David se dopustil odporného zločinu. Jeho následná modlitba ukazuje, co je to opravdová lítost nad hříchem. Nesnažil se svůj zločin zlehčovat. Nepokoušel se uniknout důsledkům svého činu. Pochopil, jak hroznou věc provedl a jak je ve svém nitru zkažený. Nenáviděl svůj čin. Prosil nejen o odpuštění, ale také o to, aby Bůh změnil a očistil jeho srdce. Toužil po radosti, kterou přináší správný způsob života — po radosti, kterou člověk prožívá, když žije v souladu s Bohem. Na základě vlastní zkušenosti vyznal: „Šťastný je člověk, jemuž jsou odpuštěny viny a přikryty hříchy. Šťastný člověk, kterému už Bůh nepočítá nepravosti a v jehož srdci není klam.“ ⁶

„Odpust’ mi, Bože, odpust’ mi,
prosím, pro lásku svoji odpust’ mi hřích.

[27]

Slituj se, sejmi mé nepravosti,
umyj mou špínu, umyj sám.
Doznávám viny, které jsem spáchal,
moje svědomí mne utrápí.
Jistě jsem lidem ublížil,
Pane, tebe jsem zradil, urazil. . .

očist' mne tedy, smyj můj hřích!
Přestaň se dívat na moje viny,
smaž každou moji nepravost.
Stvoř mi zas, Bože, stvoř čisté srdce,
v mém nitru obnov upřímnost.
Nevyžeň mne, prosím, od své tváře,
neber mi Ducha svatého!
Navrat' mi radost, že jsem zachráněn,
mou mysl naplň pokorou.“⁷

Pravá lítost

Takové pokání není v našich silách. K takové pokoře nás může přivést jedině Ježíš Kristus. On odešel do nebe, aby nám mohl udělit duchovní dary.

Mnozí nechápou pokání, proto také nepřijímají pomoc, kterou jim Kristus nabízí. Domnívají se, že nejdříve musí prožít pokání a pak teprve mohou přijít k Ježíši Kristu. Mají za to, že pokání připravuje půdu pro to, aby jim Bůh mohl odpustit hříchy.

Pravdou je, že člověk musí prožít pokání, aby mu Bůh mohl odpustit. Jedině když člověk pocítí opravdovou lítost nad svým nesprávným jednáním, pochopí, že potřebuje zachránce. Musí však takový člověk čekat dokud neprožije pokání, aby pak mohl přijít k Ježíši Kristu? Může potřeba pokání odvádět hříšného člověka od Spasitele?

[28] Bible nikde nepíše, že hříšný člověk musí nejdříve prožít pokání, a pak teprve může přijmout pozvání: „Pojď te ke mně všichni, kteří pracujete a nesete tíhu břemen, najdete u mne klid a úlevu.“⁸ Právě Kristova milost a jeho moc vede k upřímnému pokání. Apoštol Petr to vyjádřil velmi výstižně, když o Ježíši prohlásil: „Bůh ho vyvýšil jako vůdce a Spasitele a dal mu místo po své pravici, aby přinesl Izraeli pokání a odpuštění hříchů.“⁹ Ježíš Kristus nás svým Duchem vede k pokání a k Božímu odpuštění.

Každá správná pohnutka vychází od Ježíše Krista. Jedině on může způsobit, že začneme hřích nenávidět. Pokaždé, když pocít'ujeme touhu po pravdě a po čistotě života, pokaždé, když si uvědomujeme svou vlastní nedostatečnost a hříšnost, můžeme si být jisti, že na nás působí Boží Duch.

Ježíš Kristus slíbil: „A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě.“¹⁰ My, hříšní lidé, se musíme nejdříve seznámit se Spasitelem, který zemřel za viny celého světa. Když si uvědomíme, jak Boží Syn trpěl na kříži, začneme chápat Boží plán, pomocí něhož se nás snaží zachránit. Boží dobrota nás pak povede k pokání. Když Ježíš Kristus zemřel za hříšné lidstvo, projevil lásku, kterou sotva někdy plně pochopíme. Pokud si však začneme uvědomovat jeho lásku, dotkne se našich srdcí a ovlivní naše myšlení natolik, že začneme pociťovat lítost nad svým nesprávným životem.

Někdy se lidé začnou stydět za své nesprávné jednání a opustí některé ze svých nesprávných projevů, aniž si uvědomí, že je ovlivňuje Ježíš Kristus. Kdykoli však chtějí ve svém životě něco změnit, protože upřímně touží po dobru a spravedlnosti, působí na ně Boží moc. Působí na ně Boží Duch a vede je k lepšímu životu.

Když člověka začne přitahovat Ježíš Kristus a jeho kříž, začne si uvědomovat, že Ježíš zemřel za jeho hříchy, a nutně to ovlivní jeho svědomí. Dojde mu, jak hrůzné jsou jeho hříchy. Začne chápat něco o Kristově spravedlnosti. Začne si klást zásadní otázky: „Co je to vlastně hřích? Proč musel Ježíš Kristus zemřít? Je taková láska a takové utrpení nezbytné pro naši záchranu? Musel to všechno prožít, abychom my mohli získat věčný život?“

Hříšný člověk se může Boží lásce bránit a nemusí Ježíše Krista přijmout. Pokud nebude vzdorovat, Ježíš ho k sobě přitáhne. Dozví se o Božím plánu záchrany lidstva, které zasáhl hřích. Porozumí, jaký význam má Kristův kříž, a prožije pokání, uvědomí si totiž, že i jeho hříchy způsobily utrpení a smrt Božího Syna. Bůh, který ovládá přírodu, oslovuje také lidi. Vyvolává v nich touhu po něčem lepším, co nemají. Nic na tomto světě nedokáže tuto touhu uspokojit. Vede je, aby hledali milost Ježíše Krista a radost, kterou přináší čistý život podle Boží vůle. Jen tak můžeme získat skutečný pokoj a vyrovnanost. Náš Spasitel a Pán se soustavně snaží odpoutat pozornost lidí od povrchních radovánek tohoto světa a zaměřit je na úžasné dary, které nabízí on. Ty, kdo, obrazně řečeno, hledají vodu u vyschlých studní tohoto světa, vyzývá: „Kdo žízníš, pojd' sem a čerpej zdarma vodu života.“¹¹

[29]

Jestliže toužíš po něčem lepším, než co můžeš najít v tomto světě, pak k tobě mluví Bůh. Požádej ho, aby ti pomohl prožít opravdové

pokání a poznat Ježíše Krista, jeho nekonečnou lásku a dokonalou čistotu.

Podstatou zákona je láska

Svým životem Ježíš Kristus demonstroval, že Boží zákon stojí na lásce k Bohu a lásce k ostatním lidem. Žil proto, aby projevoval nezištnost, lásku a dobrotu. Když tedy pozorujeme život Ježíše Krista a necháme se jím ovlivnit, uvědomíme si, jaké nedostatky vykazuje náš život.

Možná, podobně jako Nikodém v době Ježíše Krista, máme pocit, že jsme dost dobří a nemusíme před Bohem projevít pokoru jako nějakí hříšníci. Když nás však osloví život Ježíše Krista, dojde nám, že ani zdaleka nejsme dokonalí a nevinní. Uvědomíme si, že se vlastně chováme jako Boží nepřátelé a že celý náš život vykazuje sobectví. Když pochopíme, jak spravedlivý je on, uvědomíme si, že „veškeré naše spravedlivé činy spíše připomínají špínu“.¹² Jedině smrt Ježíše Krista na kříži může odstranit naše nedostatky a očistit nás. Jedině Ježíš může změnit náš život, abychom se mu začali podobat.

[30] Pouhý záblesk Boží slávy odhalí sebemenší nedostatek našeho charakteru. I letmé srovnání s čistotou Ježíše Krista odhalí, jak nedostatečný je náš život. Vyjde najevo, jak nesprávné pohnutky nás vedou, jak jsme ve svém srdci nevěrní a jak nečestně mluvíme. Uvědomíme si, že se vlastně neřídíme Božím zákonem. Když Boží Duch začne prohledávat naše nitro, uvědomíme si, že nemáme důvod být se sebou spokojeni. Budeme se srovnávat s dokonalým charakterem Ježíše Krista a začneme nenávidět způsob, jak sami žijeme.

Starozákonního proroka Daniela navštívil anděl. Když Daniel uviděl zář, která anděla obklopovala, uvědomil si, jak je slabý a nedostatečný. Svou reakci popsal slovy: „Všechna síla mne opustila, celý jsem zbledl a byl jsem bezmocný.“¹³

Každý, kdo zahlédne dokonalost nebe, se zhrozí nad svým sobectvím a soběstředností. Začne toužit po skutečné vnitřní čistotě, kterou přináší spravedlnost Ježíše Krista. Bude chtít dodržovat Boží zákon a získat charakter podobný Ježíši Kristu.

Apoštol Pavel o sobě napsal: „Ze strany židovského náboženství mi nikdo nemohl nic vytknout.“¹⁴ Pokud svůj život jen povrchně

srovnával s tím, co požadoval zákon, měl dojem, že všechno přesně dodržuje. Když se však začal zajímat o skutečný smysl zákona, začal sebe vnímat tak, jak ho viděl Bůh. Padl na kolena a prosil o odpuštění, protože si uvědomil svou nedostatečnost. Později napsal: „Dokud jsem nechápal, co vlastně zákon požaduje, měl jsem pocit, že jsem na tom dobře. Když jsem však poznal pravdu, uvědomil jsem si, že jsem zákon přestupoval, že jsem hříšný a odsouzený k smrti.“¹⁵ Teprve když si Pavel uvědomil, jak dalekosáhlý zákon je, došlo mu také, jak odporné je zlo. Pak už nebyl na sebe hrdý, ale opravdově se pokořil.

Bůh neposuzuje všechny špatné činy — všechny hříchy — stejně. Podobně jako my, i on považuje některé hříchy za horší než jiné. I když nám však některé špatné činy připadají malé a bezvýznamné, pro Boha není žádný hřích příliš malý. My lidé se často mýlíme, Bůh však vidí realitu takovou, jaká opravdu je. Někteří lidé pohrdají alkoholiky a říkají, že ti se do Božího království nikdy nedostanou. Nic však nenamítají proti pýše, sobectví a závisti, i když tyto projevy Boha urážejí zvláště silně, protože jsou přímým protikladem jeho laskavého charakteru.

[31]

Každou bytost v nebi motivuje nesobecká láska. Ten, kdo spáchá nějaký hrozný čin, cítí snad lítost a stydí se. Možná si uvědomuje, že potřebuje Boží milost. Pyšný člověk si však neuvědomuje, že něco potřebuje, odmítá Ježíše Krista a dary, které nabízí.

Nečekejme na lepší příležitost

Ježíš Kristus jednou vyprávěl příběh o výběřcím daní a o tom, jak se modlil: „Ten výběřčí stál úplně vzadu, hlavu měl skloněnou, ani se neodvážil pohlédnout vzhůru. Na znamení lítosti se bil do prsou a modlil se: „Bože, slituj se nade mnou, jsem velký hříšník.““¹⁶ Výběřčí si uvědomoval, že je špatný, a ostatní lidé se na něj také tak dívali. Uvědomil si, že potřebuje záchranu, proto předstoupil před Boha se svým břemenem viny a hanby. Prosil o slitování. Otevřel se vlivu Božího Ducha, který jej mohl vysvobodit z moci zla.

Dále Ježíš vyprávěl o farizeovi, který v modlitbě Bohu pouze děkoval za to, že není jako ostatní lidé. Jeho modlitba dokazovala, že se uzavřel před působením Božího Ducha. Protože se od Boha velmi vzdálil, vůbec si neuvědomoval, jak na tom vlastně je. Svůj život

neporovnával s Boží dokonalostí. Neměl pocit, že něco potřebuje, a také od Boha nic nedostal.

Když si uvědomíme, jak nedostateční vlastně jsme, nemusíme čekat, až se zlepšíme. Nedomnívejme se, že nemůžeme jít k Ježíši Kristu, protože nejsme dost dobří. Můžeme se opravdu zdokonalit jen vlastním snažením? „Je snad člověk schopen změnit barvu své kůže nebo levhart své skvrny? Nikoli. Stejně tak ani vy už nejste schopni jednat správně, neboť jste už příliš zabředli do páchání zla.“¹⁷ Skutečně pomoci nám může jedině Bůh. Nečekejme, až nás někdo bude prosit, abychom se změnili, nečekejme na nějakou lepší příležitost nebo na to, až se začneme více ovládat. Sami toho mnoho nezvládneme. Musíme přijít k Ježíši Kristu takoví, jací jsme.

[32] Náš nebeský Otec je Bůh lásky a milosti. Nemůže nás však zachránit, pokud odmítáme jeho milost. Kristův kříž dokazuje, jak hrozný je hřích. Když někdo tvrdí, že Bůh je příliš dobrý na to, aby nakonec nějakého hříšníka odmítl, měl by se pozorně zahledět na Kristův kříž. Zachránit nás může pouze oběť Ježíše Krista. Bez této oběti se nemůžeme zbavit moci ani důsledků zla. Bez ní bychom nikdy nemohli žít v nebi spolu s anděly. Bez ní by se v nás nikdy nemohl rozvinout duchovní život. Ježíš Kristus vzal na sebe naše viny a trpěl místo nás, aby nás zachránil. Láska, utrpení a smrt Božího Syna dokazují, jak je hřích strašný. Dokazují také, že jediný způsob, jak se můžeme zbavit zla, je uvěřit v Ježíše Krista. Jedině, když se odevzdáme jemu, získáme naději na věčný život v jeho království.

Nevěřící lidé se někdy omlouvají tím, že se srovnávají s věřícími, a docházejí k závěru: „Jsme stejně dobří jako oni. Věřící se nechovají o nic lépe než my. Žijí požitkářsky stejně jako my. Dělalí jen to, co se jim líbí.“ Nedostatky jiných používají jako omluvu, že nejednají tak, jak by měli. Chyby a hříchy druhých nikoho neomlouvají. Bůh nás nevyzývá, abychom se srovnávali s ostatními nedokonalými lidmi. Naším vzorem a měřítkem je dokonalý Boží Syn. Ti, kdo si stěžují na nedostatky ostatních lidí, by měli předvést lepší způsob života. Jestliže vědí, jak by věřící měli jednat, nemají o to větší odpovědnost? Vědí, co je správné, ale odmítají se tak chovat.

Neodkládejme chvíli, kdy se rozhodneme skoncovat s hříchem ve svém životě a obrátit se k Ježíši Kristu. O čistotu života musíme usilovat s jeho pomocí. Tisíce lidí se dopustily chyby tím, že otálely

— a stálo je to věčný život. Náš život na této zemi je krátký a nejistý. Často nedomýšlíme, jakému nebezpečí se vystavujeme, když váháme uposlechnout volání Božího Ducha. Odkládat rozhodnutí žít podle Boží vůle, vlastně znamená, že jsme se rozhodli žít dál v hříchu. I malé hříchy jsou velmi nebezpečné. Zlo, které neodmítneme, nás nakonec ovládne a zničí.

Adam s Evou přesvědčovali sami sebe, že sníst zakázané ovoce je něco nepodstatného. To přece nemůže mít tak strašné důsledky, před jakými je Bůh varoval. Ona „malá“ věc však znamenala, že nerespektovali Boží svatý a neměnný zákon.

[33]

Neposlušnost oddělila lidskou rodinu od Boha a zamořila svět utrpením a smrtí. Už po celá staletí se ze země ozývá nekončící bolestné úpění. Celá planeta trpí, protože se člověk rozhodl neuposlechnout Boha. Určité důsledky se projevily i v nebi. Protože člověk přestoupil Boží zákon, měl Ježíš Kristus zemřít na golgotském kříži. Nikdy nepovažujme žádný hřích za něco malého a bezvýznamného.

Každé zlo, každý hřích, každé odmítnutí Boží milosti zatvrzuje lidské srdce proti Bohu. V důsledku toho se pak nesprávně rozhodujeme a nejsme schopni porozumět Boží lásce. Každý hřích působí, že máme ještě menší chuť poslouchat Boha a že jsme méně ochotni podřídit se působení Božího Ducha.

Mnoho lidí ví, že nejednají správně, nechtějí však změnit svůj život. Domnívají se, že budou schopni se změnit, až budou chtít. Myslí si, že mohou opakovaně Boha odmítat, a přesto jim bude Bůh stále nabízet svou milost. Jednají podle toho, k čemu je vede satan, ale domnívají se, že jakmile se v jejich životě začne dít něco nepříjemného, rychle se budou moci vrátit k Bohu. Ono to tak snadné ale není. Hřích mění naše přání a zvyky. Jestliže se někdo nechá dlouhodobě deformovat hříchem, těžko se bude najednou chtít podobat Ježíši Kristu.

Jediný nesprávný rys charakteru, jediná hříšná touha, které se nechceme vzdát, nakonec zabrání vlivu Božího slova, aby nás mohlo změnit. Pokaždé, když se rozhodneme jednat podle návodu satana, vzdalujeme se od Boha. Člověk, který nechce poslouchat Boží slovo a řídit se jím, nakonec sklídí, co zasel. Bible zaznamenala velice moudré a vážné varování Šalomouna: „Kdo jedná svévolně, polapí se sám do svých vin; hříchy ho spoutají jako pevné provazy.“¹⁸

Ježíš Kristus je připraven osvobodit nás od hříchu, nikdy nás však nenutí, abychom přestali hřešit nebo abychom jednali podle jeho návodu. Jestliže nechceme, aby nás osvobodil, jestliže nechceme přijmout jeho milost, co pro nás ještě může udělat? Když se odvrátíme od jeho lásky, zničíme se sami. Apoštol Pavel napsal: „Ten čas [34] je tu právě teď — nezmeškejte ho!

Den záchrany je dnes — nezaspěte ho! Když dnes zaslechnete jeho hlas, nezatvrzujte se ve vzdoru proti němu.“¹⁹

Bible nás upozorňuje, že „člověk posuzuje jen podle toho, co vidí, ale Hospodin bere v úvahu lidské pohnutky a úmysly“.²⁰ Naše srdce se všemi svými starostmi i radostmi vykazuje také nečistotu a nečestnost. Bůh však zná naše pohnutky a úmysly. Ví, co bychom chtěli dělat. Nemáme jinou možnost než k němu jít se všemi svými špatnostmi a otevřít se před ním, vždyť on o nás stejně všechno ví. Podobně jako král David bychom ho měli prosit: „Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid, hled’, zda jsem nesešel na cestu trápení, a po cestě věčnosti mě ved’!“²¹

Někteří z nás přijmou víru v Boha rozumově, ale v jádru zůstanou nezměnění. Měli bychom také prosit: „Stvoř mi, Bože, stvoř mi čisté srdce, v mém nitru obnov upřímnost.“²² Musíme být poctiví sami k sobě. V této věci musíme být otevření a čestní, protože se jedná o náš život. Tuto otázku musíme vyřešit mezi sebou a Bohem — a musíme ji vyřešit jednou provždy. Víra bez praktických důsledků nás nezachrání.

Je třeba, abychom studovali Boží slovo — Bibli — a modlili se. Bible nám představuje Boží zákon, seznamuje nás s životem Ježíše Krista a ukazuje nám, jak můžeme žít čistým a bezhříšným životem. „Usilujte o pokoj se všemi a o svatost, bez níž nikdo nespasí Pána.“²³ Boží slovo nám umožňuje poznat hrůzu hříchu a ukazuje, jak můžeme být zachráněni. Musíme mu naslouchat a musíme se jím řídit, protože z jeho stránek k nám promlouvá Bůh.

Když si uvědomíme, jak hrozný je hřích, poznáme také, jak na tom ve skutečnosti jsme. Nemusíme však propadat beznaději. Ježíš Kristus přišel na tuto zemi proto, aby zachránil hříšné lidi. Nemusíme se snažit něčím si získat Boží přízeň a zájem. On nás má rád a „prostřednictvím Ježíše Krista s námi uzavřel mír“.²⁴

Bůh svou láskou přitahuje k sobě své chybné děti. Má s našimi chybami a nedostatky mnohem více trpělivosti než naši rodiče. Chce zachránit všechny své děti, všechny lidi.

[35]

Laskavě a jemně volá hříšné a bloudící, aby se k němu vrátili. Boží sliby a varování dokládají jeho nekonečnou lásku.

Čas od času nám satan našeptává, že jsme beznadějně hříšní. V takové situaci máme možnost obrátit pozornost na svého Zachránce a začít mluvit o jeho moci a jeho dobrotě. Když se na něj obrátíme, on nám pomůže. Satanovi pak můžeme odpovědět, že si uvědomujeme, jak jsme nedostateční, ale že „Ježíš přišel na svět zachránit nás, od Boha odloučené a smrti propadlé“.²⁵ Jeho dokonalá láska má moc nás zachránit.

Ježíš Kristus vyprávěl jednomu ze svých hostitelů, Šimonovi, příběh o dvou dlužnících. Jeden dlužil věřiteli malý obnos, druhý však dlužil ohromnou sumu. Majitel oběma dluh odpustil, protože ani jeden z nich neměl čím zaplatit. Pak se Šimona zeptal: „Co myslíš, který z nich ho bude mít víc rád?“ Šimon odpověděl: „Mám za to, že ten, kterému více prominul.“²⁶

Jsme hříšní lidé, Ježíš však zemřel, aby nám mohl odpustit. Jeho nezměřitelná oběť je dostatečná, aby zaplatila za naše viny. Nejvíce ho milují ti, kterým nejvíce odpustil. Budou mu nablízku i v nebi a budou mu stále děkovat za jeho velkou lásku a oběť. Čím hlouběji pochopíme Boží lásku, tím více poznáme, jak hrozný je hřích. Když si uvědomíme, jak hluboce se snížil, aby nás zachránil, nemůže nás to nechat lhostejné. Jakmile alespoň trochu porozumíme oběti Ježíše Krista, pocítíme lítost nad svými hříchy a naše srdce zaplaví láska k němu.

[36]

¹ Skutky 2,37.

[37]

² Skutky 2,38.

³ Skutky 3,19.

[38]

⁴ Matouš 27,4.

⁵ Jan 1,9.

⁶ Žalm 32,1.2.

⁷ Žalm 51,1-14.

⁸ Matouš 11,28.

⁹ Skutky 5,31.

¹⁰ Jan 12,37.

¹¹ Zjevení 22,17.

¹² Izajáš 64,6.

- ¹³Daniel 10,8.
- ¹⁴Filipským 3,6.
- ¹⁵Římanům 7,9.
- ¹⁶Lukáš 18,13.
- ¹⁷Jeremjáš 13,13.
- ¹⁸Příslaví 5,22.
- ¹⁹2. Korintským 6,2; Židům 3,7.8.
- ²⁰1. Samuelova 16,7.
- ²¹Žalm 139,23.24.
- ²²Žalm 51,12.
- ²³Židům 12,14.
- ²⁴2. Korintským 5,19.
- ²⁵1. Timoteovi 1,15.
- ²⁶Lukáš 7,42.43.

Čisté svědomí

„Nedobře se daří tomu, kdo ukrývá svá přestoupení, kdo je však vyzná a opustí, získá milost a požehnání.“¹ Podmínky, jak můžeme získat Boží milost, jsou jednoduché, rozumné a spravedlivé. Bůh od nás nežadá, abychom vykonali něco těžkého nebo bolestného, aby nám odpustil. Nemusíme konat dlouhé a únavné poutě. Nemůžeme své hříchy odčinit ani utrpením. Odpuštění dosáhne každý, kdo svá přestoupení vyzná a opustí.

Apoštol Jakub nám radí: „Vyznávejte si vzájemně své hříchy a modlete se jedni za druhé, abyste mohli být uzdraveni.“² Svoje hříchy vyznáváme Bohu, protože jen on nám je může odpustit. Svě viny si však vyznáváme také navzájem. Jestliže jsme se nesprávně zachovali vůči svému příteli nebo sousedovi, měli bychom mu říct, že to uznáváme a že je nám to líto. Takový člověk by nám pak měl odpustit. Následně bychom měli prosit o odpuštění také Boha, protože ten, komu jsme ublížili, patří Bohu. Když někomu ublížíme, dopouštíme se bezpráví i vůči jeho Tvůrci a Zachránci.

Celý problém máme představit Ježíši Kristu, našemu Zástupci v nebi, našemu Veleknězi. „Máme však u Boha mocného prostředníka, jeho Syna Ježíše... Je schopen s námi spoluprožívat naše slabosti, protože procházel stejným pokušením jako my, ale nedal se jím nikdy svést k hříchu.“³ On má moc odstranit každý náš hřích a každou vinu.

My se však musíme před Bohem snížit, uznat jeho autoritu a připustit, že jsme udělali něco nesprávného. To je první podmínka, aby nás Bůh mohl přijmout. Jestliže jsme neprožili pokání, nepokořili se a nevyznali své nedostatky, pak jsme vlastně neprosili o odpuštění. Jestliže se nám naše hříchy neprotiví, pak ani nestojíme o odpuštění a nemůžeme od Boha získat vnitřní pokoj. Jestliže jsme nezískali od Boha odpuštění hříchů, pak je to jen proto, že jsme se před Bohem nepokořili a nechceme se řídit tím, co nám ukazuje Bible. Bůh nám podrobně vysvětlil, co máme udělat. Máme být ochotni se zamyslet a uznat, že jsme udělali něco nesprávného. Nemáme věc zlehčo-

[39]

vat a odbývat. My sami musíme uznat, jak škodlivé zlo je, a mít k němu odpor. Nikdo nás k tomu také nemůže nutit. Pokud upřímně vyznáme své hříchy a nebudeme před Bohem nic skrývat, on nás vyslyší a projeví nám svou milost. Král David kdysi napsal: „Blízko je Bůh těm, kdo jsou zdrceni v srdci, a zachraňuje ty, jejichž duch je zdeptán.“⁴

Opravdové vyznání nazývá zlo pravým jménem. Pojmenuje přesně, co se stalo. Některé hříchy máme vyznat pouze Bohu. Pokud jsme ublížili konkrétnímu člověku, měli bychom za ním jít a říct mu, že je nám to líto. Některé hříchy bychom měli vyznat veřejně. Pokaždé, když vyznáváme své viny, měli bychom mluvit konkrétně.

V době proroka Samuela se Izraelci neřídili Boží vůlí. Přestali Bohu důvěřovat a měli za to, že už není schopen je dále vést. Nevníмали Boží moc a nedůvěřovali Bohu, že se o ně postará. Odmítli Vládce vesmíru a dožadovali se krále, jakého měly okolní národy.

Bůh jejich žádosti vyhověl, ale tím pro ně začaly velké problémy. Dříve než mohli získat od Boha odpuštění, učinili následující vyznání a žádali Samuela: „Pros za nás našeho Boha, abychom nezemřeli, neboť jsme naše provinění svou pošetilou žádostí o krále ještě prohloubili.“⁵ Museli označit přesně, čeho se dopustili a co bylo příčinou jejich dalších těžkostí. Nebyli Bohu vděční za to, co pro ně dělal v předcházejících letech, proto s ním ztratili kontakt.

Bůh nemůže přijmout naše vyznání, pokud neprožijeme opravdové pokání a nevzdáme se svého hříchu. Musíme v životě udělat rozhodnou změnu. Jestliže svého hříchu upřímně litujeme, vzdáme se všeho, co se Bohu nelíbí. Bible nám naprosto jednoznačně říká, co máme udělat: „Omyjte se, očist' te se, abych se už nemusel dívat na zločiny, kterých se dopouštíte.“

[40]

Přestaňte páchat zlo a naučte se konat dobro! Jednejte spravedlivě a pomáhejte všem, kdo musí snášet příkoří. Ujměte se sirotků a zastaňte se ovdovělých žen.“⁶ Jestliže člověk, který se provinil, „vrátí, co si vzal do zástavy nebo dokonce ukradl, bude respektovat všechna spravedlivá nařízení a zanechá špatností — zcela jistě nezemře, ale bude žít“.⁷

Apoštol Pavel popsal, jak velké změny se odehrají s člověkem, který prožije opravdové pokání: „Pohled' te, k čemu vás vedl tento zármutek podle Boží vůle: jakou ve vás vzbudil opravdovost, jakou ochotu k omluvě, jaké znepokojení, jakou bázeň, jakou touhu, jakou

horlivost, jakou snahu potrestat viníka! Tím vším jste prokázali, že jste se v té věci zachovali správně.“⁸

Zlo otupuje vnímavost

Když zlo — hřích — otupí morální vnímavost člověka, přestane si uvědomovat své charakterové nedostatky. Jeho nesprávné činy mu nepřipadají závažné. Dokud mu Duch svatý neotevře oči, vlastně je ani nevnímá. Člověk, kterého nevede Duch svatý, nemůže ani upřímně a opravdově vyznávat své chyby. Své hříchy omlouvá a vysvětluje, že za jiných okolností by se jich nedopustil.

Když Adam a Eva snědli zakázané ovoce, začali se stydět a dostali strach. Nejdříve mysleli jen na to, jak by svůj přestupek omluvili a unikli tak trestu. Když se Bůh zeptal na jejich čin, Adam svaloval vinu na Evu a na Boha: „Za to může ta žena, kterou jsi mi dal. To ona mi přinesla ovoce ze zakázaného stromu.“ Podobně se také Eva snažila vinu svalit na hada: „Já za to nemohu, to had, kterého jsi stvořil, mne podvedl.“⁹ Vlastně tím Bohu říkala: „Proč jsi stvořil hada? Proč jsi mu dovolil, aby přišel až do rajské zahrady?“ Snažila se ospravedlnit a vinu za svůj přestupek svalit na Boha.

Snaha omlouvat své přestupky má původ u satana. Lidé se k tomu ochotně přidávají. Bůh neuznává a nepřijímá takové vyznání hříchů, které svaluje vinu na někoho jiného. To není skutečné vyznání. [41]

Pravé pokání vede člověka k tomu, aby své nedostatky uznal, nesnažil se předstírat, že je nevinný a nevymlouval se. Podobně jako výběrcí daní z příběhu, který vyprávěl Ježíš Kristus, prosí Boha a ani se neodvází pohlédnout vzhůru: „Bože, slituj se nade mnou, jsem velký hříšník.“ Bůh odpouští těm, kdo uznají, že se provinili, vždyť Ježíš Kristus položil život proto, aby zachránil hříšné lidi, kteří prožívají pokání. Slouží jako Velekněz — náš Zástupce — v nebi.

V Bibli si můžeme přečíst příběhy lidí, kteří prožili skutečné pokání. Pokořili se a vyznali své přestupky. Nesnažili se vymlouvat nebo obhajovat své chyby. Například apoštol Pavel vyznává, jak se zpočátku snažil vyvraždit všechny křesťany. Nepokouší se svůj hřích zlehčovat. Naopak, představil ho v tom nejhorsším světle: „Velekněží mne zplnomocnili, abych Ježíšovy následovníky vyhledával, zatýkal a dával uvěznit. Vždy jsem byl pro to, aby byli odsouzeni k smrti.

Dával jsem ty lidi bičovat v synagogách a nutil je, aby veřejně tupili svou víru. Byl jsem jako posedlý a začal jsem je pronásledovat i v jiných městech.“¹⁰ Podobně ochotně a upřímně vyznal: „Ježíš přišel na svět zachránit nás, od Boha odloučené a smrti propadlé. A jestli byl někdo od Boha daleko, byl jsem to já.“¹¹

Člověk, který si uvědomuje závažnost svých přestupků, je pokorný a prožívá skutečné pokání, pocítí také, jak velice jej Bůh má rád. Pochopí, jakou cenu Bůh zaplatil na golgotském kříži. Člověk, který si uvědomuje své hříchy, prožije lítost a vyzná svá provinění Bohu. Přijde k Bohu s takovou důvěrou, s jakou přichází dítě k laskavému tatínkovi. Apoštol Jan nás ujišťuje: „Jestliže své hříchy vyznáváme, smíme se spolehnout na Boží sliby, že nás očistí uje od každé špinavosti a promíjí nám každé selhání.“¹²

[42]

[43]

¹ Přísloví 28,13.

[44]

² Jakubův 5,16.³ Židům 4,14.15.

[45]

⁴ Žalm 34,19.⁵ 1. Samuelova 12,19.⁶ Izajáš 1,16.17.⁷ Ezechiel 33,15.⁸ 2. Korintským 7,11.⁹ Genesis 3,12.13.¹⁰ Skutky 26,10.11.¹¹ 1. Timoteovi 1,15.¹² 1. Janův 1,9.

Úplné odevzdání

Bůh nám slíbil: „Jestliže mne budete hledat celým srdcem, vždy mne naleznete.“¹ Jedině když odevzdáme své srdce Bohu úplně, bude nás moci proměnit, abychom se mu podobali. Přirozeně jsme Bohu odcizeni, a ani s ním nechceme mít nic společného. Bible nás v tomto stavu označuje za „duchovně mrtvé“.² Říká: „Zkaženost pronikla hluboko do vašeho srdce. Od hlavy k patě na vás není jediné zdravé místo.“³ Satan drží své následovníky v tvrdém područí. Dostali se do „d'áblových nástrah, do kterých se dali polapit, když podlehli jeho vůli“.⁴

Bůh nás chce uzdravit a osvobodit. Aby toho dosáhl, musí nás úplně proměnit, abychom přijali nové zájmy a nové návyky. Nemůže to uskutečnit, pokud se mu úplně neodevzdáme.

Největší zápas

Zápas proti vlastnímu sobectví je tím největším zápasem, do jakého se člověk může zapojit. Odevzdat se Bohu a dovolit mu, aby ovládl naše myšlení, to je pro nás velmi těžké. Chceme-li, aby nás Bůh vnitřně obnovil a očistil, musíme mu předat vládu ve svém životě.

Boží nepřítel — satan — se nás však snaží přesvědčit, že nás Bůh zotročí a že budeme muset slepě plnit nelogické požadavky. Tvrdí, že Bůh vyžaduje poslušnost, aniž by své požadavky zdůvodnil. To ale není pravda. Ve službě Bohu se řídíme rozumem i svědomím. Bůh všechny vyzývá: „Přijďte za mnou a promluvíme si spolu.“⁵ K poslušnosti nás nenutí. Naši úctu může přijmout jen tehdy, když ji projevujeme svobodně a z vlastního přesvědčení. Kdyby nás Bůh přinutil, abychom ho poslouchali, nemohlo by se rozvíjet naše myšlení a náš charakter. Fungovali bychom jako stroje, a to si náš Tvůrce nepřál. Přeje si, abychom jako vrcholné dílo jeho stvoření co nejlépe využívali svůj rozum i své tělo. Ukazuje nám velká požehnání, která nám chce ze své milosti dát.

[46]

Bůh nás vyzývá, abychom se mu svěřili. Jen tak nás může vést a uskutečňovat v našem životě svoje záměry. Ponechává nám právo rozhodnout se, co budeme dělat. Máme možnost vybrat si záchranu od hříchu a svobodu, které Bůh nabízí svým dětem.

Když se rozhodneme odevzdat se Bohu, rozhodujeme se zároveň, že se vzdáme všeho, co by nás od něj oddělovalo. Ježíš Kristus to vyjádřil slovy: „A tak každý, kdo se chce stát mým učedníkem, ať si dobře rozváží, čeho by se pro mne musel vzdát.“⁶ Musíme se vzdát všeho, co by nás odvádělo od Boha.

Mnoho lidí uctívá bohatství. Touha po majetku a láska k penězům je připoutávají k satanovi. Jiní nade všechno cení uznání a pocty lidí. Touží po tom, aby k nim ostatní vzhlíželi s obdivem a oslavovali je. Další lidé touží po snadném a sobeckém životě bez námahy. To všechno však musíme překonat. Nemůžeme napůl náležet Bohu a napůl se věnovat sobeckým zájmům, běžným v tomto světě. Božími dětmi můžeme být jen tehdy, když jimi budeme naplno.

Pravá motivace

Někteří lidé tvrdí, že slouží Bohu, snaží se však dodržovat jeho požadavky bez jeho pomoci. Svými vlastními skutky se pokoušejí vytvořit si ušlechtilý charakter a zasloužit si Boží záchranu. Nemotivuje je láska ke Kristu. Snaží se konat dobré skutky v přesvědčení, že to Bůh od nich vyžaduje, aby se mohli dostat do nebe. Takové náboženství nemá cenu. Jestliže v nás bude žít Kristus, naplní nás jeho láska. Radost, která je důsledkem přátelství s ním, nás bude motivovat, abychom mu byli co nejbliže. Budeme o něm přemýšlet tak intenzivně, že zapomeneme na svoje sobecké zájmy. Láska k němu bude usměrňovat každý náš čin.

[47] Jestliže si uvědomíme Boží lásku, nebudeme se ptát, co je minimum jeho požadavků, aby se to dalo ještě považovat za poslušnost. Naopak, budeme se snažit uskutečnit všechno, co si náš Zachránce přeje. Ti, kdo o sobě tvrdí, že jsou křesťané, ale neprožívají opravdovou lásku k Ježíši Kristu, mluví prázdná slova. Pro ně je život s Kristem vlastně hrozná dřina.

Máme pocit, že odevzdat Kristu všechno, je příliš velký požadavek? Položme si otázku: Co pro mne Kristus vykonal? Boží Syn dal všechno — svůj život, svou lásku, trpěl — proto, aby nás zachránil.

My si takový projev lásky nezasloužíme. Má smysl před ním zavírat své srdce?

V každém okamžiku života od něj dostáváme různé dary — projevy jeho požehnání a milosti. Nikdy nevíme, od čeho všeho nás ochránil. Můžeme se seznámit s Pánem, který za nás položil svůj život, a pak jeho lásku odmítnout? Ježíš Kristus je vládce nebes, ale kvůli nám se pokořil. Máme právo si stěžovat, že musíme zápasit se svým sobectvím a pokořit se?

Lidská pýcha se ptá: Proč bych se měl pokořit a litovat svých hříchů dříve, než budu mít jistotu, že mě Bůh přijme? Odpověď můžeme najít, když pohlédneme na Ježíše Krista. Je to vládce nebes, a přesto se postavil na naše místo a nesl naše viny., Vždyť položil svůj vlastní život a zemřel jako nějaký provinilec. Vzal na sebe nepravosti všech lidí a stal se prostředníkem těch, kdo se provinili.“

7

Když Kristu odevzdáme celý svůj život, co mu tím vlastně dáme? Odevzdáme mu své srdce zamořené zlem — hříchem, aby ho očistil a uzdravil. Žádáme ho, aby nás svou nekonečnou láskou zachránil. A přesto si někteří lidé myslí, že je to těžké, odevzdat mu život. Stydím se, když něco takového slyším, stydím se tato slova napsat.

Kristus nabízí to nejlepší

Bůh po nás nežádá, abychom se vzdali něčeho, co je pro nás prospěšné. Sleduje vždy jen to, co je pro nás nejlepší. Jak bych si přála, aby to pochopili všichni, kdo ještě Ježíše Krista nepřijali. Ježíš jim nabízí něco daleko lepšího, než co jsou schopni pro sebe vymyslet sami. Ti, kdo odmítají, co jim nabízí Bůh, jsou vlastně sami proti sobě.

[48]

Jestliže se rozhodneme dělat něco, před čím nás Bůh varuje, pak nám to nikdy nepřinese skutečnou radost. On ví, co je pro nás dobré, a pro každého člověka má plán. Naše neposlušnost vůči Bohu vždy zákonitě vede k nespokojenosti a ke smrti.

Nemysleme si, že Bůh vidí rád, když lidé trpí. Celé nebe se zajímá o to, abychom byli šťastni. Bůh, náš nebeský Otec, nám nebrání v ničem, co nám může přinést skutečnou radost. Vyzývá nás, abychom opustili zlozvyky a nesprávné věci, které nám mohou

přinést jen bolest a utrpení. On ví, co by nám mohlo zabránit prožívat plné štěstí a věčný život.

Spasitel světa přijímá lidi takové, jací jsou — se všemi jejich slabostmi a chybami. Jejich nedostatky však odstraňuje a svou krví jim nabízí záchranu. Naplní touhy každého člověka, který se chce zapojit do jeho díla. Všem, kdo k němu přicházejí, nabízí vnitřní pokoj a vyrovnanost. Požaduje po nich jen to, co jim přinese radost a štěstí. Lidé, kteří ho neposlouchají, nemohou nikdy prožít tuto radost. Skutečnou radost získáme, když přijmeme Ježíše Krista — naději na věčný život.

Vůle a odevzdání

Někteří lidé se ptají: Jak se mohu odevzdat Bohu — co to znamená? Rádi by svůj život Bohu svěřili, ale nemají na to dost vnitřních sil. Pochybují o existenci Boha a jejich život ovládají zlovyky. Nedokáží ovládat své myšlenky a své sklony. Protože nedodržují vlastní sliby, nedůvěřují si a pochybují o své upřímnosti. Mají pocit, že je Bůh nemůže přijmout. Není však třeba, aby ztráceli naději.

[49] Všichni potřebujeme porozumět, co je to síla vůle. Naše schopnost rozhodovat se je základní silou našeho života. Všechno ostatní závisí na tom, jak využíváme tuto schopnost. Bůh dal každému člověku možnost rozhodovat se; je na nás, abychom ji správně využívali. My sami nedokážeme změnit své srdce, ani nedokážeme projevit lásku vůči Bohu. Můžeme se však rozhodnout žít podle jeho vůle. Můžeme mu svěřit své myšlení. On nám potom pomůže rozhodnout se pro správnou cestu. Kristus pak povede celý náš život svým Duchem. Budeme milovat Boha a budeme přemýšlet podobně jako on.

Jestliže toužíme po tom, abychom byli dobří a bezhříšní, je to správné. Nesmíme však zůstat jen u toho. Samotná přání nám nepomohou. Mnoho lidí bude ztraceno, i když si přáli a doufali, že se stanou věřícími. Nikdy nedospěli do stavu, kdy by odevzdali své myšlení Bohu. Oni se vlastně nikdy plně nerozhodli stát se věřícími.

[50] Celá proměna našeho života je důsledkem správného rozhodování. Když se vědomě postavíme na Boží stranu, on nám dá svou sílu, která nás pak povede. Tím, že se každý den odevzdáváme Bohu, dostáváme sílu žít novým životem, životem víry.

[51]

[52]

¹ Jeremjáš 29,13.

² Efezským 2,1.

³ Izajáš 1,5.6.

⁴ 2. Timoteovi 2,26.

⁵ Izajáš 1,18.

⁶ Lukáš 14,33.

⁷ Izajáš 53,12.

Vnitřní pokoj a vyrovnanost

Když Duch svatý probudí naši duchovní vnímavost, začneme si uvědomovat sílu zla — hříchu. Uvědomíme si své viny, pocítíme zármutek a začneme hřích nenávidět. Pocítíme, že nás hřích zotročuje a vzdaluje od Boha. Čím více se snažíme zla zbavit, tím více poznáváme, že se vlastní silou nezachráníme. Uvědomíme si, že náš život naplnilo sobectví a zlo. Hřích zasáhl naše srdce a projevuje se i v našich přáních. Proto potřebujeme odpuštění, očištění a osvobození. Co můžeme udělat pro to, abychom žili tak, jak se to Bohu líbí?

Potřebujeme vnitřní pokoj — Boží odpuštění, vyrovnanost a lásku. Vnitřní pokoj není možné koupit za peníze. Nelze ho získat ani studiem. Přemýšlením k němu nedospějeme. Vědomosti nám ho nezajistí. Je zbytečné chtít se k němu dopracovat vlastním snažením a vlastní silou. Bůh nám tento pokoj nabízí jako dar. Nás nestojí nic. ¹ Stačí ho jen přijmout. Bůh nám říká: „Přijď te za mnou a promluvíme si spolu. I kdyby na vás lpěly vaše viny jako šarlat a nepravosti vás zbarvily jako purpur, budete čisti jako sníh a bílí jako beránčí rouno.“ ² „Naplním vám nitro upřímností a vaše smýšlení naprosto proměním. Nahradím vaše neoblomné a zatvrzelé srdce srdcem plným soucitu a lásky.“ ³

Vyznal jsi své hříchy a rozhodl ses jich zbavit. Rozhodl ses odevzdat se Bohu. Nyní jej požádej, aby tvé hříchy odstranil. Popros jej, aby ti dal nové srdce a nové myšlení. Důvěřuj, že to udělá, protože to slíbil. Ježíš Kristus vštěpoval tento princip svým posluchačům, když žil na této zemi. Musíš důvěřovat, že ti Bůh dá, co slíbil, a také to dostaneš. Ježíš uzdravil nemocné, kteří věřili, že tu moc má. To jim umožnilo pochopit, že by jim mohl prospět i jinak. Pomohlo jim to, aby si uvědomili, že má také moc odpouštět hříchy. Ježíš [53] Kristus to demonstroval, když jednou uzdravil člověka, který byl tak vážně nemocen, že nemohl vstát z lůžka. Prohlásil: „Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy,“ přikázal ochrnutému: „Vstaň, vezmi si své lehátko a jdi domů!“ ⁴ Jan, jeden z

Ježíšových učedníků, nám sdělil, proč Kristus uzdravoval nemocné a trpící. „Tyto činy, které jsou zaznamenány, ve vás mají vzbudit víru v Ježíše jako Božího Syna a zajistit vám tak věčný život.“⁵

Rozhodnout se musíme sami

Přečti si příběhy o tom, jak Ježíš uzdravoval nemocné. Z nich se můžeš poučit, co to znamená věřit, že nám odpustil naše viny a hříchy.

Sleduj například příběh o uzdravení nemocného muže u rybníka Bethesda. Ten ubožák byl naprosto bezmocný, už třicet osm let byl ochrnutý. Ježíš Kristus ho vyzval: „Vstaň, vezmi si své lehátko a chod’.“⁶ Ochrnutý muž nesmlouval: „Pane, až mě uzdravíš, pak tě poslechnu,“ ale uvěřil tomu, co mu Ježíš řekl. Uvěřil, že byl uzdraven, a okamžitě zkusil chodit. Rozhodl se, že bude chodit, a také chodil. Řídil se Ježíšovým slovem a Bůh mu dal potřebnou sílu. Ten člověk byl uzdraven.

A nyní se podívej na sebe. Jsi hříšný člověk. Sám nemůžeš odstranit své dřívější hříchy a viny. Nedokážeš změnit své srdce a nedokážeš ze sebe udělat bezhříšného, dokonalého člověka. Bůh však slíbil, že to pro tebe prostřednictvím Ježíše Krista udělá. Věř jeho slibu. Vyznej své viny a odevzdej svůj život Bohu. Rozhodni se, že budeš žít tak, jak si to přeje on. Jestliže to uděláš, Bůh určitě splní své sliby. Když důvěřuješ, Bůh jedná. Očistí tě a uzdraví, stejně tak jako dal sílu ochrnutému člověku, aby chodil, když uvěřil, že byl uzdraven. Věř, a Bůh to udělá. Nečekej, až ucítíš, že tě Bůh uzdravil. Řekni si: Věřím tomu. Je tomu tak, ne proto, že to cítím, ale proto, že to Bůh slíbil.

Ježíš Kristus prohlásil: „Budete-li za něco prosit ve svých modlitbách s pevnou vírou, že vaše prosba bude naplněna, pak se tak určitě stane.“⁷ V případě tohoto slibu nesmíme zapomenout na důležitou podmínku: Musíme prosit o to, co je v souladu s Boží vůlí. Bůh nás chce osvobodit od špatnosti a změnit nás, abychom žili jako jeho děti. Chce nám dát sílu, abychom žili správným životem bez hříchu. O tyto Boží dary můžeš žádat a přitom důvěřovat, že ti je Bůh dá. Pak můžeš Bohu děkovat, že ti je dal. Můžeš jít k Ježíši Kristu a nechat se očistit, aby ses před Boží zákon mohl postavit bez hanby a

zármutku.,,My, kdo jsme spojeni s Kristem, nemusíme se již obávat žádného odsouzení k smrti.“⁸

Když náležíš Ježíši Kristu, pak už nepatříš sám sobě, protože jsi byl koupen za velkou cenu.,,Víte přece, čím bylo zapláceno to, že nemusíte žít životem beze smyslu a cíle... Nebylo to zlatem a stříbrem, které ztrácejí svou hodnotu, ale drahou krví Kristovou. On byl k tomu jako beránek bez vady a bez poskvrny předem vyhlédnut.“⁹ Protože jsi uvěřil tomu, co Bůh řekl, Duch svatý v tobě vytvořil nový život. Je to, jakoby ses narodil do Boží rodiny a Bůh tě má rád tak, jako má rád svého Syna.

Jestliže jsi odevzdal svůj život Ježíši Kristu, nevracej se zpátky. Nevzdaluj se od něj. Každý den si vždy znovu řekni: Patřím Ježíši Kristu, odevzdal jsem se mu. Žádej jej, aby ti dal svého Ducha a vedl tě svou milostí. Tím, že jsi Bohu uvěřil a odevzdal se mu, stal ses Božím dítětem. Stejným způsobem máš dál s ním žít. Apoštol Pavel to popsal slovy:,,Přijali jste Krista jako svého Pána. Zůstaňte s ním v živém spojení.“¹⁰

Potřebujeme Kristova Ducha

Někteří lidé mají pocit, že jsou ve zkušební lhůtě a musí Bohu dokázat, jak se změnili, dříve než mohou přijmout jeho dary. Bůh jim však chce dát své dary hned. Potřebují jeho milost, potřebují Kristova Ducha, aby jim pomohl překonat jejich slabosti. Bez toho nemají šanci uspět v boji se zlem. Ježíš Kristus nás ochotně přijímá takové, jací jsme — hříšné, neschopné, slabé. Můžeme k němu přijít — pošetilí a neschopní konat dobro — sklonit se před ním a litovat všeho nesprávného, čeho jsme se dopustili. Jeho velikost a sláva je v tom, že nás přijme, uzdraví naše zranění a očistí nás.

Mnoho lidí má za to, že Ježíš Kristus může odpustit jiným, jim ale ne. Nevěří tomu, co Bůh řekl. Každý, kdo prožije opravdové pokání, si může být jistý, že Bůh ochotně odpustí každý hřích.

Neboj se, Boží sliby platí i pro tebe. Jsou určeny každému, kdo lituje, že se dopustil něčeho nesprávného. Ježíš Kristus posílá anděly, aby dodali sílu a přinesli milost každému, kdo věří. I ten nejhorší člověk se může stát silný, čistý a spravedlivý tím, že přijme Ježíše Krista, který za něj zemřel. Ježíš Kristus z nás chce sejmut špínu

našich vin a přikrýt nás čistotou své spravedlnosti. Přeje si, abychom žili, ne abychom zemřeli.

Bůh s námi nejedná tak, jak jednají lidé mezi sebou. Myslí na nás s láskou a soucitem. Bible nás přesvědčuje: „Všichni, kdo se dopouštějí nepravostí, ať s nimi skončí, a zločinci ať opustí své nekalé myšlenky. Jestliže se obrátí k Hospodinu, našemu Bohu, slituje se nad nimi a nabídne jim své odpuštění.“¹¹ „Všechno, čím jste se proti mně provinili, jsem odvál jako mrak a vaše nepravosti jsem rozptýlil jako ranní opar. Navraťte se ke mně, neboť jsem to já, kdo vás vysvobodil.“¹²

Bůh nás přijímá jako Otec

Bůh nás ujišťuje: „Vždyť jsem vám řekl, že mne... nijak netěší, když kdokoli zemře. Skoncujte tedy se zlem a budete žít!“¹³ Satan se na nás snaží působit, abychom nevěřili Božím slibům. Snaží se nám vzít každý kousek naděje a každý záblesk světla. Nedovol mu to. Neposlouchej ho. Odpověz mu: Ježíš Kristus zemřel, abych já mohl žít. Miluje mě a nechce, abych zahynul. Mám milujícího nebeského Otce. I když jsem opustil jeho lásku a promrhal jeho dary, vrátím se k němu. Řeknu mu: „Otče, zhřešil jsem proti tobě a dobře vím, že si nezasloužím, abys mne ještě nazýval svým synem. Najmi mne, prosím, jako dělníka.“¹⁴

[56]

Ježíš Kristus vyprávěl tento příběh o mladém muži, který odešel z domu, a o tom, jak ho otec přijal, když se vrátil zpátky. „A tak se vydal na cestu k domovu. Otec ho už z dálky uviděl a plný soucitné lásky mu vyběhl naproti, objal ho a políbil.“¹⁵

Je to dojemný příběh, ale ani on nám nedokáže plně představit lásku a soucit nebeského Otce. Prostřednictvím proroka Jeremjáše nás Bůh ujišťuje: „Vždyť už odedávna ohlašuji, že má láska k nim bude trvat věčně, a svou vlídností se snažím získat jejich důvěru.“¹⁶ Otec očekával návrat svého syna už v době, kdy syn mařil svůj život i peníze daleko od domova. Když člověk pocítí touhu vrátit se k Bohu, působí na něj Boží Duch a snaží se hříšného člověka přivést zpátky k Otcově lásce.

Když se podíváš na biblická zaslíbení, můžeš ještě pochybovat? Jak se můžeš domnívat, že Ježíš Kristus nepřijme ochotně každého,

kdo se chce zbavit hříchu? Odlož takové myšlenky. Nic ti nemůže ublížit víc než pochybnosti o nebeském Otci.

Bůh nenávidí hřích, ale miluje hříšníka. Když obětoval svého Syna — Ježíše Krista — dal vlastně sám sebe, aby zachránil každého, kdo mu uvěří. Přeje si, aby všichni prožívali štěstí v jeho nebeském království.

Mohl nás o své lásce ujistit ještě silnějšími a výmluvnějšími slovy? Prohlásil: „Ale cožpak může matka zapomenout na své dítě a nemít se svým vlastním potomkem slitování? I kdyby se něco tak neslýchaného stalo, já, váš Hospodin, na vás nikdy nezapomenu!“¹⁷

Jestliže pochybuješ nebo máš strach, podívej se na Ježíše Krista. Jako náš Zástupce u Boha žádá odpuštění tvých hříchů. Díky Bohu, že nám dal svého Syna. Modli se, aby jeho oběť pro tebe nevyzněla naprázdno. Boží Duch na tebe dnes působí. Přijď k Ježíši s otevřeným srdcem a přijmi jeho dary.

[57] Přečti si jeho sliby. Nezapomeň, že svědčí o jeho lásce a slitování. Jsou větší, než nakolik je slova dokážou vyjádřit. Bůh se svou nezměrnou milostí se obrací k hříšnému člověku a vždy nabízí slitování. „Jeho milost k nám je tak nesmírná, že nám pro jeho oběť odpustil všechno zlé a zachránil nás od jisté smrti.“¹⁸

[58] Důvěřuj, že ti Bůh chce pomáhat. Chce změnit tvůj život, abys žil podobně dokonalým životem jako on. Přijď k němu, vyznej mu svá provinění, projev pokání, a Bůh se ti přiblíží se svou milostí a se svým odpuštěním.

[59] ¹Viz Izajáš 55,1.

²Izajáš 1,18.

³Ezechiel 36,26.

⁴Matouš 9,6.

⁵Jan 20,31.

⁶Jan 5,8.

⁷Marek 11,24.

⁸Římanům 8,1.

⁹1. Petrův 1,18.19.

¹⁰Koloským 2,6.

¹¹Izajáš 55,7.

¹²Izajáš 44,22.

¹³Ezechiel 18,32.

¹⁴Lukáš 15,18.19.

¹⁵Lukáš 15,20.

¹⁶Jeremjáš 31,3.

¹⁷Izajáš 49,15.

¹⁸Efezským 1,7.

Jak prožít opravdovou změnu

„Kdo se stane křesťanem, stává se úplně jiným člověkem. Už nikdy není takový, jaký byl předtím. Začal docela nový život!“¹

Věřící člověk možná není schopen přesně popsat, kdy a za jakých okolností přijal Boha a svěřil mu svůj život. Nemusí ani přesně vnímat jednotlivé kroky, které ho ke Kristu vedly. To ale neznamená, že není Boží dítě. Ježíš Kristus řekl váženému židovskému představiteli Nikodémovi: „Ovšem s Duchem svatým je to jako s větrem: Nemůžeš ho ovládat, ale pozoruješ jeho účinky. Tak se člověk znovu narodí z Ducha.“²

Samotný vítr nevidíme, ale můžeme sledovat jeho účinky. Nevidíme ani Ducha svatého, jak působí na srdce člověka, jeho moc nám však přináší nový život. Vytváří nového člověka, jehož povaha se podobá Božímu charakteru. Působení Božího Ducha nemůžeme ani sledovat, ani pozorovat, můžeme jen vidět výsledky jeho vlivu.

Jestliže Duch svatý změnil naše srdce, změna se projeví v celém našem životě. My sami nedokážeme změnit své srdce ani si vypěstovat charakter, který by se podobal Božímu charakteru. Nemůžeme spoléhat na vlastní síly a předpokládat, že nás zachrání naše vlastní dobré skutky. V našem životě se však prakticky projeví, zda jsme přijali do svého srdce Boha a jeho milost. Změní to náš charakter, naše návyky a celý způsob našeho života. Ostatní lidé si povšimnou rozdílů mezi tím, jací jsme byli kdysi a jací jsme nyní.

O kvalitě charakteru nesevďčí ojedinělý dobrý nebo špatný čin. Charakter se projevuje tím, jak obvykle jednáme a mluvíme. Jistě, správně chovat se můžeme i bez toho, že by nás vedla Boží moc. Můžeme projevovat dobro, aby si nás druzí vážili. Můžeme se dokonce vyhybat všemu špatnému proto, abychom před svými známými vypadali jako správní a spravedliví lidé. I sobectví lidé dokážou přispět na dobrou věc nebo pomoci člověku v nouzi. Jak se tedy pozná, na čí straně vlastně stojíme?

Komu patří naše srdce? O kom přemýšlíme? O kom nejraději mluvíme? Komu patří naše největší náklonnost a pro koho jsme ochotni nejvíce udělat?

Pokud jsme přijali do svého života Ježíše Krista, často o něm přemýšlíme a k němu se vážou naše nejhlubší myšlenky. Odevzdali jsme vlastně všechno, co máme a co jsme. Přejeme si být jako on a toužíme po tom, aby v nás působil jeho Duch. Toužíme jej následovat a dělat mu celým svým životem radost.

Výsledky působení Ducha

Když se staneme věřícími, když z nás Kristus udělá nové lidi, projeví se v našem životě také působení Ducha svatého — ovoce Ducha. Plody Ducha jsou „láska, radost, pokoj, trpělivost, přívětivost, laskavost, důvěra, pokora a sebeovládání“.³ Následovníci Ježíše Krista nebudou jednat tak, jak jednali dříve. Vírou budou napodobovat život Ježíše Krista. Budou projevovat jeho charakter a budou žít čistě, podobně jak čistý je on.

Věřící člověk začne mít rád správné věci, které dříve nenáviděl, a začne mít odpor k tomu, co se mu kdysi líbilo. Namyšlený člověk se stane skromným, prostoduchý zmoudří. Z opilce se stane abstinent. Člověk, který si liboval v nemravnostech, začne žít čistým životem. Koho dříve zajímala jen poslední móda, se začne zajímat o něco úplně jiného.

Opravdoví křesťané se nesnaží na sebe upozornit svým oblečením. „Vaší ozdobou necht' je jemnost a mírnost, které se líbí Bohu.“⁴ Skutečné pokání člověka změní. Například zloděj vyzná svůj přestupek — hřích — a vrátí, co ukradl. Bude mít rád Boha i lidi. Jestliže někdo prožije takovou proměnu, může mít jistotu, že už pro něj neplatí konečné zavržení, ale že má před sebou perspektivu věčného života.

Když uvěříme v Ježíše Krista, přijmeme jeho odpuštění a milost, začne se v našem srdci rozvíjet láska. Povinnosti nám už nebudou připadat těžké. Naopak, plnit Boží požadavky bude pro nás radost. To, co nám kdysi připadalo těžké a nepříjemné, prozáří svou přítomností Ježíš Kristus, kterého Bible nazývá „slunce spravedlnosti“.

Krása povahy Ježíše Krista se projeví také v jeho následovnících. Ježíši Kristu dělalo radost, když mohl plnit vůli svého nebeského

Otce. Láska k nebeskému Otci byla určující silou jeho života na této zemi. Díky lásce se všechny jeho činy vyznačovaly dobrotou a laskavostí.

Láska má původ v Bohu, není to produkt hříšného srdce. Skutečná láska se může projevit jen v srdcích, ve kterých vládne Kristus.,,Naše láska pramení z Boží lásky.“⁵Láska se stává nejdůležitější pohnutkou v srdcích, jež proměnila Boží milost.

Láska proměňuje náš charakter, usměrňuje naše pocity a ovládá naše sklony. Odstraňuje nenávist a pomáhá nám, abychom zůstali věrní a pravdiví vůči lidem a měli je rádi. Boží láska v našich srdcích rozjasňuje naše životy a příznivě ovlivňuje všechno kolem nás.

Možné omyly

Boží děti se musí chránit před dvěma chybami v myšlení. Pozor si musí dávat především lidé, kteří teprve nedávno začali věřit Bohu.

První chyba, o které jsme již mluvili, je představa, že nás k Bohu přivedou naše dobré skutky. Pokoušíme-li se dosáhnout dokonalosti a svatosti tím, že dodržujeme Boží zákon vlastním snažením, zjistíme, že se pokoušíme o nemožné. Naše sobectví a hřích znehodnotí všechno, co děláme bez Krista. Pouze Kristova milost, kterou si přivlastňujeme vírou, z nás může udělat lidi, kteří odpovídají Božím požadavkům.

[62] Druhá chyba je stejně nebezpečná. Je to představa, že když

věříme v Ježíše Krista, nemusíme dodržovat Boží zákon. Protože Boží milost přijímáme pouze vírou, někteří lidé si myslí, že jejich dnešní jednání nijak nesouvisí se záchranou pro věčný život.

Podle Bible je poslušnost Boha něco mnohem hlubšího než formální plnění příkazů a konání dobrých skutků. Poslušnost je služba z lásky. Boží zákon svědčí o tom, jaký je Bůh. Láska je podstatou celého zákona. Boží vláda v nebi i na zemi vychází z jeho zákona lásky. Když máme v srdci lásku a když se snažíme podobat svému Stvořiteli, realizuje se Boží slib:.,,Vložím své zákony do jejich srdcí a vepíšu je do jejich myslí.“⁶

Jestliže byl zákon vepsán do našeho srdce, nebude formovat celý náš život? Poslušnost je pravý důkaz lásky. Dokládá také, že se snažíme žít tak, jak si to Bůh přeje. Bible říká:.,,V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání.“.,,Neprávem se k němu hlásí,

kdo se mu nepodřizuje.“⁷ Víra nenahrazuje nutnost žít v souladu s Božím zákonem. Prostřednictvím víry a pouze vírou přijímáme milost Ježíše Krista. A právě milost nás uschopňuje naplňovat Boží zákon.

Záchranu — spasení — nezískáme dodržováním Božího zákona. Spasení je Boží dar, přijmout ho můžeme pouze vírou. Poslušnost je však důsledek víry., Víte, že Boží Syn přišel, aby nás hříchů zbavil. U něho nemá žádný hřích místo. Kdo se Krista drží, ten se hříchu vyhýbá; kdo si s hříchem zahrává, Krista nezná a nerozumí mu.“⁸ Podle toho se pozná, kdo je skutečně věřící a kdo ne.

Jestliže jsme přijali Ježíše Krista, žijeme podle jeho vůle a jeho láska žije v nás, naše myšlenky a naše pocity budou v souladu s tím, co od nás požaduje Bůh a co nám ukazuje jeho zákon., Nedejte se nikým oklamat. Podle činů se pozná, zda se podobáme Kristu, který žil v souladu s Boží vůlí.“⁹ Boží zákon — deset přikázání, která Bůh předal Izraeli na Sinaji — nám ukazuje, co je to spravedlnost.

Víra, která tvrdí, že nemusíme Boha poslouchat, není pravá víra. Je to spíše postoj, který tvrdí něco, co není pravda., Je to skutečně milost, že jste zachráněni. Sami k tomu nemůžete přidat nic, než že vírou přijmete, co Bůh pro vás učinil.“¹⁰ „Víra, která se neprojevuje činy, je sama o sobě mrtvá a bezcenná.“¹¹ Ježíš Kristus, dříve než přišel na tuto zemi, nechal o sobě napsat:, Plnit, Bože můj, tvou vůli je mým přáním, tvůj zákon mám ve svém nitru.“¹²

Předtím, než se po svém pobytu na zemi vrátil k Otci, řekl:, Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce.“¹³ Bible nás také upozorňuje:, Podle toho víme, že jsme ho poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání. Kdo říká, že v něm zůstává, musí žít tak, jak žil on.“¹⁴ „Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, proto ho následujme.“¹⁵

Podmínky věčného života

Podmínky, za kterých Bůh lidem nabízí věčný život, jsou stále stejné. Jsou stejné jako na počátku v ráji, dříve než Adam s Evou podleli zlu. Věčný život Bůh může dát jen těm, kdo dokonale dodržují jeho zákon, kdo jsou dokonale spravedliví. Bůh nemůže udělit nikomu věčný život za jiných podmínek, protože by tím ohrozil bez-

pečí a dobro všech ostatních stvořených bytostí. V takovém případě by hřích existoval věčně, utrpení a neštěstí by nikdy neskončilo.

Předtím, než Adam podlehl zlu, měl možnost vypěstovat si vlastní poslušností Božího zákona dokonalý charakter. Adam v tom však selhal. Protože selhal, všichni jeho potomci se dostali pod nadvládu zla a nejsou schopni vlastním úsilím dosáhnout spravedlnosti. Zlo nás zasáhlo natolik, že mu podléháme a zdaleka nejsme dokonalí. Nejsme schopni dokonale plnit požadavky Božího zákona. V nás samotných není tolik dobra a spravedlnosti, abychom byli schopni plnit to, co Boží zákon požaduje.

[64] Ježíš Kristus nám však nabízí řešení. Žil na této zemi, čelil stejným zkouškám a pokušením, s jakými se setkáváme my. Žil však dokonalým, bezhříšným životem. Zemřel za nás a nyní nabízí, že vezme naše hříchy na sebe a dá nám svou spravedlnost. Můžeme mu svěřit svůj život a přijmout ho jako svého Zachránce. Potom, bez ohledu na to, jak hříšný náš život byl, jsme díky němu považováni před Bohem za spravedlivé. Místo naší povahy se bude počítat Kristův charakter. Bůh s námi bude jednat, jako kdybychom nikdy neudělali nic špatného.

Změna bude ještě dalekosáhlejší, Kristus bude postupně měnit naše srdce. Vírou mu musíme umožnit, aby mohl žít v našem srdci, a musíme mu dovolit, aby ovlivňoval naše rozhodnutí. Pak budeme moci podobně jako apoštol Pavel prohlásit: „A tak ten, kdo žije, nejsem už já, ale žije ve mně Kristus. A tomuto pravému životu dala v mém těle vzniknout víra v Božího Syna, který mě miloval a obětoval se za mne.“¹⁶

Ježíš Kristus slíbil svým následovníkům: „To nebudete mluvit vy, ale Duch vašeho Otce promluví skrze vás.“¹⁷ Když v nás bude působit Kristus, budeme jednat tak, jak by jednal on, a budeme konat jeho dobré činy. V našem životě se projeví poslušnost, začneme vykazovat spravedlnost.

Nemáme tedy být na co pyšní a nemáme se čím chlubit. Jedinou nadějí je pro nás spravedlnost Ježíše Krista, kterou nám Bůh přičte. Díky této spravedlnosti Boží Duch působí v nás a naším prostřednictvím.

Co je pravá víra

Musíme pochopit skutečný smysl víry. Jestliže uznáváme něco, o čem dobře víme, že je to pravda, neprojevujeme víru. Víme, že Bůh existuje. Uznáváme jeho moc. Víme, že jeho slovo je pravdivé. I Boží nepřítel satan a andělé, kteří se přidali na jeho stranu, uznávají, že je to pravda. Bible nás upozorňuje: „Věříš, že je Bůh. To je dobře. Ale nezapomeň, že v Boha věří i ďábel, ale nic mu to nepomůže. Chvěje se před Božím soudem.“¹⁸ To ale není víra.

Víru projevujeme tehdy, když nejen důvěřujeme, že Boží slovo je pravdivé, ale když Bohu dovolíme, aby vedl všechna naše rozhodnutí. Víru projevujeme tehdy, když se mu svěříme, dáme mu prostor ve svém srdci a máme ho rádi. Taková víra působí prostřednictvím lásky a přetváří nás, abychom projevovali vnitřní čistotu — mysleli a žili správně. Taková víra nás mění, takže se začneme podobat Ježíši Kristu.

[65]

Jestliže Bůh nepromění naše srdce, budeme neustále odporovat Božímu zákonu a nebudeme ho respektovat. Proměněnému srdci se Boží zákon naopak líbí. Takový člověk může podobně jako král David zvolat: „Jak jsem si tvůj zákon zamiloval! Každý den přemýšlím o něm.“¹⁹ Spravedlnost zákona tak postupně proniká do života lidí, kteří jsou „spojeni s Kristem“.²⁰

Někteří lidé vědí, že jim Bůh odpustil jejich viny, a opravdu se chtějí stát jeho dětmi, jeho následovníky. Uvědomují si však, že jejich charakter není dokonalý a že jejich život vykazuje mnoho chyb. Proto pochybují, že Boží Duch skutečně změnil jejich srdce.

Takovým lidem chci říct: Neztrácejte odvalu a naději. Často se musíme sklánět a plakat před Ježíšem Kristem, protože se dopouštíme mnoha chyb a zdaleka nejsme dokonalí. To ale není důvod, abychom se vzdali. Bůh nad námi neláme hůl ani tehdy, když nás satan přemůže. Nenechá nás napospas zlu. Ježíš Kristus je u Božího trůnu a žádá nebeského Otce, aby nám odpustil. Apoštol Jan, který měl zřejmě nejbližší vztah k Ježíši Kristu, napsal: „Přátelé, chci vám zdůraznit, abyste nezůstávali v hříchu. Jestliže však někdo zhřeší, má u Boha Obhájce — Ježíše Krista.“²¹

Nezapomeňme ani na slova samotného Ježíše Krista: „Vždyť Otec sám vás miluje.“²² Touží nás přivést zpátky k sobě. Přeje si, aby se v nás projevovала jeho čistota, jeho dobrota a dokonalost. Jestliže

se mu odevzdáme, bude po celý náš život v nás dále uskutečňovat proměnu, kterou začal.

Je třeba, abychom se opravdověji a naléhavěji modlili, abychom opravdověji věřili. Nakolik přestaneme spoléhat na své vlastní schopnosti, o to více budeme důvěřovat moci našeho Zachránce. Oslavujme Pána, který je světlem našeho života. Čím více se přiblížíme k Ježíši Kristu, tím více si začneme uvědomovat své vlastní nedostatky a chyby. Když začneme srovnávat sebe s dokonalým Ježíšem Kristem, vynikne naše sobectví a naše nedokonalost. Zároveň to bude doklad, že satanovy lživé názory ztrácejí nad námi moc, že nás vede Boží Duch, a Boží Duch vede k životu.

Opravdová láska k Ježíši Kristu nemůže zakořenit v našem srdci, dokud si neuvědomíme svou hříšnost. Jakmile nás promění Kristova milost, začneme obdivovat dokonalý charakter svého Pána. Jestliže nechápeme, jak jsme nedokonalí a hříšní, znamená to, že jsme nikdy nepostřehli krásu a dokonalost Ježíše Krista.

Čím méně budeme zahleděni do sebe, tím více obdivuhodného najdeme na čistotě a ušlechtilosti Ježíše Krista. Uvědomíme-li si, jak jsme nedokonalí a hříšní, obrátíme se na toho, kdo nám může hříchy odpustit. Když nám dojde, jak málo síly máme, obrátíme se na Krista. Pak nám Ježíš Kristus přijde na pomoc svou mocí. Vědomí toho, co všechno potřebujeme, nás vede k Zachránci a k Bibli. Čím více se budeme zabývat jeho ušlechtilým charakterem, tím více se mu budeme podobat.

[68] ¹2. Korintským 5,17.

²Jan 3,8.

[69] ³Galatským 5,22.23.

⁴1. Petrův 3,4.

⁵1. Janův 4,19.

⁶Židům 10,16.

⁷1. Janův 5,3 a 2,4.

⁸1. Janův 3,5.6.

⁹1. Janův 3,7.

¹⁰Efezským 2,8.

¹¹Jakubův 2,17.

¹²Žalm 40,9.

¹³Jan 15,10.

¹⁴1. Janův 2,3.6.

¹⁵1. Petrův 2,21.

¹⁶Galatským 2,20.

¹⁷Matouš 10,20.

¹⁸Jakubův 2,19.

¹⁹Žalm 119,87.

²⁰Římanům 8,1.

²¹1. Janův 2,1.

²²Jan 16,27.

Trvalý pokoj

Když se staneme věřícími — Božími dětmi — náš charakter se začne měnit. Bible o této změně hovoří jako o „novém narození“. Přirovnává ji také k růstu plodiny, kterou zasel zemědělec. Ty, kdo se právě naučili mít rádi Ježíše Krista, Bible přirovnává k nově narozeným dětem.¹ Očekává se, že se tito lidé budou rozvíjet, aby se stali dospělými muži a ženami v Ježíši Kristu. Přirovnává je také k užitečným rostlinám zasetým na poli — mají vyrůst a přinést očekávané plody.

Starozákonní prorok Izajáš napsal, že věřící lidé budou jako „stromy, které Hospodin vypěstoval, aby představovaly jeho slávu. Budou zjevovat jeho spravedlnost a moc.“² Bůh nám často dává příklady z přírody, abychom snadněji pochopili duchovní naučení.

I když jsou lidé velmi moudří a vzdělaní, nedokážou dát život ani té nejmenší rostlince či živočichovi. Život může dát jedině Bůh. Podobně nám může jedině Bůh dát duchovní život. Člověk se musí „narodit znovu“.³ Jestliže se duchovně nenarodíme znovu, nejsme schopni přijmout duchovní život, který Kristus nabízí.

Bůh dává život, a potom každé rostlině i živočichu umožňuje další růst a rozvoj. Působí, že rostliny kvetou a z květů se vyvíjí ovoce, v plodech se vytvářejí semena. Bible nám připomíná: „Půda sama dává semenu, co potřebuje k růstu. Nejdříve vzejde klíček, pak vyroste stéblo, potom klas.“⁴

Starozákonní prorok Ozeáš o Izraeli napsal: „Rozkvetete jako lilie, zapustí kořeny jako libanonský cedr..., ve své velebnosti bude podoben olivě a jeho vůně bude jako vůně Libanonu. . . , rozkvetou jako réva připomínající libanonské víno.“⁵

[70] Ježíš Kristus nás vyzývá: „Podívejte se, jak rostou květiny na louce.“⁶ Květiny nerostou tím, že se o to snaží nebo se nad tím trápí, ale proto, že přijímají, co jim Bůh dává. Dítě také nepoporoste ani o kousek tím, že se o to bude snažit nebo že se nad tím bude trápit. Podobně ani my nedokážeme rozvíjet svůj duchovní život jen tím,

že na to budeme myslet nebo že se o to budeme snažit vlastními silami.

Rostliny i děti rostou tak, že přijímají všechno, co potřebují — vzduch, sluneční svit, potravu. Dary přírody plně uspokojují potřeby rostlin a živočichů. Podobně také Ježíš Kristus dává lidem, kteří mu důvěřují, všechno, co potřebují pro svůj duchovní život. Bible přirovnává Ježíše Krista k mnoha darům přírody. Hovoří o něm jako o „světle“⁷ nebo jako o „slunci“.⁸ Jinde se o něm píše jako o „rose“⁹ a jako o „dešti na posečenou louku“.¹⁰ On je ta „živá voda“ a „pravý chléb“¹¹, který Bůh nabízí, a tím nám uděluje věčný život.

Bůh dal světu úžasný dar — svého Syna. Tento jedinečný dar zahrnul celý svět Boží milostí. Obklopil celý svět podobně jako vzduch, který je všude kolem nás. Je tak skutečný jako vzduch, který dýcháme. Jestliže se rozhodneme přijmout životodárnou Kristovu milost, budeme žít a rozvíjet se podle jeho vzoru.

Květina se obrací ke slunci, aby zachytila jeho paprsky. Světlo jí umožňuje vyrůst do krásy a dokonalosti. Podobně bychom se měli my obracet na Ježíše Krista. On je pro nás „slunce spravedlnosti“. Potom nás bude ozařovat nebeské světlo a naše povahy se budou rozvíjet, abychom se mu podobali.

Ježíš Kristus vyzval své následovníky: „Zůstaňte ve spojení se mnou. Vždyť výhonek oddělený od kmene nemůže nést žádné ovoce; právě tak je to i s vámi. Já jsem vinný kmen a vy jste výhonky. Proto jen v těsném spojení se mnou prožijete plodný život. Beze mne to nedokážete.“¹²

Možnost prožívat opravdu hodnotný a správný život závisí na našem spojení s Ježíšem Kristem, podobně jako je život výhonku závislý na tom, zda je spojen s kmenem. Oddělení od Ježíše Krista nejsme schopni prožívat duchovní život. Oddělení od něj nemáme sílu bojovat proti zlu a nemůžeme přijímat Boží milost a rozvíjet správný způsob života. Když však žijeme ve spojení s ním, rozvíjíme se a náš život přináší žádoucí výsledky. Pak budeme prospívat podobně jako strom zasazený u řeky.

Mnoho lidí se domnívá, že část práce na obnově svého charakteru musí vykonat sami. Jsou přesvědčeni, že jim Ježíš Kristus odpouští jejich viny, ale domnívají se, že pak musí ve vlastní síle vést správný život. To vždy vede zákonitě k neúspěchu. Ježíš Kristus prohlásil: „Beze mne to nedokážete.“ Růst našeho duchovního života,

radost i naše užitečnost — to všechno závisí na tom, nakolik jsme spojeni s Ježíšem Kristem. Náš duchovní život se rozvíjí tím, že s ním pravidelně každý den trávíme čas. Kristus nejen vzbuzuje naši víru, on ji také rozvíjí.

Spojení se zdrojem

Kristus musí pro nás být prvním i posledním, tím nejdůležitějším. Má provázet nejen počátek a závěr našeho života, ale chce být naším průvodcem na každém kroku naší životní pouti. Jak napsal autor žalmů David: „Když se probudím, hned na něho myslím, vím, že jde se mnou, a tak nemám strach.“¹³

Možná se ptáš: Jak mohu žít v Kristu? Žít v Kristu znamená opakovaně prožívat to, co jsi prožil, když jsi v něj uvěřil. „Přijali jste Krista jako svého Pána. Zůstaňte s ním v živém spojení.“¹⁴ „Můj spravedlivý bude žít z víry.“¹⁵ Na počátku ses odevzdal Bohu, rozhodl ses, že mu budeš patřit, že mu budeš sloužit a že ho budeš poslouchat. Přijal jsi Ježíše Krista jako svého Zachránce. Sám jsi nebyl schopen odstranit své viny ani změnit své srdce. Tím, že ses odevzdal Bohu, jsi projevil víru, že on to už pro tebe udělal.

Vírou ses připojil ke Kristu a vírou se tvůj duchovní život může také rozvíjet. Víra vyžaduje, abys Bohu něco dal a něco od něj přijal. Odevzdej mu všechno — své srdce, svůj rozum, svou práci. Odevzdej se mu úplně, abys mohl poslušně splnit všechno, oč tě požádá.

Musíš také všechno přijmout. Přijmi Ježíše Krista jako Boží dar a dovol mu, aby žil ve tvém srdci. Přijmi jej jako svou sílu, spravedlnost a jako svého trvalého pomocníka. On ti dá sílu, abys žil tak, jak si to Bůh přeje.

Každé ráno se plně odevzdej Bohu. To by mělo být to první, co po probuzení uděláš. Můžeš se například modlit: „Přijmi mě, Pane, abych byl plně tvůj. Předkládám ti všechny své plány. Použij mě, abych ti dnes mohl sloužit. Žij ve mně, abych vším, co budu dělat, oslavil tebe.“

Každé ráno se Bohu odevzdej na celý den. Představ mu všechny své plány a pak je realizuj nebo opusť — podle toho, jak tě on povede. Takovým způsobem odevzdáš každý den celý svůj život do

Božích rukou. Tvůj život se bude stále více podobat životu Ježíše Krista.

Život v Kristu je život pokoje a vnitřní vyrovnanosti. Možná neprožiješ velké vzrušení a nadšení, ale tvůj život naplní vyrovnanost a důvěra. Nebudeš spoléhat na sebe, ale na Ježíše Krista. Tvoje slabost se spojí s jeho silou. Tvoje nedostatečnost rozumět se spojí s jeho znalostmi. Nemusíš tedy sledovat sebe a své pocity. Dívej se na Ježíše Krista. Přemýšlej o jeho lásce a o vznešenosti jeho dokonalého charakteru. Přemýšlej o Ježíši Kristu, o tom, jak se pokořil a žil pro druhé. Přemýšlej o jeho mravní čistotě, dokonalosti a jeho úžasné lásce. Jestliže ho miluješ, spoléhej na něj a napodobuj jeho způsob jednání — tak se budeš měnit a stále více se mu podobat.

Ježíš Kristus své následovníky vyzval: „Zůstaňte ve spojení se mnou.“¹⁶ Tato slova naznačují spoléhání, důvěru, oporu. Při jiné příležitosti řekl: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a nesete tíhu břemen, najdete u mne klid a úlevu.“¹⁷ Podobnou myšlenku vyjádřil už starozákonní žalmista David: „Odevzdej Bohu svoji cestu, slož v něm naději a on sám bude jednat.“¹⁸ Starozákonní prorok Izajáš nám tlumočí Boží pozvání: „Záchranu naleznete pouze tehdy, jestliže se ztišíte. . . , sílu naleznete jedině v pokoře a důvěře.“¹⁹

Když Bůh mluví o odpočinku, nemyslí tím, že nebudeme nic dělat. Kristův slib odpočinku se pojí s úkolem: „To, co na vás já [73] vložím, netlačí a není těžké. Učte se ode mne, mám tiché a pokorné srdce. U mne získáte mír a odpočinutí své duše.“²⁰ Člověk, který se nejplněji spolehne na Ježíše Krista, bude velmi aktivně zapojen do práce pro něj.

O čem přemýšlíme?

Jestliže myslíme jen na sebe, odvracíme se od Ježíše Krista, který nám dává život a sílu. Boží nepřítel, satan, to velmi dobře ví, proto se snaží naši pozornost odvádět od Ježíše Krista. Snaží se, abychom nežili s Kristem a nic pro něj nedělali.

Satan se snaží naši pozornost odvádět od Boha pomocí různých zábav tohoto světa. Úspěšně také používá starosti a problémy života. Využívá rovněž chyby jiných lidí i naše vlastní nedostatky a slabosti, aby naše myšlenky odváděl od Boha. Nedávejme mu možnost, aby nás takto klamal.

I lidé, kteří opravdu chtějí žít pro Boha, často tráví příliš mnoho času přemýšlením o svých chybách. Tímto způsobem se je satan snaží odvádět od Boha a naděje na vítězství. My sami bychom se neměli stát ústředním a hlavním námětem svého přemýšlení. Neměli bychom se trápit nad tím, zda získáme věčný život. Když přemýšlíme o sobě, nemyslíme na Boha, který je zdrojem naší síly. Měli bychom se Bohu odevzdat a důvěřovat mu. Měli bychom přemýšlet a mluvit o Ježíši Kristu a zapomínat na sebe.

Odložme své obavy a důvěřujme Bohu. Potom budeme moci prohlásit podobně jako apoštol Pavel: „A tak ten, kdo žije, nejsem už já, ale žije ve mně Kristus. A tomuto pravému životu dala ve mně vzniknout víra v Božího Syna, který mě miloval a obětoval se za mne.“²¹

Bůh nás vyzývá, abychom na něj spoléhali. On je schopen ochránit všechno, co mu odevzdáme. Jestliže se svěříme do jeho rukou, dá nám prostřednictvím Ježíše Krista sílu, abychom uspěli v zápase proti zlu a jeho nositeli — satanu.

[74] Když se Kristus stal člověkem, spojil se s lidstvem poutem lásky. Tuto vazbu můžeme přerušit pouze my svým rozhodnutím. Satan nás pokouší, abychom tuto vazbu s Ježíšem Kristem přerušili. Musíme si dávat pozor a modlit se, aby nás nic nepřimělo vybrat si pro svůj život jiného vládce. Po celý život máme svobodu se rozhodnout.

Zaměřme svůj pohled trvale na Ježíše Krista a on nás podrží. Pokud se díváme na Ježíše, jsme v bezpečí. Nic nás nedokáže vytrhnout z jeho ruky.

Musíme se na něj dívat stále, protože se tak sami „postupně stáváme jeho obrazem čím dál věrnějším a krásnějším, jak nás jeho Duch mění a přetváří“.²²

Čím více první apoštolové sledovali Ježíše Krista, tím více se mu podobali. Když naslouchali jeho slovům, cítili, že jej potřebují. Hledali ho, našli a pak jej následovali. Žili s ním v jednom domě a sedali u jeho stolu. Trávili s ním čas doma i na cestách. Byli vlastně jeho žáky. Každý den naslouchali, když jim sděloval Boží pravdu. Pozorovali ho podobně, jako žák sleduje svého mistra, aby se naučil, co má dělat. Apoštolové „byli lidé jako my“.²³ Podobně jako my zápasili se zlem. Potřebovali stejnou Boží milost jako my, aby dokázali vést správný život podle Boží vůle.

Jan, milovaný učedník, se nejvíce podobal svému učiteli. Původně však projevoval nepříjemnou a nelaskavou povahu. Od přirozenosti byl sobec, namyšlený a ctižádostivý. Někdy jednal impulzivně, bez rozmyslu. Když měl pocit, že se k němu druzí nechovají správně, hned se rozčílil. Když však pochopil krásu Kristova charakteru, uvědomil si své vlastní nedostatky a stal se pokorným.

Jan vnímal sílu a laskavost Ježíše Krista. Sledoval jeho moc a jeho lásku. Vnímal, že Ježíš je pokorný, i když je král. Když jej Jan pozoroval, pocítil k němu velkou náklonnost. Každý den se obracel ke svému učiteli, až nakonec přestal myslet na sebe a vnímal pouze Ježíše Krista. Jeho sobectví a prudká povaha se podřídily Bohu. Duch svatý z něho udělal nového člověka. Síla Kristovy lásky proměnila Janovu povahu.

Spojíme-li se s Ježíšem Kristem, určitě i my prožijeme změnu. Jestliže bude Kristus žít v nás, celá naše přirozenost se změní k lepšímu. Jeho Duch, jeho láska povedou naše srdce k pokoře a zaměří naše myšlenky a tužby k Bohu a k věčným hodnotám.

[75]

Ježíš chce žít ve tvém srdci

I když Ježíš odešel do nebe, jeho učedníci pocíťovali stále jeho přítomnost. Vníмали jeho lásku a poznání, které jim dříve sděloval. Ježíš Kristus, jejich Zachránce, s nimi po určitou dobu chodil, mluvil s nimi a modlil se. Měl pro ně slova naděje a útěchy. Zatímco s nimi hovořil o pokoji, byl od nich vzat do nebe. Když jej zakryl oblak andělů, učedníci slyšeli jeho slova: „A spoléhejte na to, že já jsem vždy s vámi až do konce světa.“²⁴

Ježíš Kristus odešel do nebe v podobě člověka. Učedníci věděli, že jejich Přítel a Zachránce bude u Božího trůnu, že je má rád a je jedním z nich. Věděli, že ukáže nebeskému Otci rány na ruku a nohu. Věděli, že bude Otci připomínat, jakou cenu zaplatil za ty, které chce zachránit pro věčný život. Učedníci také věděli, že Ježíš Kristus odešel, aby pro ně připravil místo. Věděli, že se opět vrátí, aby je vzal k sobě.

Po odchodu Ježíše Krista do nebe se jeho následovníci znovu sešli, aby se modlili k Otci v jeho jménu. Ve víře a úctě se skláněli před Bohem. Modlili se a připomínali si jeho slib: „Znovu vás vyzývám, abyste se ve svých modlitbách k Otci na mne odvolávali, a on vás

vyslyší. Proste, Bůh vás obdaruje a vaše radost bude plná.“²⁵ Když se modlili, jejich víra sílila. Přemýšleli o tom, že, „Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás“.²⁶

Během svátku letnic přišel slíbený Zastánce a zástupce Ježíše Krista — Duch svatý. Kristus jim před svým odchodem slíbil, že Duch svatý bude s nimi. Vysvětlil jim: „Věřte mi, že pro vás bude lepší, když odejdu. Kdybych zůstal, Zastánce by k vám nepřišel. Odejdu-li, pošlu ho k vám.“²⁷

[76] Prostřednictvím Ducha svatého bude Kristus vždy žít v srdcích svých následovníků. Bude jim blíže, než jim byl, když žil na této zemi jako člověk a jeho následovníci ho mohli vidět. Kristus, který žije ve svých následovnících, bude z jejich životů vyzařovat jako moudrost, láska a moc. Současníci, kteří pozorovali jeho učedníky, „se podivili. . . a byli překvapeni, jaký vliv na ně měl pobyt s Ježíšem.“²⁸ Všechno, co Ježíš Kristus vykonal pro své učedníky, chce udělat pro své následovníky i dnes. Ve své poslední modlitbě před ukřižováním, kterou jeho učedníci slyšeli, prosil: „Nemodlím se jen za ně, ale také za ty, kteří přijmou jejich poselství a uvěří ve mne.“²⁹

[77] Modlil se i za nás. Prosil, abychom s ním mohli být spojeni tak, jak je on spojen se svým Otcem. Není to něco úžasného? Sám kdysi prohlásil: „Syn může opravdu dělat jen to, co vidí, že dělá jeho Otec. A činí to právě tak jako on.“³⁰ „Vždyť všechno, co říkám a dělám, pochází z mého Otce.“³¹ Jestliže v našich srdcích bude žít Ježíš Kristus, pomůže nám, abychom, „chtěli i konali, co se mu líbí“.³² Budeme jednat jako on a v našem životě bude zřejmé působení jeho Ducha. Když mu projevíme svou lásku a budeme žít v něm, budeme duchovně růst, „a tak budeme stále podobnější Kristu, který je naší hlavou“.³³

[78] ¹ 1. Petrův 2,2.

[79] ² Izajáš 61,3.

³ Jan 3,3.

[80] ⁴ Marek 4,28.

⁵ Ozeáš 14,6-8.

⁶ Lukáš 12,27.

⁷ Izajáš 60,19.

⁸ Žalm 84,12.

-
- ⁹Ozeáš 14,6.
¹⁰Žalm 72,6.
¹¹Jan 6,33.
¹²Jan 15,4.5.
¹³Žalm 16,8.
¹⁴Koloským 2,6.
¹⁵Židům 10,38.
¹⁶Jan 15,4.
¹⁷Matouš 11,28.
¹⁸Žalm 37,5.
¹⁹Izajáš 30,15.
²⁰Matouš 11,29.30.
²¹Galatským 2,20.
²²2. Korintským 3,18.
²³Jakubův 5,17.
²⁴Matouš 28,20.
²⁵Jan 16,24.
²⁶Římanům 8,34.
²⁷Jan 16,7.
²⁸Skutky 4,13.
²⁹Jan 17,20.
³⁰Jan 5,19.
³¹Jan 14,10.
³²Filipským 2,13.
³³Efezským 4,15.

Láska a služba

Bůh je pro celý vesmír zdrojem života, světla a radosti. Jeho dary jsou jako paprsky vyzařující ze slunce. Proudí od něj ke všemu, co stvořil, jako potůčky z pramene. Žije-li v srdci člověka Bůh, projeví se to ve vztahu k dalším lidem jako láska a blahodárný vliv.

Náš Spasitel měl radost, když mohl povznést nebo zachránit nějakého člověka. Nešlo mu o to, aby sám sebe uchránil před utrpením a smrtí, vždyť dobrovolně zemřel na kříži. Také andělé usilují, aby ostatní bytosti byly šťastné. To je zdrojem jejich radosti. Sobečtí lidé nejsou ochotni se snížit, aby pomohli chudým, nemocným nebo lidem, kteří nejednají správně. Andělé to však dělají. Srdce všech bytostí ve vesmíru, které nepropadly zlu, naplňuje Ježíšova láska, proto prožívají plnou radost a štěstí. Následovníky Ježíše Krista na zemi má motivovat k činnosti stejná láska.

Láska Ježíše Krista v srdci člověka se projeví jako příjemná vůně, kterou není možno utajit. Každý, s kým se setkáme, pocítí její vliv. Přítomnost Ježíše Krista v našem životě se projeví jako pramen vody v poušti. Vyvěrá, aby přinášel prospěch všem. Těm, kdo umírají v zajetí zla, dodává chuť pít a přijmout záchranu. Láska k Ježíši Kristu nás povede, abychom podobně jako on usilovali o záchranu a povznesení ostatních. Jeho láska nás motivuje, abychom byli milosrdní a laskaví. Budeme mít soucit s celým Božím stvořením.

Láska pomáhá

[81] Ježíš Kristus to neměl tady na zemi snadné. Neunavovalo ho však pracovat pro záchranu lidí, které přemohlo zlo. Od narození až do smrti projevoval nesobeckost. Nesnažil se vyhýbat těžké práci a únavnému cestování. Jak prohlásil: „Ani já jsem nepřišel, abych si dal sloužit, ale abych sloužil a obětoval svůj život jako výkupné za mnohé.“¹To byl hlavní cíl jeho života. Všechno ostatní bylo pro něj nepodstatné. Plnit Boží vůli a uskutečňovat jeho záměry bylo pro

Ježíše něco jako pokrm a nápoj. Při své činnosti nesledoval svoje osobní zájmy.

Když přijmeme a prožijeme milost Ježíše Krista, i my se budeme snažit pomáhat druhým. Budeme ochotni obětovat to, co máme, aby také ostatní lidé, za které Ježíš Kristus zemřel, přijali jeho dar milosti. Vykonáme všechno, co je možné v lidském životě zvládnout, aby se náš svět zlepšil. Každý, kdo skutečně miluje Boha, po tom ve svém srdci touží.

Jakmile přijmeme Ježíše Krista, budeme chtít všem lidem sdělit, jak úžasného přítele jsme v něm našli. Boží pravdu, která nás zachraňuje pro věčný život a která nás mění, nedokážeme ve svém srdci zatajit. Jestliže přijmeme od Ježíše Krista odpuštění a proměňující moc, nedokážeme to před ostatními skrýt. Když nás naplní radost, kterou do lidského života přináší Boží Duch, musíme se o ni podělit s jinými. Poznali jsme, že náš Pán je dobrý, a to si nemůžeme nechat pro sebe.

Když Ježíš pozval Filipa, aby se stal jedním z jeho apoštolů, Filip okamžitě běžel za svým přítelem a zval ho, aby se šel také seznámit s Ježíšem. Každý z nás, kdo najde Zachránce, se začne chovat jako Filip. Bude zvat další, aby se také seznámili se Zachránцем a poznali jeho dobrotu. Bude jim vyprávět o skutečné radosti — o radosti nebe. Bude toužit po tom, aby žil tak laskavým životem jako Ježíš. Bude chtít, aby ostatní pochopili, že Ježíš Kristus je „Beránek Boží, který bere na sebe hříchy celého světa“.²

Tím, že budeme pomáhat druhým, prožijeme sami mnoho dobrého. Bůh si přeje, abychom se aktivně podíleli na jeho úsilí o záchranu lidí. Sleduje tím naše dobro. Proměňuje naše srdce mocí svého Ducha, abychom mu byli schopni pomáhat a přenášeli na další to dobré, co jsme od něj přijali. Spolupráce s Bohem je nejvyšší pocta a největší radost, jakou nám Bůh může dát. Ti, kdo se zapojují do služby lásky, se přibližují svému Tvůrci.

Bůh mohl pověřit anděly, aby sdělovali lidem poselství o Boží lásce a o naději. Mohl použít jiné prostředky, aby dosáhl tohoto cíle. Ve své nekonečné lásce si však za své pomocníky vybral nás. Máme možnost spolupracovat s Ježíšem Kristem i s anděly a prožívat stejnou radost jako oni. Nesobecká služba prospívá nám samým.

Trpíme-li s Kristem, učíme se projevovat soucit jako on. Kdykoli pomůžete někomu jinému, stáváte se laskavější a více se přibližujete

ke svému Zachránci, který, „sám bohatý, kvůli vám vzal na sebe dobrovolně chudobu, abyste vy jeho chudobou zbohatli“.³ Náš život se může stát skutečným požehnáním, budeme-li konat to, k čemu jsme byli stvořeni.

Když se zapojíme do práce pro Ježíše Krista a budeme k němu přivádět další, zatoužíme blíže se s ním seznámit. Budeme prosit Boha o pomoc a toužit po tom, abychom žili správným životem. Čím více se budeme dovídat o záchraně v Ježíši Kristu, tím více poroste naše víra. Nepříjemnosti a problémy života nás povedou k hlubšímu studiu Bible a k intenzivnějším modlitbám. Duchovně porosteme, budeme důkladněji poznávat Ježíše Krista, budeme prožívat šťastnější a plnější život.

Nesobecká služba druhým pomáhá měnit náš charakter, aby se více podobal Ježíši Kristu. Vnáší do našeho života pokoj a radost. Vkládá do našeho srdce touhu být ještě užitečnější. V našem životě pak nezbude místo pro lenost a sobectví. Když projevíme svoji víru a další pozitivní křesťanské rysy a vlastnosti, služba pro Boha nás jen posílí. Zřetelněji pochopíme pravdu, naše víra poroste a naše modlitby budou účinnější. Bude na nás více působit Boží Duch. Pomůže nám rozvíjet takový charakter, kterým oslavíme Boha. Zapojením do nesobecké služby pro jiné děláme to nejlepší pro svou vlastní záchranu.

[83] Pro svůj duchovní rozvoj můžeme udělat jediné — zapojit se do služby, ke které nás Ježíš Kristus zve. Druhým lidem máme pomáhat, jak nejlépe dovedeme, protože taková služba je formou duchovního tréninku. Tělocvik posiluje tělo. Podobně i duchovní život posilujeme duchovním cvičením. Přijmeme-li Boží dary, ale dál nic dělat nebudeme, náš křesťanský život nebude ani zdravý, ani silný.

Přijímat a nic nedávat je jako jíst a nic nedělat. Člověk, který by nepoužíval ruce a nohy, by za čas nebyl schopen s nimi vůbec hýbat. Křesťan, který nepoužívá schopnosti, které mu Bůh dal, nebude duchovně růst a rozvíjet se. Postupně ztratí i schopnosti, které už měl.

Ježíš Kristus pověřil svou církev, aby celý svět seznámila s jeho láskou a možností záchranu pro věčný život. Úkolem každého věřícího je zapojit se do tohoto sdělování. Každý z nás se má do této práce zapojit podle svých možností a schopností. Protože jsme měli

tu přednost seznámit se s Boží láskou, máme zprostředkovat toto poznání dalším lidem, kteří Ježíše Krista ještě nepoznali. Bůh nám svěřil světlo poznání nejen pro nás samé, ale také proto, abychom je nesli dalším.

Věřící lidé by měli být ochotni plnit své poslání. V oblastech, kde dnes jen jediný člověk vypráví o Ježíši Kristu, by měly být tisíce zvěstovatelů. Pokud se sami nemůžeme zapojit do takové služby ve vzdálených zemích, můžeme ji podporovat svými modlitbami a finančními prostředky. Daleko intenzivněji bychom měli také pracovat v tradičně křesťanských zemích.

Služba začíná doma

Práce pro Ježíše Krista se nekoná jen ve vzdálených krajinách. Naše služba může začít u nás doma. Sloužit Ježíši Kristu můžeme v domově, mezi spoluvěřícími, ve svém sousedství. Můžeme duchovně sloužit svým přátelům nebo lidem, se kterými se setkáváme při své práci.

Největší část pozemského života Ježíš Kristus prožil v tesařské dílně v Nazaretu. Doprovázeli jej andělé, když pracoval a jednal se svými sousedy, kteří netušili, že to je Boží Syn. Ježíš konal věrně úkol, který mu svěřil jeho Otec v tesařské dílně, stejně jako později, když uzdravoval nemocné. Práci v tesařské dílně považoval za svou povinnost právě tak, jako později utišení rozbouřeného Galilejského jezera. Spolupracovat s Ježíšem Kristem můžeme, i když konáme tu nejprostší práci. Můžeme s ním být spojeni, ať jsme kdekoli.

Apoštol Pavel napsal: „Nehledej tedy únik z postavení, ve kterém ses nacházel, když tě Kristus povolal. On je tam přece s tebou.“⁴ Svoje všední povinnosti můžeme plnit tak svědomitě a takovým způsobem, že tím oslavíme Boha. Jestliže opravdu následujeme Ježíše, vneseme své náboženství do všeho, co konáme, a budeme druhým lidem ukazovat, jaký Ježíš Kristus vlastně je.

Člověk, který pracuje v dílně nebo v obchodě, může lidem představovat Ježíše Krista. Může dokazovat, že se řídí příkladem svého Pána, který žil na této zemi. Každý věřící člověk by měl žít tak, aby ostatní, když uvidí dobré projevy jeho života, museli vyjádřit uznání jeho Tvůrci a Zachránci.

Mnoho věřících nedělá pro Ježíše Krista nic a omlouvá se tím, že to neumí tak dobře jako jiní. Někteří se domnívají, že do služby pro Boha by se měli zapojit jen jedinci s mimořádným obdarováním. Myslí si, že jen několik zvlášť nadaných lidí může dělat něco užitečného pro Ježíše Krista a může také přijmout jeho odměnu.

Pomocí jednoho ze svých podobností se nám Ježíš Kristus snažil sdělit něco jiného. Ve svém příběhu vyprávěl, že jistý majitel, dříve než odcestoval, svolal své služebnictvo a každému svěřil nějaký úkol. I ty nejněžnější každodenní úkoly můžeme konat podle rady apoštola Pavla: „Pracujte opravdově, ne naoko pro lidi, ale jako pro Pána.“⁵ Pokud máme ve svém srdci Boží lásku, projeví se v celém našem životě. Příjemný vliv Kristovy lásky bude vyzařovat do našeho okolí a bude pomáhat dalším lidem.

[85] Neodkládejme práci pro Boha až do doby, kdy se nám naskytne nějaká mimořádná příležitost. Nečekejme, až budeme moci vykonat něco velkého. Nemusí nás trápit, co si o nás myslí jiní. Náš každodenní život má dokazovat, že naše víra je ryzí a upřímná. Když lidé poznají, že jim chceme nezištně pomáhat, naše služba bude mít smysl.

I nejskromnější a nejchudší následovníci Ježíše Krista mohou být pro ostatní zdrojem velkého požehnání. Možná si ani nebudou uvědomovat, že někomu pomáhají. Ale způsobem, jak žijí, mohou vyvolat vlny dobra, které časem nabudou na intenzitě. Možná teprve jednou v nebi pochopí, kolik dobra vlastně vykonali.

[86] Bůh si nikdy nepřál, abychom se starali o úspěch. Nemusíme cítit ani si být vědomi, že děláme něco velkého nebo důležitého. Budeme-li tiše a věrně konat to, co nám Bůh svěřil, nebudeme žít zbytečně. Lidé, kteří pracují pro Boha, se mu stávají stále podobnější, protože s ním spolupracují. Připravují se tím tak pro důležitější úkoly a větší radost, které je čekají v Božím království.

[87] ¹Matouš 20,28.

²Jan 1,29.

[88] ³1. Korintským 8,9.

⁴1. Korintským 7,24.

⁵Koloským 3,23.

Směřovat výš

Bůh používá nejrůznější způsoby, aby nás oslovil a přitáhl k sobě. Využívá přírody, která působí na naše smysly. Pokud jsme vnímaví, rozpoznáme Boží lásku a velikost ve věcech, které stvořil. Naučíme-li se naslouchat, uslyšíme a pochopíme, co nám Bůh chce prostřednictvím přírody sdělit.

Zelená pole, vysoké stromy i kvetoucí rostliny — to všechno nás vyzývá, abychom poznávali Boha. Vypráví o něm oblaka a vznešenost oblohy. Déšť a zurčící potůčky nasměrovávají naši pozornost k tomu, kdo všechno stvořil. Zvou nás, abychom ho poznávali.

Ježíš Kristus pro svá naučení často volil přirovnání z přírody. Stromy, ptactvo, květiny pak lidem připomínaly jeho slova. Kopce, jezero a obloha jim pomáhaly připomínat si pravdy, které jim sdělil. Díky tomu pak lidé mohli přemýšlet o jeho učení i při své práci.

Bůh si přeje, aby nás těšilo to, co stvořil. Přeje si, abychom se radovali z krásy země. Bůh má rád krásné věci, ale více než krásu přírody má rád krásu charakteru. Přeje si, aby se rozvíjela naše vnitřní čistota a přirozená krása — dvě vlastnosti, díky nimž jsou květiny tak příjemné.

Budeme-li ochotni naslouchat, Boží stvoření nám poskytne naučení o poslušnosti a důvěře. Nebeská tělesa se pohybují po určených drahách, protože se řídí Božími zákony. Obdobně se Božími zákony řídí také nejmenší částice hmoty.

Bůh pečuje o všechno, co stvořil. Udržuje hvězdy a planety v prostoru, i když je jich mnohem více, než kolik dokážeme spočítat. Zároveň se stará i o toho nejmenšího ptáčka, který neohroženě zpívá svou píseň.

Náš nebeský Otec také laskavě pečuje o každého z nás. Sleduje, když jdeme do práce, slyší, když se modlíme. Dívá se, když večer uléháme ke spánku i když ráno vstáváme. Pozoruje boháče, kteří [89] hodují ve svých sídlech, i chudáky, kteří shromažďují rodiny kolem skromně prostřených stolů. Bůh vnímá každou slzu a každý úsměv.

Když uvěříme tomu, že Bohu na nás záleží, nebudeme se muset zbytečně starat. Zármutek ani starosti pak nebudou naplňovat náš život. Potom všechno — maličkosti i velké věci — svěříme do Božích rukou. On zná řešení našich problémů a má sílu nést naše starosti. Pak budeme moci, možná poprvé, zažít opravdový vnitřní mír a pokoj.

Bůh k nám promlouvá

Můžeme obdivovat krásy této planety. Přemýšlejme při tom, jak bude vypadat ta nová, obnovená země, kde už nebude zlo, smrt a zármutek. Nic tam nezestárne a neumře. Přemýšlejme o kráse nového domova zachráněných, který bude velkolepější, než co si dnes dokážeme představit.

Dnešní příroda nám poskytuje jen náznak Boží velikosti a moci. Bible nám říká: „Co lidské oko nikdy nevidělo ani žádné ucho neslyšelo, co člověka ani ve snu nenapadlo — to nabízí Bůh těm, kdo ho milují.“¹

Básníci a přírodovědci dokážou nádhernými slovy popisovat krásu přírody, nejvíce však dokáže přírodu ocenit věřící člověk. V každé květině a v každém stromu totiž vidí Boží dílo a projev jeho lásky. Pozoruje kopce, řeky a moře a vidí v nich poselství Boží lásky k lidstvu. Když skladatel žalmů David přemýšlel o přírodě, napsal: „Země je naplněna jeho dobrotou.“² „Necht' moudrý přemýšlí o těchto věcech a pochopí, že Boží láska je věčná.“³

Bůh k nám promlouvá také tím, jak zasahuje do našeho života a působí svým Duchem. Pokud jsme otevření a vnímaví, můžeme objevit důležitá naučení v tom, co každý den prožijeme.

[90] Bůh k nám rovněž promlouvá prostřednictvím svého psaného slova — Bible. Pomocí Bible nám řadu skutečností sděluje mnohem jasněji než prostřednictvím přírody. Nechal nám popsat svůj charakter a způsob, jak jedná s lidmi. Vysvětluje nám, jak nás vykoupil z otroctví zla a smrti. Bible popisuje životní příběhy velkých a kladných postav, které žily před staletími. O každé z nich však je možno také říct: „Byl to člověk stejně křehký jako my.“⁴

Dovídáme se, jak těžkými životními zkouškami tito lidé prošli. Trpěli podobně jako my. Selhali a zklamali podobně jako my, ale nevzdali se. Díky Boží milosti a pomoci byli schopni všechny těžkosti

překonat. Když sledujeme jejich život, dostáváme odvahu snažit se žít podobně, jako žil náš Pán a Zachránce. Čteme o tom, jak úžasné je Bůh vedl, o poznání, lásce a darech, které dostali. Boží milost je uschopnila vykonat velké věci. Když o nich čteme, zatoužíme prožívat život s Bohem jako oni.

Trvalý námět ke studiu

Ježíš Kristus o Starém zákoně prohlásil: „Písmo... svědčí o mně.“⁵ Ještě plněji to platí o Novém zákoně. Bible nám představuje Zachránce, který je pro nás jedinou nadějí na získání věčného života. Vypráví o Ježíši Kristu. Hned v úvodu Bible představuje Ježíše Krista jako Stvořitele světa: „On byl tvořícím Božím Slovem, kterým vše vzniklo a trvá.“⁶ Poslední část zaznamenává jeho slib: „Jistě, přijdu brzy.“⁷

Při čtení Bible se seznamujeme s tím, co vykonal, a slyšíme jeho hlas. Pokud chceme opravdu poznat svého Zachránce, musíme ji studovat.

Své srdce můžeme naplnit Božím slovem. Bude v něm působit jako proud čerstvé vody pro žíznivého. Má také účinek jako chléb z nebe. Ježíš Kristus řekl: „Chcete-li mít věčný život, musíte se sytit mým tělem a krví.“ „Mluvil jsem o duchovních skutečnostech, ale vy chápete moje výroky hmotně. Váš rozum na to nestačí, jenom Duch vám pomůže, abyste to pochopili a získali tak život.“⁸ Naše tělo se buduje z toho, co jíme a pijeme. Podobně to platí i v duchovním životě. Když věnujeme čas čtení Bible a přemýšlíme o tom, co Ježíš Kristus řekl, duchovně rosteme.

[91]

Andělé se snaží pochopit, proč Ježíš Kristus obětoval svůj život pro záchranu lidí, kteří podleli zlu. Zachránění lidé budou po celou věčnost studovat důvody, proč dal Bůh pro záchranu lidstva svého Syna. Po celé věky budou vždy znovu a znovu zpívat chvalozpěv o záchraně. Přemýšlejme o tom už nyní. Nekonečná milost, láska a oběť Ježíše Krista, to jsou vhodné náměty pro naše uvažování. Přemýšlejme o charakteru našeho Zachránce a o službě, kterou nyní pro nás koná u Boha jako náš zástupce. Více si važme toho, co vykonal, aby lidstvo zachránil od zla a jeho důsledků.

Naši víru a lásku posílí přemýšlení o nebeských skutečnostech. Naše modlitby se stanou pro Boha přijatelnější, protože se v nich

bude stále více projevovat naše víra a láska. V našich modlitbách se bude projevovat, že Bohu více rozumíme a že mu více důvěřujeme. Každý den si budeme uvědomovat jeho moc, která je schopna zachránit všechny, kdo k němu přijdou prostřednictvím Ježíše Krista.

Čím více budeme přemýšlet o našem úžasném Zachránci, tím více si budeme přát prožívat vnitřní proměnu. Budeme toužit být vnitřně čistí jako on. Čím více o něm budeme přemýšlet, tím více o něm budeme vyprávět jiným a tím lépe budeme světu představovat, jaký vlastně je.

Bible byla napsána pro všechny lidi, nejen pro vzdělané. Základní informace o tom, jak můžeme být zachráněni pro věčný život, jsou jasné jak polední světlo. V tomto ohledu nemusí nikdo bloudit. Problém vyvstává, když se člověk chce řídit svým vlastním pojetím a odmítá, co nám Bůh srozumitelně sdělil.

Nepřijímejme bezmyšlenkovitě, jak si Bibli vykládají druzí. Prostudujme si ji sami. Když dovolíme jiným, aby mysleli za nás, naše rozumové schopnosti se oslabí a nebudeme schopni věci důkladně sami promýšlet. Jestliže však budeme studovat Bibli, posílí to naše rozumové schopnosti. Budeme schopni porozumět i hlubšímu významu Božího slova.

[92] Nic neposiluje lidskou mysl tak, jako studium Bible. Žádná jiná kniha tak nezušlechtí a nepovznáší myšlení. Kdyby lidé studovali Bibli tak, jak si to Bůh přeje, měli by daleko širší rozhled a ušlechtilejší charakter. Studium Bible pomáhá každému člověku najít skutečný smysl života.

Podmínky studia

Povrchní čtení Bible bez opravdového zájmu nepřináší valný užitek. Můžeme přečíst celou Bibli a přitom nezpozorovat nic z její krásy ani hlubokého významu. Je daleko lepší důkladně studovat malý úsek, až pochopíme, co znamená a co nám říká o způsobu, jak nás Bůh chce zachránit. Takové studium nám přinese daleko větší užitek než bezmyšlenkovité a nepozorné pročtení mnoha stránek. Bibli bychom měli mít stále po ruce. Kdykoli máme chvíli času, měli bychom ji číst. Můžeme si přečíst kratičký úsek a přemýšlet o něm, třeba při chůzi, a snažit se něco z toho si zapamatovat.

Bibli nemůžeme porozumět, pokud ji nebudeme studovat pozorně a nebudeme Boha prosit o moudrost. Některé části Bible jsou tak jasné, že jim může porozumět každý. Jiné části však vyžadují důkladné studium. Jednotlivé části je třeba vzájemně porovnávat.

Pečlivé studium Bible spojené s modlitbou přinese velký užitek. Horník hledá hluboko pod zemí, aby našel zlato. Podobně musí člověk zkoumat Bibli — Boží slovo — jakoby hledal skrytý poklad. Jedině tak objeví velké bohatství, které povrchní čtenář přehlédne. Slova Bible uchovávaná v srdci budou působit jako proudy čerstvé vody vyvěrající od Ježíše Krista, který je skutečným pramenem života.

Každé studium Bible bychom měli zahájit modlitbou. Dříve než otevřeme její stránky, měli bychom žádat Ducha svatého, aby vedl naše myšlenky. Takovou prosbu Bůh vyslyší.

Když se Natanael, jeden z učedníků, poprvé setkal s Ježíšem Kristem, Mistr o něm prohlásil: „To je pravý a bezelstný Izraelec.“ „Odkud mne znáš?“ zeptal se ho překvapeně Natanael. „Viděl jsem tě pod fíkovým stromem dříve, než tě našel Filip,“ odpověděl mu Ježíš. ⁹I nás Ježíš vidí, když se modlíme ukryti před zraky lidí. Pomůže nám pochopit, co je pravda, jestliže o to budeme stát. Jestliže budeme pokorně prosit o pomoc, andělé usměrní naše myšlenky.

Duch svatý vyvyšuje našeho Spasitele. Ukazuje nám dokonalost Kristova života a způsob, jakým nás chce zachránit. Ježíš o něm řekl: „On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne.“ ¹⁰Duch svatý je jediný pravý učitel Boží pravdy. Uvažujme o tom, jak velice nás Bůh má rád. Dal svého Syna, aby za nás zemřel, a pak poslal svého Ducha, aby nás učil a vedl.

¹ 1. Korintským 2,9.

² Žalm 33,5.

³ Žalm 107,43.

⁴ Jakubův 5,17.

⁵ Jan 5,39.

⁶ Jan 1,3.

⁷ Zjevení 22,20.

⁸ Jan 6,53.63.

⁹ Jan 1,47.48.

¹⁰ Jan 16,14.

[93]

[94]

[95]

[96]

Síla modlitby

Bůh nás oslovuje prostřednictvím přírody, Bible a působením Ducha svatého. Promlouvá k nám také tím, jak nás v životě vede. Nestačí však, aby Bůh mluvil k nám. Chceme-li prožívat duchovní život a sílu, musíme mu také vyjádřit, jak ho máme rádi a co si přejeme.

Různé podněty mohou naše myšlenky zaměřovat na něj. Můžeme přemýšlet o tom, co stvořil, čím nám prokazuje milost a jak nám pomáhá. To však ještě v pravém slova smyslu neznamená, že mu sdělujeme, co si myslíme a co cítíme. Můžeme se mu svěřit se svými radostmi i starostmi, se svým každodenním životem.

Modlit se znamená otevřít své srdce Bohu jako nejlepšímu příteli. Není jistě třeba, abychom Bohu o sobě vyprávěli, on o nás všechno ví. Modlitba nám pomáhá lépe se s ním seznamovat a plněji jej přijímat. Modlitba nepřivádí Boha blíže k nám, ale nás přibližuje k Bohu.

Když Ježíš Kristus žil na této zemi, učil své učedníky, jak se mají modlit. Radil jim, aby Bohu předložili svoje každodenní potřeby a svěřili mu všechny svoje starosti. Ujistil je, že Bůh jejich modlitby slyší. Totéž slíbil nám.

Ježíš se také často modlil. Když žil na této zemi, postavil se do stejné situace, v jaké jsme my. Potřeboval totéž, co my. Prosil nebeského Otce, aby mu dal sílu k plnění každodenních povinností a úkolů. Věděl, že potřebuje Boží sílu, aby mohl splnit své poslání. Je pro nás ve všem příkladem.

[97] Ježíš Kristus nesl naše slabosti, „protože procházel stejným pokušením jako my“.¹ Nedopustil se však ničeho špatného, v ničem si nezadal se zlem. Snášel bolest a trýzeň pokušení. I když je Bohem, stal se také plně člověkem, a proto se potřeboval modlit podobně jako my. Měl právo žádat nebeského Otce, aby mu poskytl všechno potřebné. V důvěrných rozhovorech s Otcem prožíval radost a získával jistotu. Zachránce světa, Boží Syn, si uvědomoval, že potřebuje

modlitbu. Oč více bychom si měli uvědomovat, jak nutně se potřebujeme modlit my, slabí lidé, kteří tak často podléháme zlu.

Nebeský Otec očekává, že nám bude moci dát bohatství svých darů. Během modlitby můžeme zakusit jeho nekonečnou lásku. Proč využíváme možnost rozmlouvat s Bohem tak málo? Bůh je připraven ochotně naslouchat upřímným prosbám i malého dítěte. Proč se ostýcháme říci mu, co potřebujeme?

Co si asi myslí andělé o lidech, kteří jsou slabí, často bezradní a stále naváděni k něčemu nesprávnému, a přesto nežádají Boha o pomoc? Bůh nás má tak rád, že nám chce dát mnohem více, než kolik prosíme nebo jsme schopni domyslet. A my se přesto tak málo modlíme a tak málo mu důvěřujeme. Andělé se ochotně sklánějí před Bohem a jsou rádi, když mohou být v jeho blízkosti. Největší radostí pro ně je, když s ním mohou hovořit a trávit čas. Potřebujeme pomoc, kterou nám může poskytnout jedině Bůh. A přesto, jak se zdá, rádi žijeme bez něj a bez poznání, které poskytuje jeho Duch.

Satan — původce zla — zahaluje svou temnotou ty, kdo se nemodlí. Protože se prostřednictvím modlitby nesetkávají s Bohem, může je snadněji zatáhnout do zla — hříchu. Proč věřící lidé přistupují tak liknavě k modlitbě? Bůh má mnoho darů, které nám chce dát. Modlitba je jako klíč v ruce věřícího, který otevírá tento nebeský poklad.

Pokud nerozmlouváme s Bohem dostatečně často, hrozí nám nebezpečí, že zlohostejníme. Postupně tak můžeme sejít ze správné životní cesty. Satan se neustále snaží cestu k Bohu nám nějakým způsobem zatarasit. Nemá zájem, abychom prostřednictvím modlitby přijímali Boží milost a sílu odolávat zlu.

Můžeme očekávat, že Bůh na naše prosby odpoví, je však třeba splnit určité podmínky. Předně si musíme uvědomovat, že jeho pomoc potřebujeme. Slíbil: „Vaší vyprahlé zemi dopřeji vodu a suchou půdu zaliji bystřinami.“² Ti, kdo touží — hladovějí a žízní — po Boží spravedlnosti, budou uspokojeni. Naše srdce musí být vnímavé k působení Božího Ducha, jinak nejsme schopni jeho dary přijmout.

Potřebujeme Boží pomoc. Bůh to ví a je připraven nám ji poskytnout, musíme ale o jeho pomoc požádat. Své následovníky vyzývá: „Proste, a dostanete.“³ Apoštol Pavel napsal: „Když neváhal vzdát se kvůli nám svého vlastního Syna, co by pro nás ještě neudělal?“⁴

Když svévolně děláme něco nesprávného, Bůh naše prosby nevyslyší. Vždycky však slyší prosby člověka, který lituje, že udělal něco špatného. Jestliže si dáme věci v životě do pořádku, můžeme si být jisti, že nás Bůh slyší. Boží lásku si nemůžeme zasloužit. Záchranu nám přináší dobrota Ježíše Krista. Očistí nás krev, kterou za nás prolil na kříži. My však musíme splnit určité podmínky, aby nás mohl přijmout.

Důvěra je podmínkou

Když se modlíme, musíme také projevit víru. „Bez víry není možné se Bohu líbit. Ten, kdo přistupuje k Bohu, musí věřit, že Bůh je a že odměňuje ty, kteří ho hledají.“⁵ Ježíš Kristus své následovníky poučil: „Pamatujte si: budete-li za něco prosit ve svých modlitbách s pevnou vírou, že vaše prosba bude naplněna, pak se tak určitě stane.“⁶ Věříme, že to myslel opravdově?

Bůh věrně plní své sliby. Někdy se možná o něco modlíme, ale Bůh naši prosbu ihned nesplní. Přesto je namístě věřit, že naše prosby slyší a že je svým způsobem naplní.

Nedokážeme předvídat budoucnost. Někdy prosíme o věci, které by nám nebyly k dobrému. Náš nebeský Otec nás má tak rád, že nám dá jen to, co je pro nás nejlepší. Dá nám to, oč bychom žádali, kdybychom mohli vidět skutečný stav věcí.

Důvěřujme Božím slibům, i když se zdá, že na naše prosby nereaguje. V pravý čas nám dá dary, které potřebujeme nejvíce. [99] Nemůžeme žádat a očekávat, že splní naše modlitby přesně takovým způsobem, jak si to přejeme. Bůh nedělá omyly. Ve své dobrotě nám neodepře nic, co by nám opravdu prospělo. Nepřestaň mu důvěřovat, i když hned nevidíš odpověď na své modlitby. Důvěřuj jeho slibu: „Proste, a dostanete.“

Jestliže se budeme zabývat svými pochybnostmi a obavami, jen je tím zvětšíme. K Bohu musíme přicházet s vírou a vědomím, že v těch nejpodstatnějších oblastech života si sami nevystačíme. Pokorně a s důvěrou mu musíme svěřit, co si přejeme, i když Bůh všechno zná. Bůh dohlíží na celé stvoření a všechno udržuje v chodu. Slyší a vyslyší naše prosby, prozáří naše srdce svým světlem. Upřímná modlitba nás přibližuje k Bohu a jeho myšlení. Pravděpodobně nezakusíme okamžitě jeho blízkost, ale náš Zachránce se k nám

laskavě a chápavě sklání. Možná nepocítíme jeho dotek, ale jeho ruka se k nám vztahuje s láskou a soucitem.

Když se na Boha obracíme s prosbou o slitování a pomoc, musíme mít v srdci lásku a ochotu odpustit. Máme se modlit: „Odpusť nám naše provinění, tak jako my odpouštíme těm, kteří nám ublížili.“⁷ Jak bychom se mohli takto modlit, a přitom nebýt ochotni odpustit jiným lidem? Musíme odpustit, a pak můžeme očekávat, že Bůh odpoví na naše modlitby.

Pravidelnost a vytrvalost

Další podmínkou účinné modlitby je vytrvalost. Pokud chceme, aby naše víra rostla, musíme se modlit soustavně. Bible nám radí, abychom byli „v modlitbách vytrvalí“.⁸ Také apoštol Pavel nás vyzývá: „V modlitbách buďte vytrvalí a v děkování Bohu neúnavní.“⁹ Apoštol Petr věřícím napsal: „Žijte ukázněně a horlivě se modlete.“¹⁰ Apoštol Pavel zase radí: „Ničím se příliš netrapte, všechno svěřte v modlitbě Bohu: své prosby i díky za jejich vyslyšení.“¹¹ A apoštol Juda doplňuje: „Ale vy, moji přátelé, budujte dále na základech dokonalé víry, modlete se v Duchu svatém a zůstávejte v Boží lásce.“¹²

Pravidelná modlitba udržuje naše spojení s Bohem tak, aby na nás mohl přecházet jeho život. Náš život pak bude vykazovat mravní čistotu a pravou svatost.

[100]

Je důležité, aby nás nic neodvádělo od modlitby. Musíme udržovat otevřenou možnost komunikace s Ježíšem Kristem. Kdykoli můžeme, připojme se k jiným lidem, kteří se modlí. Chceme-li udržovat opravdu důvěrný vztah s Bohem, musíme se účastnit společných modliteb. Takovým způsobem můžeme přijímat duchovní požehnání. Budeme vyhledávat prostředí, kde na nás mohou dopadat paprsky Božího světla.

Také členové rodiny se mají společně modlit. Důležitá je i osobní soukromá modlitba. Modlitba o samotě udržuje a rozvíjí náš duchovní život. Život víry se nemůže bez modlitby zdravě vyvíjet. Společné modlitby v rodině nebo na veřejnosti jsou důležité, ale nestačí. Věřící člověk potřebuje otevřít své srdce před Bohem, když ho neslyší nikdo z lidí. Důvěrné prosby by měly zůstat jen mezi prosebníkem a Bohem.

Když trávíme čas s Bohem o samotě, nepůsobí na nás žádné jiné vlivy. V tichu soukromí se mu můžeme otevřít a nechat na sebe působit jeho blahodárný vliv. On slyší naše prosby vycházející z víry, i když je vyjadřujeme jen ve své mysli. Od něj přijímáme světlo, které nás uschopňuje bojovat proti zlu a jeho původci — satanovi. Bůh je naše útočiště a zdroj síly.

Obracet se na Boha prostřednictvím modlitby můžeme doma i při práci. Podobným způsobem žil kdysi v důvěrném vztahu s Bohem také patriarcha Henoch. Tiché modlitby stoupají k Bohu jako příjemná vůně kadidla. Satan nepřemůže člověka, který se prostřednictvím modlitby drží Boha.

Tichou modlitbu můžeme k Bohu vyslat kdykoli a kdekoli. Nic nám nemůže zabránit, abychom se pomocí modlitby obrátili na Boha. Modlit se můžeme i na rušné ulici nebo během práce.

Můžeme se modlit jako starozákonní prorok Nehemjáš. I když právě stál před králem, tiše se modlil, aby jej Bůh vedl. Jakékoli místo, kde právě jsme, se může stát místem modlitby. Dveře našeho srdce mohou zůstat trvale otevřené a zvat Ježíše Krista na návštěvu jako vítaného hosta.

Můžeme se pohybovat v prostředí tolik poznamenaném špatností, že nám může připadat jakoby otrávené zlem, ale přesto můžeme duchovně dýchat čistý vzduch nebe. Když se modlíme, uzavíráme své myšlenky před tím, co není čisté a správné. Když se naše srdce otevře, aby vnímalo Boží působení, naše myšlenky se nasměrují na nebeská témata a budeme stále cítit Boží přítomnost.

Potřebujeme plněji porozumět, proč se Ježíš Kristus stal člověkem, a pochopit hodnotu věčného života. Srdce věřících lidí by měla naplňovat krása ušlechtilého života. Prosme Boha, abychom dokázali lépe tuto krásu vnímat.

Myšlenky bychom měli obracet k Bohu proto, abychom mohli dýchat duchovní atmosféru nebe. Můžeme se k Bohu přiblížit natolik, že na něj budeme myslet bez ohledu na to, co právě prožíváme. Budeme se pak obracet na Boha tak přirozeně, jako se květiny otáčejí ke slunci. Bohu můžeme svěřit svoje tužby, radosti i starosti. Můžeme mu sdělit svoje obavy i svá trápení. Boha to neunavuje. Zná počet vlasů na naší hlavě, zajímá ho, co jeho děti potřebují.,,Pán je plný soucitu a slitování.“¹³

Boží laskavé srdce vnímá naše starosti. Dotýká se ho, když se mu svěřujeme. Všechno, co nás znepokojuje, mu můžeme říct. Žádný problém pro něj není příliš velký, vždyť udržuje světy a vládne celému vesmíru. Nic z toho, co prožíváme, není pro něj příliš malicherné, aby to přehlížel. Nic v našem životě není tak špatné, aby si s tím nevěděl rady. Žádný problém pro něj není neřešitelný. Prožívá s námi naše radosti i naše trápení. Slyší každou upřímnou prosbu a je vždy ochotný odpovědět. „Uzdravuje, obvazuje rány lidí, srdce jejich unavená těší.“¹⁴

Bůh zná své následovníky dokonale, s každým jedná tak, jakoby právě on byl jediný, pro jehož záchranu obětoval život vlastního Syna. Ježíš Kristus řekl: „V onen den budete prosit v mém jménu a neříkám vám, že já budu prosit Otce za vás; vždyť Otec sám vás miluje.“¹⁵ „Otec vám dá, oč byste ho prosili v mém jménu.“¹⁶ Ježíš nám radí, abychom se v modlitbě odvolávali na něj. To však [102] neznamená jen zmínit jeho jméno na počátku, případně na konci modlitby. Znamená to modlit se v souladu s jeho záměry. Znamená to, že důvěřujeme jeho slibům, uvědomujeme si závislost na jeho milosti a děláme to, co si přeje.

Neuzavírejme se do samoty

Bůh po nás nežadá, abychom se uchýlili někam do samoty a pouze se modlili. Musíme žít tak, jak žil Ježíš Kristus. Máme pracovat stejně jako se modlit. Jestliže se někdo pouze modlí a nic nedělá, časem se přestane i modlit nebo se jeho modlitby stanou formální. Lidé, kteří nepomáhají druhým nebo nekonají své povinnosti, mají jen velmi málo námětů k modlitbám. Když neuskutečňují záměry svého Pána, který pro ně tolik vykonal, nemají ani důvod se modlit. Mohou se modlit jen za sebe. Nepotřebují prosit za jiné lidi a nepotřebují žádat o sílu, aby mohli splnit poslání, které jim Bůh svěřil.

Jestliže se nesetkáváme s jinými věřícími a vzájemně se nepovzbuzujeme, ztrácíme Boží požehnání. Zapomínáme pak na to, co učí Bible, nebo to přestaneme považovat za důležité. Boží Duch na nás nemůže tak intenzivně působit a náš duchovní život se vytrácí. Když se uzavíráme před druhými lidmi, slábne náš soucit s nimi. V takovém případě nenaplníme Boží záměry. Když projevujeme

přátelství, učíme se cítit s ostatními. To podněcuje náš duchovní rozvoj a posiluje nás to pro službu Bohu.

Měli bychom společně hovořit o Boží lásce a o tom, jak nás Bůh zachraňuje od zla a konečného zániku. To přinese nám i druhým lidem novou vzpruhu. Každý den bychom se měli dovědět něco nového o našem nebeském Otci a o jeho milosti. Potom budeme chtít mluvit o jeho lásce. Nás samotné to povzbudí a posílí. Pak budeme o Ježíši Kristu přemýšlet a hovořit mnohem častěji než o sobě.

[103] Hovořit o Bohu a oslavovat ho by pro nás mělo být radostí. Kdybychom na něj mysleli tak často, jak často dostáváme jeho dary, mysleli bychom na něj vlastně stále. Mluvíme o své práci, protože nás zajímá. Mluvíme o svých blízkých, protože je máme rádi. Oni jsou součástí našich radostí i starostí. Pro lásku k Bohu však máme mnohem více důvodů než pro lásku ke svým přátelům a blízkým. Jestliže se Bůh stane nejdůležitějším námětem našeho přemýšlení, bude pro nás snadné hovořit o jeho dobrotě a moci.

Množství darů, které nám Bůh dává, by nás nemělo zaujmout natolik, abychom už neměli čas myslet na samotného dárce. Mají nám ho připomínat a motivovat nás k větší lásce k němu. Vzhlížejme v duchu k nebi, abychom si uvědomili, že tam září z tváře Ježíše Krista Boží sláva a vznešenost. To on, „přináší dokonalé spasení těm, kdo jeho prostřednictvím přicházejí k Bohu. Je stále připraven zasáhnout v jejich prospěch.“¹⁷

Projevme vděčnost

Je třeba, abychom Boha více chválili a oslavovali, „za jeho lásku a divy, jež pro lidi koná“.¹⁸ Modlitba nemá být jen žádostí o něco, co si přejeme. Nepřemýšlejme jen o tom, co potřebujeme, ale také o tom, co jsme už dostali.

Málo děkujeme. Bůh nám trvale dává dary, jak málo jsme mu za ně vděční. Jak málo ho chválíme za to, co pro nás vykonal.

Před staletími Bůh Izraelcům přikázal, aby se scházeli v době stanovených svátků. Určil také náplň takových slavností: „V přítomnosti Hospodina, svého Boha, pak se svými rodinami smíte jít a radovat se ze všeho, čím vás Hospodin ve své přízni obdařil.“¹⁹ Když

chceme Bohu poděkovat, máme to dělat radostně, s chvalozpěvem a vděčností.

Náš Bůh je laskavý a soucitný Otec. Práce pro něj má být radostným zážitkem. Oslava Boha a služba Bohu nám má přinášet radost. Bůh nás chce zachránit pro věčný život a nepřeje si, abychom měli pocit, že je přísný a tvrdý vládce. Je to náš nejlepší přítel. Když ho oslavujeme, předpokládáme, že bude nablízku a že nás poctí svými dary. Chce nás naplnit láskou a radostí.

[104]

Pán si přeje, aby nás práce pro něj těšila. Chce, aby nám taková práce přinášela více radosti než námahy. Když ho chválíme, měli bychom s radostí myslet na jeho lásku a zájem o nás. Takové myšlenky by měly prozařovat radostí naši všední práci a dodávat nám sílu, abychom dokázali být čestní a věrní.

Postavme Kristův kříž do středu svého života. Přemýšlejme a mluvmе o tom, co pro nás vykonal. Takové myšlenky náš život naplní radostí. Přemýšlejme o všech darech a projevech lásky, kterými nás Bůh zahrnul. Důvěřujme Ježíši Kristu v každé situaci, vždyť jeho ruce byly přibity ke kříži kvůli nám.

Vděčnost a chvály povznášejí naše srdce blíže k nebi. Andělé v nebi Boha oslavují písněmi a hudbou. Když mu děkujeme, připojujeme se k chválám andělů. Bůh nechal napsat: „Mne oslaví ten, kdo přinese oběť díků.“²⁰ Přicházejme ke svému Tvůrci s posvátnou radostí. Oslavujme ho, ať se celý náš život „naplní radostí a štěstím a rozezní se vděčností a jásavým zpěvem“.²¹

[105]

¹Židům 4,15.

[106]

²Izajáš 44,3.

³Matouš 7,7.

[107]

⁴Římanům 8,32.

⁵Židům 11,6.

⁶Marek 11,24.

⁷Matouš 6,12.

⁸Římanům 12,12.

⁹Koloským 4,2.

¹⁰1. Petrův 4,8.

¹¹Filipským 4,6.

¹²Judův 20,21.

¹³Jakubův 5,11.

¹⁴Žalm 147,3.

¹⁵Jan 16,26.27.

¹⁶Jan 15,16.

¹⁷Židům 7,25.

¹⁸Žalm 107,8.

¹⁹5. Mojžíšova 12,7.

²⁰Žalm 50,23.

²¹Izajáš 51,3.

Vítězství nad pochybnostmi

Někteří lidé mají sklon pochybovat, že Bible je Boží slovo, protože jí nerozumí a neumí vysvětlit některé její části. Platí to zvláště o těch, kdo se stali věřícími teprve nedávno. Boží nepřítel — satan — se snaží vzít jim víru, že Bible je Boží zpráva pro nás. Ptají se: „Jak poznám, co je správné? Jestliže je Bible opravdu Boží slovo, jak se dokážu zbavit pochybností?“

Bůh nám vždy nejdříve poskytne fakta a důvody a pak po nás žádá, abychom věřili. Víme, že existuje, protože všechno stvořil. Tím, co pro nás koná, nám představuje svůj charakter. Víme, že Bible je pravdivá, protože se přesně splnilo, co předpověděla.

Možnost pochybovat nám Bůh nevzal. Naše víra stojí na dobrých důvodech, nikoli však na nezvratných důkazech. Kdo chce pochybovat, má pro to prostor. Naopak lidé, kteří chtějí skutečně poznat pravdu, najdou dostatek dobrých důvodů, aby mohli věřit. Svou víru mohou postavit na Bibli.

Náš rozum nedokáže plně pochopit Boží charakter ani Boží činy. Ani nejchytřejší a nejvzdělanější lidé nedokážou plně porozumět bytosti, jakou je Bůh. Bůh pro nás vždy zůstane zahalen tajemstvím. Biblická kniha Jób se ptá: „Dokážeš prozkoumat Boží úmysly, obhádnout velikost Všemohoucího? Jeho dokonalost převyšuje nebesa — co jsi ty proti němu? Jeho vědění je bez hranic — čím se mu chceš rovnat?“¹

Velký křesťanský myslitel, apoštol Pavel, napsal: „Jak nesmírné je Boží bohatství, jak hluboká jeho moudrost a poznání. Jak nevyzpytatelná jeho rozhodnutí a nevystopovatelné jeho jednání!“² „Bůh je skrytý, oblak i tma ho zastírají, spravedlnost a právo jsou podnoží jeho trůnu.“³

Když přemýšlíme o tom, jak s námi Bůh jedná, a snažíme se pochopit, proč se chová právě tak, jak se chová, můžeme poznat, že je laskavý, milosrdný a mocný. Proč Bůh určité věci dělá, jsme schopni pochopit jen natolik, nakolik je to pro nás užitečné. Musíme

[108]

důvěřovat jeho dobrotě, že nás povede dobře i nadále. Udělá pro nás jen to nejlepší.

Bibli, podobně jako jejího autora, nikdy zcela nepochopíme. Nedokážeme úplně vysvětlit tragický příběh o tom, jak zlo — hřích — přišlo na naši planetu. Nejsme schopni vyložit, jak se mohl Boží Syn stát člověkem. Nechápeme, jak nás Bůh může prohlásit za spravedlivé a jak dokáže vzkřísit mrtvé. To, že některé skutečnosti, o kterých Bible píše, nedokážeme vysvětlit, není důvod, abychom o Bibli pochybovali.

I v přírodě je mnoho jevů, které nechápeme. Ani nejmoudřejší lidé nedokážou plně vysvětlit nejjednodušší formy života. Všude narážíme na jevy, kterým plně nerozumíme. Nemělo by nás tedy překvapovat, že i v duchovní oblasti narážíme na skutečnosti, které plně nechápeme. Náš rozum je příliš chabý na to, aby dokázal obsáhnout tolik informací. Bůh nám však poskytl dostatek důvodů, abychom mohli věřit, že on sám Bibli inspiroval.

Nejsme schopni pochopit všechno

Apoštol Petr prohlásil o dopisech napsaných apoštolem Pavlem: „Je pravda, že jsou tam některé věci nesnadněji pochopitelné, a těch se chytají nerozumní a nevyrovnaní lidé, kteří jeho dopisy překrucují. Ale oni to činí i s ostatními částmi Písma, čímž přivolávají na sebe zkázu.“⁴ Určité části Bible jsou obtížně pochopitelné. To je pro některé čtenáře důvod, aby Bibli nevěřili. Tyto obtížně pochopitelné části nám však dokládají, že Bible pochází od Boha.

Nejsme schopni pochopit všechno, co je v Bibli napsáno o Bohu, protože naše myšlení nemá takovou kapacitu jako jeho. Člověk nikdy plně nedomyslí Boží velikost a dobrotu. Právě to, že Bible svou velikostí přesahuje naše schopnosti, by nám mělo pomoci věřit v ni jako v Boží slovo.

[109] Bible nám přináší pravdu, která dokáže uspokojit potřeby a touhy každého lidského srdce. Tuto pravdu však podává tak prostě a zajímavě, že to překvapí a potěší i nejvzdělanějšího člověka. Stejně tak i nejprostším a málo vzdělaným lidem poskytuje základní informace o tom, jakým způsobem je Bůh chce zachránit. A přitom jednoduše

vyjádřené pravdy mají hodnoty, které jen stěží dokážeme domyslet. Přijímáme je jen proto, že to řekl Bůh.

Bible nás seznamuje s Božím plánem záchrany člověka. Všichni můžeme pochopit kroky, které musíme udělat, chceme-li se vrátit k Bohu. Bible nám vysvětluje, jakou víru v Ježíše Krista potřebujeme, abychom mohli být mezi zachráněnými.

Za těmito snadno pochopitelnými pravdami se však skrývají tajemství, která vyžadují důkladné studium. Abychom našli potřebné odpovědi, musíme podrobně studovat Bibli. Jestliže se upřímně budeme snažit najít pravdu, jako odměnu získáme víru a lásku k Bohu.

Čím usilovněji budeme studovat Bibli, tím větší získáme jistotu, že to je slovo živého Boha. Skloníme se v úctě před tím, kdo nám odhalil tyto pravdy. Víme, že plně nerozumíme všem bodům biblického učení. Náš rozum není s to obsáhnout všechno, co ví Bůh.

Někteří čtenáři pochybují o Bibli, protože všemu plně nerozumí. To hrozí i lidem, kteří tvrdí, že Bibli věří. Samotná Bible nás varuje: „Dejte si tedy pozor, bratři, aby se ve vás neuhníždilo zlo a nevěra, které by vás odváděly od živého Boha.“⁵

Je užitečné pečlivě studovat Bibli. Užitečné je i zkoumat „hlubiny Božích záměrů“⁶, které Bible ukazuje. „Bůh má svá tajemství, ale mnohé věci nám zjevil, abychom se my i naše děti vždy řídili slovy jeho zákona.“⁷

Satan se nás snaží svést, abychom svůj rozum využívali nesprávně. Když někteří lidé začnou studovat Bibli, mají pocit, že musí vysvětlit všechno, co je v ní napsáno. Jsou namyšlení a nespokojení, kdykoli narazí na něco, co jim není jasné. Cítí se pokořeni, když mají uznat, že všemu v Bibli nerozumí. Nejsou ochotni počkat, až jim Bůh danou otázku objasní.

Mají pocit, že jejich vlastní chápání by jim mělo stačit. Když pak něčemu nerozumí, docházejí k závěru, že původcem Bible není Bůh.

Některé myšlenky, o kterých lidé tvrdí, že pocházejí z Bible, nemají s Biblí nic společného. Naopak, tyto představy se s biblickým učením naprosto rozcházejí. Vyvolávají nedůvěru k Bibli. Problémem ovšem není Bible jako taková, problém je v nesprávném přístupu k Bibli.

Kdybychom plně rozuměli Bohu i jeho činům, nemuseli bychom už hledat žádnou pravdu. Nezůstal by prostor pro náš další intelektuální ani duchovní růst. Bůh by pak už nebyl první a nadřazený nade všechno. Děkujeme Bohu, že nás po všech stránkách přesahuje.

Bůh je nekonečný,,v něm jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání“.⁸ Po celou věčnost budou zachránění lidé v Božím království studovat velikost Boží dobroty. Stále hlouběji budou objevovat, jak je moudrý a mocný.

Bůh však chce už nyní a tady na zemi svým následovníkům postupně odhalovat pravdy svého slova. Existuje jen jeden způsob, jak je můžeme přijmout. Božímu slovu — Bibli — můžeme porozumět jen tehdy, když nás povede Duch svatý.,,Nám to Bůh odhalil prostřednictvím svého Ducha, kterému nic není skryto. Jako nitro člověka je přístupné jen vlastnímu vědomí každého jedince, tak i Boží myšlení je známé jen Božímu Duchu, takže jenom s jeho pomocí můžeme poznat, co všechno nám Bůh daroval.“⁹

Ježíš svým následovníkům slíbil:,,Teprve až přijde Duch svatý, odkryje vám plnou pravdu. On bude jejím věrným tlumočnickem. Oznamí vám i to, co má přijít.“¹⁰ Bůh si přeje, abychom využívali možnosti svého rozumu. Studium Bible rozvíjí tyto schopnosti a zušlechťuje naše myšlení více než jakýkoli jiný předmět studia. Musíme však být opatrní, abychom rozum nepovýšili na boha. Náš rozum je stejně limitovaný a slabý jako celý člověk. Potřebujeme prostou víru malého dítěte, které je ochotné se učit. Musíme prosit Ducha svatého o pomoc. Jedině tak hlouběji poznáme, co je v Bibli napsáno.

[111]

Když si uvědomíme, jak moudrý je Bůh, povede nás to k pokoře. Jeho velikost a moc přesahují možnosti našeho poznání. Stránky Písma bychom měli otvírat tak, jako kdybychom předstupovali před samotného Boha. Při studiu Bible si musíme uvědomit, že se setkáváme s mocí, která nás přesahuje. Náš rozum i naše srdce se musí sklonit před Bohem, který se představil jako věčný původce všeho.

Mnohé skutečnosti jsou na první pohled těžko pochopitelné. Bůh nám je však objasní, když jej o to poprosíme. Duch svatý nás povede a pomůže nám, abychom nesprávně nevykládali nebo nepřekrcovali smysl Bible.

Některým lidem četba Bible nijak nepomáhá. Dokonce jim může škodit. Když se člověk pokouší Bibli studovat bez modlitby, dojde obvykle jen k pochybnostem. Při čtení Bible se naše myšlenky musí soustředit na Boha. Musíme být připraveni nechat se jím vést. Bez Boží pomoci naše myšlení snadno zastřou pochybnosti. V tomto smyslu může i studium Bible vést k nevíře.

Když lidé studují Bibli, aniž by prosili Boha o pomoc, pokouší se je ovlivňovat také satan. Snadno začnou Bibli vysvětlovat mylně i přesto, že mohou být jinak velmi vzdělaní. Pokud sami Boha neposlouchají, není bezpečné důvěřovat jejich výkladům Bible.

Někdo čte Bibli jenom proto, aby v ní našel chyby. Nepodřídil se Bohu a domnívá se, že najde dostatek důvodů pro to, aby věřit nemusel. Takový postoj brání pochopit i jednoduché a jasné pravdy.

Důvody pro víru

Ve většině případů je skutečným důvodem nevíry láska k něčemu nesprávnému, k nějakému hříchu. Jestliže jsme pyšní a máme rádi něco špatného, nemáme zájem o to, co říká Bible. Nejsme-li ochotni řídit se tím, co Bible učí, jsme velmi náchylní pochybovat. Pokud budeme Bibli studovat s ochotou žít podle ní, najdeme dostatek důvodů věřit, že je to Boží slovo. Porozumíme učení, které nám přinese záchranu.

[112]

Ježíš Kristus prohlásil: „Bude-li někdo chtít plnit Boží vůli, pozná, zda je to učení z Boha, nebo mluvím-li sám za sebe.“¹¹ Neměli bychom zpochybňovat a zesměšňovat všechno, čemu nerozumíme. Usilujme žít podle toho, co už známe, pak teprve budeme moci očekávat, že nám Bůh odhalí něco dalšího. S pomocí Ježíše Krista musíme plnit to, co nám Bůh ukázal. Teprve pak budeme schopni pochopit a prožít i to, o čem dnes pochybujeme nebo v čem nemáme jasno.

Každý z nás se může osobním studiem a z vlastní zkušenosti přesvědčit, zda má Bible pravdu a zda Boží sliby platí. Slova Žalmu nás vyzývají: „Přesvědčte se sami, jak dobrý je Bůh.“¹² Neměli bychom být odkázáni jen na názory jiných lidí, ale měli bychom se přesvědčit sami. Bůh nás ujišťuje: „Proste a dostanete.“¹³ On své sliby splní. Nikdy nesehaly a nesežou ani v budoucnu. Do jaké míry se při-

bližujeme k Ježíši Kristu, natolik se můžeme radovat z jeho úžasné lásky. Naše pochybnosti a naše úzkost v jeho přítomnosti zmizí.

Apoštol Pavel o Bohu napsal: „Vždyť on nás vysvobodil z moci tmy a uvedl do světla, kde vládne jeho milovaný Syn.“¹⁴ Jestliže jsme přijali záchranu v Ježíši Kristu, můžeme také dát Bohu za pravdu. Můžeme upřímně vyznat: „Potřeboval jsem pomoc a našel jsem ji v Ježíši Kristu. Dostal jsem všechno, co jsem opravdu potřeboval. Hlad mého srdce se utišil. Bible mi představila Pána Ježíše. Víte, proč v něho věřím? Protože jsem ho poznal jako Zachránce, který přišel od Boha. Proč důvěřuji Bibli? Protože jsem poznal, že je to Boží hlas, který hovoří k mému srdci.“ Můžeme si být jisti, že Bible je pravdivá a že Ježíš Kristus je opravdu Boží Syn. Můžeme mít jistotu, že se neřídíme nějakým falešným nebo nesmyslným učením.

[113] Apoštol Petr vyzývá své spoluvěřící: „Usilujte o duchovní růst a hlubší poznání Pána Ježíše Krista.“¹⁵ Když věřící duchovně rostou, stále plněji a důkladněji chápou Boží slovo — Bibli. V jejím učení budou stále objevovat nové myšlenky a novou krásu. Bůh dával své církvi v každé době poznání a svěřoval jí pravdu; stejně tomu bude až do konce světa. „Cesta spravedlivých se podobá světlu při ranním rozbřesku, které je stále jasnější až do plného dne.“¹⁶

Vírou si můžeme představovat život zachráněných v Božím království a důvěřovat Božímu slibu, že se naše poznání bude stále prohlubovat. Tam se naše schopnosti napojí na Boha, dostaneme se do kontaktu s bytostí, která je zdrojem veškerého poznání a vědění.

[114] Můžeme se těšit z toho, že v nebi nám Bůh vysvětlí a objasní všechno, co jsme tady na světě nebyli schopni pochopit. Nyní možná vidíme jen své chyby a nezdary, pak se však seznámíme s dokonalým Božím plánem pro svůj život. „V tomto životě můžeme vidět jenom cosi jako zamžený obraz v zrcadle, ale pak staneme Bohu tváří v tvář. Zatím ho známe jen z nepatrné části; pak ho budeme znát tak, jak on už nyní zná nás.“¹⁷

[115] ¹Jób 11,7.8.

[116] ²Římanům 11,33.

[116] ³Žalm 97,2.

[117] ⁴2. Petrův 3,16.17.

[117] ⁵Židům 3,12.

⁶1. Korintským 3,10.

⁷5. Mojžíšova 29,28.

⁸Koloským 2,3.

⁹1. Korintským 2,10.11.

¹⁰Jan 16,13.14.

¹¹Jan 7,17.

¹²Žalm 34,9.

¹³Jan 16,24.

¹⁴Koloským 1,13.

¹⁵2. Petrův 3,18.

¹⁶Příslaví 4,18.

¹⁷1. Korintským 13,12.

Opravdová radost

Věřící mají ostatním lidem představovat Ježíše Krista a ukazovat, že Bůh je laskavý a dobrý. Podobně jako Ježíš Kristus nám představil skutečný charakter svého Otce, máme i my představovat Ježíše Krista světu, který nezná jeho lásku. Pán Ježíš prosil svého Otce: „Posílám je do světa, právě tak, jako jsi ty poslal mne... Já působím v nich, jako ty působíš ve mně..., aby lidé poznali, že jsi mne poslal.“¹

Apoštol Pavel napsal následovníkům Ježíše Krista: „Naším nejlepším vysvědčením jste přece vy sami..., to může každý vidět na vlastní oči.“² Opravdově věřící jsou takovým svědectvím pro svět. Jestliže jej následujeme, posílá nás jako svoje svědectví do našich rodin, do měst nebo obcí, kde žijeme.

Jestliže Ježíš Kristus v nás žije, chce naším prostřednictvím promlouvat k lidem, kteří ho ještě neznají. Pravděpodobně nečtou Bibli a z jejích stránek k nim Boží hlas nemluví. Nevidí Boží lásku v jeho činech. Pokud však pravdivě představujeme Ježíše Krista, pak by jej mohli zahlédnout naším prostřednictvím. Mohli by alespoň částečně poznat, že je dobrý, a tak začít mít o něj zájem, mít ho rádi a chtít pro něj něco udělat.

Křesťané mají ukazovat cestu k Božímu království. Mají ostatním zprostředkovat světlo, které sami přijali od Ježíše Krista. Jejich život a charakter má ostatním lidem ukazovat, jaký je Ježíš Kristus a co to znamená mu sloužit. Když představujeme Ježíše Krista, ukazujeme druhým, jaká je to radost pracovat pro něj. Opravdově věřící vědí, že je to pravda. Ti, kdo si stále stěžují a nemají radost, představují lidem nesprávně Boha a křesťanský život. Jejich vinou si pak ostatní myslí, že Bůh nechce, aby jeho následovníci byli šťastní. To

[118]

je velká chyba, protože vlastně o Bohu říkají něco, co není pravda. Boží nepřítel, satan, je rád, když se mu podaří věřícího přivést do stavu, kdy pochybuje a je nešťastný. Má radost, když Bohu nedůvěřujeme. Chce, abychom pochybovali o tom, že Bůh nás chce

a může zachránit. Rád v nás vyvolává obavy, že nás Bůh přivede do neštěstí.

Stejně tak si přeje, abychom měli pocit, že Bůh s námi nemá sli-
tování. To ale není pravda. Satan nám podsouvá nesprávné představy
o Bohu. Snaží se, abychom přemýšleli o svých představách, a ne o
Boží dobrotě. Chce, abychom Bohu nedůvěřovali a nebyli spokojeni
s tím, jak nás v životě vede. Snaží se, aby život křesťana vypadal
těžký, pochmurný a neradostný. Někteří věřící mohou způsobem
svého jednání ostatním lidem naznačovat, že život podle Boží vůle
je nesmírně namáhavý. Může to vypadat tak, že s tvrzením satana
souhlasí.

Mnoho lidí se během svého života příliš zabývá svými chybami.
Mluví stále jen o tom, co se jim nepodařilo, prožívají jen zármutek
a nespokojenost. Když jsem cestovala po Evropě, jistá žena mi
vyprávěla o sobě právě takovým způsobem. Napsala, že je velmi
nešťastná, a žádala mne, abych ji nějak povzbudila. Poté, co jsem
si přečetla její dopis, se mi v noci zdálo, že se procházím zahradou.
Nějaký člověk, který se choval jako majitel zahrady, mě provázel.

Prohlížela jsem si květiny a radovala se z jejich nádherné vůně.
Vedle mě šla pisatelka zmíněného dopisu a upozorňovala mne na
ošklivé trní, které se jí pletlo do cesty. Naříkala a plakala. Nešla
cestičkou ani nenásledovala našeho průvodce, ale prodírala se tr-
ním.,,Ach, to je škoda, že zahrada je plná trní,“ bědovala. Náš prů-
vodce jí odpověděl.,,Nezabývej se trním, to tě jenom poraní. Všímej
si růží, lilií a karafiátů.“

Měli bychom si připomínat hezké chvíle svého života. Cožpak
jsme neprožili dobu, kdy jsme se radovali, protože nás oslovil Boží
Duch? Ohlédneme-li se, nevidíme snad ve svém životě mnoho krás-
ných a příjemných okamžiků? Boží sliby mohou být jako nádherně
vonící květiny podél cesty našeho života. Dovolíme, aby nás jejich
nádhra a příjemná vůně naplnily radostí?

[119]

Trní nás může jenom zraňovat a zarmucovat. Pokud v životě
sledujeme a druhým lidem představujeme jenom trní, odcházíme od
Boží dobroty. Bráníme tím ostatním lidem, aby se vydali na cestu,
která vede ke skutečnému životu.

Pěstujme radost, nikoli pochybnosti

Neměli bychom myslet jenom na to špatné a nepříjemné, co nás kdy v životě potkalo. Neměli bychom mluvit jen o svých chybách a o tom, jak nás stále mrzí. V takovém případě by nás negativní myšlenky zahltily a zbavily naděje. Člověk bez naděje vidí všechno černě. Uzavírá se před Božím světlem a vrhá stín na životy jiných lidí.

Poděkujme raději Bohu za pozitivní myšlenky, ke kterým nás vede. Připomínejme si, co všechno nám Bůh slíbil. Ježíš Kristus opustil trůn svého nebeského Otce a své božství skryl v lidském těle. Stal se jedním z lidí proto, aby nás mohl vysvobodit z moci satana. Zvítězil za nás v boji se zlem, otevřel cestu k věčnému životu a odhalil jeho krásu.

Zajímejme se o to, jak jsou lidé zachraňováni z propasti zla. Objevme, jak jsou vedeni, aby byli opět blízko Bohu. Představme si, jak nás, věříme-li v Zachránce, osvobozuje od odsouzení Kristův spravedlivý život. Vírou se dostáváme do blízkosti jeho trůnu. Bůh si přeje, abychom o těchto věcech přemýšleli.

Neděláme Bohu ani čest, ani radost, když pochybujeme o jeho lásce a slibech, které nám dal. Jak by se asi cítila maminka, kdyby se její děti stavěly proti ní? Jak by se cítila, kdyby ji svým chováním osočovaly, že si přála, aby trpěly? Celý svůj život usilovala jen o to, aby jim bylo dobře. Pokud by pochybovaly o její lásce, zlomilo by jí to srdce.

Co si o nás může myslet Bůh, náš nebeský Otec, když nedůvěřujeme jeho lásce? Tato láska jej vedla, že obětoval vlastního Syna, abychom my mohli získat život. Apoštol Pavel napsal: „Když neváhal vzdát se kvůli nám svého vlastního Syna, co by pro nás ještě neudělal?“³ A přesto tolik lidí svým životem nebo svými slovy jeho lásku odmítá. Říkají: „Bůh tím určitě nemyslí mne. Možná má rád jiné lidi, mě ale o své lásce nepřesvědčil.“

Takové myšlenky škodí, protože každá pochybnost je pro satana výzvou, aby nás dál vedl na scestí. Svou nejistotu tím jen posílíme a odeženeme od sebe Boží anděly. Neměli bychom nahlas vyslovovat své pochyby, i když nás satan svádí. Pokud se rozhodneme, že mu otevřeme dveře svého nitra, naplní naše myšlení nejistotou a otázkami. Hovořit o pochybnostech škodí nejen nám. Zaséváme tím

také semena, která vyrostou a přinesou plody v životech dalších lidí. Obvykle už později není možné vliv takových slov zastavit.

My sami se možná přeneseme přes období nejistoty a nenecháme se dále vést satanem. Avšak jiní lidé, kteří nás slyšeli a věřili našim slovům, na ně možná nikdy nezapomenou. Jak je důležité, abychom nahlas říkali jen to, co může druhým přinést duchovní posilu a život!

Andělé sledují, jak představujeme světu svého nebeského Vládce. Přemýšlejme a mluvmе o svém Zachránci, který dnes obhájuje naši věc u Božího trůnu. Kdykoli se setkáme se svými přáteli, prožívejme a projevujme vděčnost Bohu. To nasměruje i pozornost našich přátel k Ježíši Kristu.

Každý člověk prožívá problémy, trápení a zápasy. Nevyprávějme o svých starostech druhým lidem, ale svěřme všechno v modlitbě Bohu. Měli bychom přijmout zásadu, že nebudeme druhým lidem sdělovat své pochybnosti o Bohu. Do života jiných lidí můžeme vnést jas. Slova vyjadřující naději a pravou radost je posílí.

Satan navádí mnoho dobrých lidí, aby udělali něco špatného. Mnozí z nich málem padají v zápase se svým sobectvím a se silami zla. Neměli bychom jim situaci ještě ztěžovat. Raději bychom je měli povzbudit slovy naděje, která jim v jejich situaci pomohou. Tak z nás může vyzařovat světlo Ježíše Krista. „Vždyť nikdo z nás nežije ani neumírá jen pro sebe.“⁴ Můžeme pomáhat druhým lidem svými slovy a svými činy, aniž si to uvědomujeme. Stejně tak můžeme způsobit, že někdo jiný ztratí naději a odvrátí se od Ježíše Krista a jeho pravdy.

[121]

Někteří lidé mají velmi zkreslené představy o životě a charakteru Ježíše Krista. Domnívají se, že neprojevoval přátelství a radost. Mají za to, že byl odměřený, přísný a zachmuřený. Takové pojetí Ježíše Krista vnáší do jejich života jen temno.

Někdy se říká, že Ježíš často plakal, ale že se nikdy nesmál. Náš Spasitel byl opravdu člověk bolesti. Znal zármutek, protože své srdce otevřel veškerému lidskému trápení. Na jeho život padal stín utrpení a starostí, jeho duch však nebyl nikdy zlomený. Z jeho tváře vyzařoval klid a radost. Z jeho srdce vyvěralo štěstí. Kamkoli přišel, vnášel pohodu a pokoj, radost a spokojenost.

Náš Spasitel byl přemýšlivý, nikoli však zasmušilý. Lidé, kteří jej následují, se budou projevovat podobně. Následovníci Ježíše Krista vědí, že mají uskutečnit velký úkol. Nebudou se chovat hloupě,

hrubě a drze. Nebudou vyprávět neslušné vtipy. Víra v Ježíše Krista vnese do jejich života mír, který poplyne jako řeka. Přinese jim pravé štěstí, opravdovou radost a úsměv na tvář. Ježíš Kristus nepřišel na tuto zemi proto, aby si nechal sloužit. Přišel, aby lidem pomáhal. Když jeho láska naplní naše srdce, budeme se řídit jeho příkladem.

Budeme-li stále myslet jen na to, jak se k nám druzí zachovali nečestně a nedobře, nebudeme schopni je mít rádi tak, jak nás má rád Ježíš Kristus. Budeme-li však přemýšlet o úžasné lásce a o soucitu, jaký Ježíš projevuje nám, budeme schopni zaujmout podobný postoj vůči jiným lidem. Máme mít rádi a respektovat druhé, i když nemůžeme přehlížet jejich nedostatky. Měli bychom být pokorní a nebyť si sebou až příliš jistí. Jestliže projevíme více trpělivosti vůči nedostatkům ostatních, staneme se méně sobečtí a naopak laskavější a velkorysejší.

Izraelský král David napsal: „Důvěřuj Bohu a čiň dobro, těš se z toho, co máš, a zachovávej věrnost.“⁵ „Důvěřuj Bohu.“ Každý den přináší své starosti a své problémy. Když se setkáme se svými přáteli, hovoříme samozřejmě o svých nesnázích. Rozebíráme je a děláme si starosti, obáváme se, že přijdou ještě horší časy. Může to vypadat, jako bychom neměli milosrdného a laskavého Zachránce, který ochotně naslouchá našim prosbám. Naše slova nevyjadřují přesvědčení, že je připraven nám pomoci, kdykoli to potřebujeme.

Důvody k obavám

Někteří lidé se stále něčeho bojí a očekávají další problémy. Každý den je Bůh zahrnuje projevy své lásky, oni však jeho působení nevnímají. Stále mají strach z něčeho nepříjemného, co by je mohlo postihnout, nebo se trápí nad skutečnými, ale drobnými problémy, které prožívají. Ustaranost jim brání vnímat mnoho věcí, za které by měli být vděční. Problémy by je měly nasměrovat k Bohu, on jim chce pomáhat. Oni však naopak dovolují svým nepříjemným zážitkům, aby je od Boha odváděly.

Smíme pochybovat o Bohu? Smíme mu nedůvěřovat? Pán Ježíš je náš přítel. Celé nebe se zajímá o to, co se s námi děje. Neměli bychom dovolit, aby z nás každodenní problémy udělaly ustarané lidi. Pokud to připustíme, pak budeme mít vždycky nějaký důvod být nešťastní. Ustaranost nám nepomáhá zvládat naše těžkosti.

Možná se trápíme kvůli zaměstnání. Budoucnost se jeví stále temnější. Obáváme se, že ztratíme i to, co máme. Nesmíme se však vzdávat naděje. Všechny starosti můžeme svěřit Bohu. Můžeme ho poprosit, aby nám ukázal, jak řešit pracovní problémy, abychom neutrpěli ztrátu. Pak musíme udělat všechno ze své strany, abychom dosáhli co nejlepších výsledků. Pán Ježíš slíbil, že nám pomůže. Očekává však, že uděláme všechno, co je v našich možnostech. Když vykonáme všechno, čeho jsme s Boží pomocí schopni, můžeme s radostí přijmout výsledky.

Bůh si nepřeje, aby jeho následovníci padali pod tíhou starostí. Na druhé straně nám také nechce nic předstírat. Neříká nám: „Nebojte se, nehrozí vám žádné nebezpečí.“ Ví, jakým problémem a nebezpečím jsme vystaveni. Jedná s námi otevřeně. Neslíbil, že svůj lid vezme z tohoto světa zla a utrpení, ukazuje nám však směr k místu bezpečí, které nikdy nezklame.

[123]

Pán Ježíš se modlil za své následovníky: „Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je chránil od zlého.“⁶ Řekl také: „Svět vám připraví mnoho těžkostí, ale neztrácejte odvahu. Já jsem nad ním zvítězil.“⁷

V kázání na hoře Ježíš své učedníky důrazně poučil, jak je důležité, aby důvěřovali Bohu. Tato naučení mají pomoci všem věřícím. Dochovala se až do naší doby, aby nám pomohla a dodala naději. Pán Ježíš nám dal za příklad ptactvo. Upozornil nás, že zpívá své písně chvály a netrápí se starostmi, jak naplní své potřeby. „Podívejte se na ptáky: nesejí ani nesklízejí, neshromažďují obilí do sýpek, ale nebeský Otec je živí. Což vy nejste mnohem cennější?“⁸

Nebeský Otec štědře otevírá svou dlaň a naplňuje potřeby všech svých tvorů. Nezapomíná ani na obyčejné ptáčky. Nedává jim potravu až do zobáků, ale naplňuje jejich potřeby. Musejí si sami nasbírat zrní, které pro ně připravil. Musejí si nasbírat stavební materiál pro svá hnízda a potravu pro svá mláďata. Ptáci při obstarávání potravy zpívají. Zpívají, protože je nebeský Otec živí. Nejsme my lidé, kteří můžeme uctívat Boha, mnohem cennější než ptactvo? Nepostará se náš Stvořitel, který nás udržuje na živu, také o naše potřeby? Bůh, který nás stvořil, zajistí pro nás také všechno, co opravdu potřebujeme, budeme-li mu důvěřovat.

Ježíš Kristus v kázání na hoře mluvil také o polním kvítí. Nebeský Otec vytvořil krásné květiny, aby tím demonstroval svou lásku

k lidem. Ježíš nás vyzývá: „Podívejte se na polní květiny!“ Prostá krása polních květin je pozoruhodnější než nádhera šatů krále Šalomouna. Ani ty nejnádhernější šaty, jaké lidé dovedou vyrobit, se nevyrovnejí nádheře a půvabu květin, které stvořil Bůh.

[124] Ježíš dále řekl: „Jestliže tedy Bůh dává takovou krásu nepatrným polním kvítkům, které nemají dlouhého trvání, nepostará se tím spíše o vás? To mu tak málo důvěřujete?“⁹ Bůh, ten největší umělec, propůjčuje obyčejným květinám tolik nejrůznějších barev. Některé z nich kvetou pouze jediný den, a přesto je vytvořil tak nádherné a dokonalé. Oč větší pozornost a zájem věnuje lidem, které stvořil, aby se mu podobali. Ježíš nás těmito příklady chtěl přesvědčit, abychom se nestrachovali. Nemáme důvod pochybovat nebo ztrácet víru.

Bůh si přeje, aby všichni lidé byli št'astní a měli vnitřní pokoj. Přeje si, aby mu důvěřovali a řídili se jeho radami. Ježíš řekl: „Odkazuji vám svůj pokoj. Dávám jiný pokoj, než slibuje svět, a tak se nebojte a nedejte se zastrašit.“¹⁰ „Řekl jsem vám to proto, aby se na vás přenesla moje radost a aby vaše radost byla úplná.“¹¹

Radost, které dosáhneme svým sobectvím, se brzy vytratí. Po takové radosti se člověk za chvíli cítí osamělý a smutný. Existuje však skutečná a trvalá radost — radost z poslušnosti Boha. Opravdově věřící lidé mají průvodce, který je vede. Nemusí se trápit nad tím, co v minulosti provedli. Možná, že nezažili něco z radostí tohoto světa, mohou však být št'astni při pomyšlení na radosti, které přinese budoucí věčný život.

Už tady a dnes mohou věřící lidé prožívat radost z toho, že smějí žít a hovořit s Ježíšem Kristem. Mohou prožívat důsledky jeho lásky. Může je povzbuzovat vědomí, že on je životem provází. Každý krok jejich života je může přivést blíže k Ježíši a pomoci jim, aby plněji pochopili jeho lásku. Každý krok je může přivést blíže k očekávanému nádhernému domovu míru a štěstí. Držme se proto pevně víry v Boha. Držme se naděje, která je stále pevnější. „Až doposud nám Hospodin pomáhal,“¹² a bude nám pomáhat až do konce.

Připomínejme si, co pro nás náš Pán dělal, aby nás povzbudil a vysvobodil z moci našeho nepřítel, satana. Udržujme si v živé paměti všechny projevy Boží lásky a dobroty. Připomeňme si slzy, které nám osušil, a bolesti, které nám pomáhal snášet. Zbavil nás strachu a starostí a dal nám všechno, co jsme potřebovali. Tyto Boží

dary nám mají dodat sílu, abychom byli schopni zvládnout všechny těžkosti na naší další cestě životem.

Nelze se vyhnout myšlenkám na těžkosti a zkoušky, které budeme muset prožít před koncem dějin tohoto světa. Můžeme však pohlédnout zpátky a vyhlížet i budoucnost se slovy: „Až doposud nám Hospodin pomáhal“ a „tvá síla přetrvá, dokud budeš žít.“¹³ Nikdy na nás nepřijdou zkoušky větší než síla, kterou nám Bůh nabízí. Začněme celým srdcem naplňovat svůj životní úkol tam, kde jsme, a důvěřujeme, že nám Bůh dá dostatek síly, abychom zvládli všechno, co se nám postaví do cesty.

[125]

Jednoho dne se brány nebes doširoka otevřou, aby přivítaly Boží děti. Z úst Krále slávy zazní požehnání jako slavnostní hudba: „Pojďte, sám Otec vás zve do království, které je pro vás připraveno od počátku světa.“¹⁴

Zachránění budou uvítáni v novém domově, který pro ně připravil Ježíš Kristus. V Božím království už nebudou zlí lidé. Sousedy zachráněných budou ti, kdo díky Boží milosti zvítězili nad satanem a vypěstovali si dokonalý charakter. Krev Ježíše Krista odstraní z jejich srdcí touhu po zlu. Ze zachráněných bude vyzařovat Kristova sláva jasnější než slunce. A co víc, bude z nich vyzařovat krása jeho charakteru. Postaví se před Boha bez sebemenší vady nebo nedostatku a budou mít stejné možnosti jako andělé.

Pro zachráněné je už dnes připraven nádherný nový domov v nebi. „Co člověku prospěje, když získá celý svět a ten skutečný život ztratí?“¹⁵ I chudý člověk, který přijal dar věčného života, má větší bohatství, než jaké by mu svět mohl dát. Jediný člověk zachráněný Ježíšem Kristem, očištěný od zla, který žije podle Boží vůle, má pro Boha ohromnou cenu. Bytosti, které žijí v Boží blízkosti, se radují z každého člověka, který přijme záchranu v Ježíši Kristu. Tato radost vede anděly, aby zpívali nádherné písně vítězství.

[126]

¹ Jan 17,18,23.

² 2. Korintským 3,2.

³ Římanům 8,32.

⁴ Římanům 14,7.

⁵ Žalm 37,3.

⁶ Jan 17,15.

⁷ Jan 16,33.

⁸ Matouš 6,26.

⁹Matouš 6,30.

¹⁰Jan 14,27.

¹¹Jan 15,11.

¹²1. Samuelova 7,12.

¹³5. Mojžíšova 33,25.

¹⁴Matouš 25,34.

¹⁵Matouš 16,26.